ELLIS PETERS

Oraşul de aur si umbră

Traducerea şi adaptarea în limba română

de MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Domnul Stanforth se ridică de la birou, venind în întâmpinarea vizitatoarei, pe care o instala cu ceremonie în fotoliul rezervat clienţilor.

Charlotte Rossignol se simţea la largul ei; nu trebuia decât să se aşeze si să aştepte ca avocatul să-i spună de ce o chemase.

- Mademoiselle Rossignol, începu avocatul, permiteţi-mi mai întâi să vă mulţumesc pentru că aţi binevoit să vă sacrificaţi puţin din timpul dumneavoastră preţios...

- Spuneţi-mi miss Rossignol, propuse Charlotte pe un ton degajat, sunt aproape în întregime englezoaică, în pofida numelui meu şi a timpului pe care l-am petrecut în Franţa. Tatăl meu a părăsit-o pe mama când aveam doar şapte ani, aşa că influenţa britanică a predominat pe tot parcursul educaţiei mele.

- Perfect! Va fi mult mai simplu, reluă cu căldură domnul Stanforth, oferindu-i o ţigară şi foc.

Părea mai destins, iar Charlotte zări în ochii lui scânteia pe care frumuseţea ei o aprindea aproape întotdeauna în privirile bărbaţilor de toate vârstele.

- Probabil vă întrebaţi, continuă avocatul, apropiindu-se puţin de ea, de ce v-am chemat aici. întâmplarea a făcut să remarc unul dintre afişele care anunţau concertul dumneavoastră. Nu putea fi vorba de o altă solistă cu numele de Charlotte Rossignol. De asemenea, m-am informat unde anume veţi da recitalul. Pe scurt, doream să ştiu, dragă miss Rossignol, dacă aţi mai primit în ultima vreme ştiri despre unchiul dumneavoastră, doctorul Alan Morris.

O clipă, Charlotte rămase mută de mirare. Pe faţa ei fermecătoare se citea o uimire aproape copilărească, iar avocatul îşi aminti că, oricât de sigură pe sine părea, tânăra avea doar douăzeci şi trei de ani. Totuşi, se reculese repede.

- N-am avut niciodată relaţii cu unchiul meu Alan. Ştiu că e un arheolog de renume internaţional, dar am crescut în Franţa şi n-am avut nici o ocazie să-l întâlnesc, toată viaţa.

Juristul îşi frecă bărbia despicată, privind-o gânditor pe tânăra vizitatoare.

- Ce este? Care-i problema? întrebă Charlotte, observând cât de stânjenit era.

- Problema, replică avocatul, este tocmai că nu ştim care-i problema. N-avem idee ce se întâmplă, şi suntem nevoiţi să facem tot felul de presupuneri. Sunt aproape douăzeci de ani de când mă ocup de

afacerile unchiului dumneavoastră şi le-am girat adesea în timpul îndelungatelor sale călătorii în străinătate... Anul trecut, în luna octombrie, s-a hotărât dintr-o dată să plece în Turcia, pentru un voiaj de circa un an. înainte de a pleca, a luat măsuri ca o menajeră şi o guvernantă să aibă grijă de casa lui din Londra. Nu ne aşteptam să primim veşti în timpul sejurului în Turcia, dar iată că a trecut un an şi continuăm să aşteptăm zadarnic...

- Un an şi şase luni, chiar! remarcă îngrijorată Charlotte. Cred că salariatele din casă sunt în mare încurcătură. Ce aţi făcut în privinţa lor?

- In lipsa oricăror instrucţiuni de la clientul meu, mi-am asumat responsabilitatea de a le reînnoi contractul pentru încă o perioadă de şase luni. Nici nu puteam să fac altceva - amândouă lucrează ireproşabil.

- Aţi procedat foarte bine. Dar iată că cele şase luni au trecut, şi tot nu s-a primit nici o veste, comentă Charlotte. Nu vi se pare surprinzător, din partea doctorului Morris?

- Ba da, foarte surprinzător. Cu atât mai mult cu cât afacerile îi solicită prezenţa aici. Absenţa lui interminabilă începe să-mi creeze probleme serioase, mărturisi domnul Stanforth.

- N-ar fi bine să cereţi deschiderea unei anchete oficiale? sugeră fata, cu voce nesigură.

- E o lună de când am anunţat poliţia, dar cercetările n-au dat nici un rezultat şi am rămas în continuare la punctul mort, încheie el cu un oftat.

- Ce anume se ştie? întrebă Charlotte. Nu sunteţi sigur decât de faptul că s-a dus în Turcia? Poliţia a descoperit ceva în acest sens?

- In orice caz, răspunse avocatul, ştim că a ajuns la Istanbul. A luat avionul în ziua de şase octombrie - am verificat lista pasagerilor. Rezervase o cameră la hotelul Gul Bejaze, unde a locuit trei săptămâni. Ştim chiar şi ce a făcut în tot acel timp. I se ceruse să scrie o carte despre invazia romană în Anglia, şi-şi luase manuscrisul cu el. îmi vorbise despre cartea aceea şi chiar s-a dus să verifice la faţa locului un număr de detalii. Editura a primit textul finalizat, trimis prin poştă de la Istanbul, cam la trei săptămâni după sosirea lui acolo. Au trecut peste şase luni de la apariţia cărţii.

La câteva zile după ce expediase manuscrisul, doctorul Morris i-a telefonat unui coleg pentru a-l anunţa că se ducea să viziteze un sit din Anatolia. A doua zi, a plătit nota la hotel şi a luat un taxi spre gara principală din Istanbul. E evident că, după un an, nu se mai poate da de urma acelui taxi. De atunci şi până acum, nimeni nu a mai auzit nimic despre el.

Charlotte nu se aşteptase să audă lucruri atât de grave.

- Şi dacă a dispărut de bunăvoie? sugeră ea. în acest caz, nu ne-ar rămâne altceva mai bun de făcut decât să-l aşteptăm. Cred că poliţia nu a închis dosarul, şi că ne va anunţa imediat ce se va descoperi ceva. Altceva nu cred că putem face, decât să plecăm la Istanbul şi să pornim pe urmele lui. Iar

dacă, din cine ştie ce motiv, unchiul meu a hotărât să dispară pentru un timp, nu s-ar bucura deloc de toată această agitaţie. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

- Ba da. Judecaţi foarte bine şi expuneţi situaţia extrem de clar, răspunse domnul Stanforth. Exact aici am ajuns... şi dumneavoastră, şi eu!

- Eu? se miră Charlotte, neplăcut surprinsă. înţeleg că, în calitate de rudă, e firesc să mă îngrijoreze dispariţia unchiului meu, dar n-am nici un motiv să intervin cu adevărat în această problemă.

- Ba da, dragă domnişoară, reluă cu răbdare avocatul. Dimpotrivă, aveţi toate motivele s-o faceţi, căci dacă nu-l găsim pe doctorul Morris - şi din păcate suntem obligaţi să avem în vedere şi această ipoteză - dat fiind că aţi rămas singura lui rudă, după decesul mamei dumneavoastră - sunteţi şi unica moştenitoare... Iată de ce trebuie să vă consult înainte de a întreprinde orice acţiune în numele lui.

- Dacă doriţi să-mi cereţi să împart responsabilitatea deciziilor pe care am putea fi determinaţi să le luăm în afacerile unchiului meu Alan, sunt de acord, deşi nu mă pricep la nimic şi nu vă pot fi de prea mare ajutor. Nu pot nici măcar să spun în ce sens ar fi vrut să acţionăm, pentru că nu ştiu aproape nimic despre el. In ceea ce priveşte eventuala mea moştenire, nici nu poate fi vorba să mă ocup de ea. Dacă doriţi, aş prefera să nu mai vorbim despre asta. S-ar putea ca unchiul meu să-şi lase averea moştenire fostului său colegiu, ceea ce

mi se pare perfect... Pe de altă parte, înţeleg că aveţi nevoie să consultaţi pe cineva în legătură cu angajatele din casă. Cred că cel mai bine e să le reînnoiţi contractul pentru încă un an, dacă sunt de acord şi ele. Astfel, casa va putea fi locuită şi întreţinută, mai ales dacă sunt atât de conştiincioase pe cât spuneţi. Şi chiar dacă unchiul Alan va reveni într-o lună sau două, nu va avea de ce să se plângă, de vreme ce totul s-a întâmplat din cauza lui. In rest, această decizie nu prezintă decât puţine inconveniente.

După câte se părea din spusele Charlottei, totul era foarte simplu. Numai că, îşi spunea domnul Stanforth, fata nu se gândea la implicaţiile acelor lucruri asupra ei, altfel n-ar fi respins cu atâta dezinvoltură perspectiva moştenirii. Desigur, nu era o avere, totuşi succesiunea nu era neglijabilă, fără a pune la socoteală drepturile de autor care continuau să sosească de-a lungul anilor, indiferent dacă Alan Morris mai apărea sau nu.

- Mă bucur, reluă avocatul, nu fără o undă de ironie, că judecata dumneavoastră se potriveşte cu a mea. Exact acelaşi lucru voiam să-l propun şi eu, ceea ce rezolvă imediat problema...

- Nu ezitaţi să mă căutaţi, adăugă Charlotte sigură pe sine, dacă aveţi nevoie de un ajutor sau un sfat.

- Vă mulţumesc. Acest lucru îmi va uşura considerabil sarcina, răspunse avocatul, cu un surâs discret. Şi, cum spuneţi, nu putem face altceva decât

să aşteptăm ca doctorul Morris să-şi facă din nou apariţia... Vă pot întreba ce planuri aveţi? Vă gândiţi să mai staţi un timp în Anglia?

- Am intenţia să mă stabilesc aici, anunţă Charlotte. Mi-am găsit un post de profesoară la o şcoală, dar nu voi începe munca decât din septembrie. De aceea, aşteptând, mi-am programat câteva concerte, mai ales în provincie. Dar voi avea grijă să ştiţi întotdeauna unde mă puteţi găsi.

întrevederea se apropia de sfârşit. Charlotte îşi luă poşeta, iar domnul Stanforth se ridică pentru a o conduce la uşă, la fel de ceremonios cum o primise. Dar, în apropierea uşii, Charlotte îl îmtrebă:

- Mi-aţi putea da lista cărţilor pe care le-a scris unchiul meu Alan? Dacă trebuie într-adevăr să mă amestec în această afacere, am nevoie să-l cunosc mai bine, iar cel mai bun mijloc îl oferă lectura cărţilor pe care le-a scris. Sunt convinsă că în paginile lor voi găsi o mare parte din personalitatea lui.

Unul dintre pereţii cabinetului era ocupat de o bibliotecă vastă. Cea mai mare parte era plină cu cărţi legate în piele şi doar pe rafturile de jos se găseau volume broşate. Domnul Stanforth luă unul şi i-l întinse Charlottei. Fata citi titlul: „Romanii în Marea Britanie“, de Alan Morris. Partea întâi: „Aurae Phiala“... Coperta reprezenta o vale verde, traversată de panglica scânteietoare a unui râu şi înconjurată cu o centură de pietre şi cărămizi vechi. Charlotte contemplă imaginea, fascinată.

- Ce frumos! exclamă ea în cele din urmă. Acolo s-a dus unchiul meu înainte de a pleca în Turcia?

- Da, răspunse avocatul. Cunoştea acest sit de multă vreme, îl vizitase de mai multe ori, deşi din câte ştiu nu organizase niciodată el însuşi săpături. Cred că această sarcină îi fusese încredinţată unui student...

- Prin urmare, unchiul Alan locuia la nişte prieteni, fără îndoială, când se ducea acolo, nu-i aşa? întrebă Charlotte. Şi probabil că a plecat de la ei direct la aeroport, ca să ia avionul spre Istanbul...

- La fel cred şi eu.

- Unde se află această vale? se interesă fata, fără să scape din ochi fotografia.

- Undeva la limita Ţării Galilor, cred, răspunse domnul Stanforth. Textul şi hărţile vă vor indica mai precis. Numele văii înseamnă ceva gen „Valea brizei“... Se pare că e un loc de vis din punct de vedere al climei. Dar veţi afla tot ce vă interesează din cartea unchiului dumneavoastră.

Era clar că domnul Stanforth se îndoia amarnic că Charlotte ar fi citit vreodată acea lucrare austeră. Totuşi, fata vârî cartea în poşetă.

- Vă mulţumesc mult. Din acest moment, am să mă cufund în domeniul unchiului Alan! anunţă ea, fără prea multă convingere.

Putem pune pariu că, dacă ar fi avut la îndemână o carte mult mai amuzantă ca să-şi petreacă serile, Charlotte n-ar fi deschis niciodată „Aurae Phiala“...

Nu-şi cunoscuse niciodată unchiul şi abia acum,

când dispăruse, devenea în ochii ei o realitate vie şi apropiată...

începu lectura cu sentimentul că se achita de o îndatorire. Nu peste mult, află că Aurae Phiala, aflată pe malul râului Comer, la marginea Ţării Galilor, fusese o staţiune de odihnă pentru ofiţerii şi legiunile garnizoanei romane de la Silcaster.

Textul doctorului Morris era complet lipsit de entuziasm. Autorul nu recunoştea decât interesul istoric vag al acelor locuri, care fuseseră abandonate brusc la sfârşitul secolului al IV-lea, după plecarea legiunilor romane. Adăuga că Aurae Phiala nu merita cercetări mai aprofundate, nici investiţii costisitoare, când situri mult mai promiţătoare reclamau toată atenţia şi fondurile disponibile.

După care, pagină cu pagină, Alan Morris relua concluziile pe care le publicase deja în alte articole, discutând ipotezele emise despre Aurae Phiala de către alţi experţi. Pe scurt, Charlotte înţelegea că unchiul ei, găsind acele locuri mai mult decât plicticoase, reuşise să i le prezinte şi cititorului într-un mod la fel de plicticos.

Ar fi fost întru totul convinsă cât de puţin interes prezenta situl, dacă n-ar fi existat coperta cărţii, care arăta atât de clar cum îmblânzise omul acea vale sălbatică.

* * *

A doua zi, când intră într-o librărie pentru a cumpăra şi alte cărţi de-ale unchiului ei, Charlotte găsi un volum al cărui titlu îi atrase imediat atenţia. Se numea tot „Aurae Phiala“ şi era scris de un

anume profesor Vaughan, având subtitlul: „Strălucitorul oraş din secolul al II-lea“. Cumpără volumul imediat.

In trenul care o ducea spre un recital modest în Sussex, Charlotte începu să citească lucrarea profesorului Vaughan. Era firesc, desigur, ca experţii, chiar şi cei eminenţi, să aibă păreri diferite. Unchiul ei şi profesorul Vaughan descriau acelaşi loc pe care amândoi îl cunoşteau bine, după ce-l frecventaseră ani de zile. Şi totuşi, fiecare dintre ipotezele şi concluziile respinse de unchiul Alan era reluată şi acceptată de profesorul Vaughan...

Când reveni la Londra după concert, Charlotte era frântă de oboseală, dar Aurae Phiala o intriga atât de tare, încât voia să vadă locurile cu ochii ei. Era un gest cam nesemnificativ, dar avea să-i permită să-l cunoască puţin mai bine pe unchiul ei.

In orice caz, această călătorie nu-i încurca deloc programul, de vreme ce avea o serie de concerte la Birmingham şi în jur. Ii era foarte simplu să-şi ia o cameră mobilată acolo şi să facă naveta între Londra şi zona respectivă.

Şi astfel, a doua zi, spre prânz, Charlotte ajunse la Aurae Phiala. Cumpără biletul de intrare de la un tânăr. Acesta nu putea fi paznicul, despre care unchiul ei scrisese că avea aproape aceeaşi vârstă cu el, ci probabil un student. In parcare, Charlotte remarcă un autobuz din care năvăleau afară mai mulţi băieţi gălăgioşi, supravegheaţi de un monitor doar cu puţin mai matur decât cel mai mare dintre

ei.

Cu biletul în mână, Charlotte pătrunse în sfârşit în incinta muzeului de la Aurae Phiala. Ocoli pavilionul de la intrare şi clădirea muzeului, construită din prefabricate, şi urcă până pe platoul de lângă drumul spre Silcaster. O dată ajunsă sus, se opri. In faţa ei se întindea, vastă şi liniştită, valea de pe coperta cărţii, traversată de panglica argintie a râului, care marca totodată şi limita sitului. Din locul unde ajunsese, Charlotte vedea apa sclipind în soare. Prin contrast, puţin mai departe, în amonte faţă de „Somonul auriu“, hanul unde-şi reţinuse o cameră, râul se întuneca, forfotind prin strâmtori umbrite şi tumultuoase, cu apele umflate de topirea târzie a zăpezilor din munţii galezi. Fata rămase nemişcată, contemplând adevărata Aurae Phiala. Şi-şi dădu seama că străvechea localitate romană, oricât de moartă s-ar fi spus că era, părea cel mai idilic loc pe care-l văzuse vreodată...

- Idilic! Aveţi perfectă dreptate, spuse un glas din spatele ei.

Era un glas bărbătesc, în al cărui ton respectuos se simţea
şi o scuză pentru intervenţia neaşteptată. Totuşi, Charlotte era sigură că nu-şi exprimase gândurile cu voce tare! Cum i le putuse ghici? Şi cu ce drept se amesteca?

- Tocmai de aceea au ales acest loc, continuă glasul, risipindu-i Charlottei orice urmă de resentiment. Era oraşul fericirii, o citadelă aproape

ireală, ca întotdeauna în asemenea cazuri. Realitatea înseamnă de fiecare dată începutul unei tragedii. Cele mai dezmoşenite fiinţe, cele mai nenorocite, veneau aici să-şi caute siguranţa, aşa cum facem şi noi, astăzi... Dar Istoria a trecut pe-aici şi le-a lăsat să moară. Printr-o ironie a sorţii, aşa sfârşesc întotdeauna paradisurile...

Charlotte era curioasă să-şi privească interlocutorul, ceea ce, cu siguranţă, l-ar fi coborât la un nivel mai terestru, dar n-o făcu, fiind sigură, chiar şi fără să-l vadă, că era tânărul care-i vânduse biletul, la intrare. Trebuia să fie un student recent promovat care, într-un elan de entuziasm, se lăsa pradă lirismului pe care i-l inspira peisajul... Băieţii din maşină se risipiseră prin Aurae Phiala, aşa că era liber pentru câteva momente...

In orice caz, avea un glas plăcut, calm şi scăzut, armonios... Un timbru baritonal agreabil. Şi cât de convins părea! Charlottei îi plăceau oamenii care credeau în ceea ce iubeau, şi-i respecta. Iar acest om, din moment ce venise acolo ca să descopere Aurae Phiala, îi putea fi util.

- Faceţi cercetări aici? întrebă ea în sfârşit, întorcându-se spre el.

Dar nu era tânărul de la casa de bilete, care conversa, aplecat prin ferestruica ghişeului, cu un bătrân încărcat cu aparate foto... Nu, era un alt bărbat, care-şi continua liniştit expozeul:

- Aurae Phiala a fost la început o staţiune de vacanţă, unde romanii veneau să se odihnească şi să

se distreze. Duceau viaţa veselă şi frivolă obişnuită în asemenea locuri. Apoi, staţiunea s-a dezvoltat. Negustorii şi meşteşugarii au considerat că aici aveau un vad bun pentru afaceri, şi au venit să se instaleze cu familiile lor. Anumiţi militari romani, demobilizaţi, au făcut acelaşi lucru, şi treptat staţiunea s-a transformat într-un adevărat oraş. Fiecare locuitor a prins rădăcini atât de adânci încât, când legiunile romane au început să evacueze zona, localnicii au rămas. Viaţa lor era acum cu adevărat la Aurae Phiala... Nu, nu fac cercetări, am venit numai ca vizitator, încheie el, hotărându-se în sfârşit să-i răspundă la întrebare. Mă interesează subiectul, atâta tot! Şi nu mi-a fost deloc greu să vă ghicesc gândurile... Este, într- adevăr, un loc încântător.

Era puţin mai înalt decât Charlotte, slab dar totuşi musculos. Purta o pereche de pantaloni de velur gri, un veston de tweed şi părea să aibă între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. întreaga lui atitudine atrăgea şi reţinea atenţia.

- Sunteţi foarte amabil că mi-aţi dat toate aceste informaţii, remarcă uşor ironic Charlotte, vrând să-l mai reţină câteva momente.

- Câtuţi de puţin, răspunse el, având bunul-simţ să roşească puţin - iar Charlotte îl bănui capabil chiar să roşească la faţă când voia... Dumneavoastră aţi avut amabilitatea de a nu-mi judeca greşit intervenţia. Sunt la fel ca toţi amatorii adevăraţi - îmi place să vorbesc despre subiectul meu preferat. Trebuie să spun că merită osteneala. Priviţi pantele

acelea, acolo, spre Ţara Galilor!

Acoperiţi cu un văl albastru care devenea mai închis la culoare spre apus, munţii coborau într-o pantă lină spre vale şi râu.

- Nu-i aşa că-i surprinzător, continuă necunoscutul, că soldaţii, după ce-şi terminau serviciul militar, erau dispuşi să-şi investească economiile în comerţul de tot felul - tăbăcărie, vopsele, farduri - ca să se instaleze aici? Erau conştienţi de riscuri, şi le-au asumat cu curaj şi au sfârşit prin a pierde pariul
- dar miza merita orice.

- Da, într-adevăr! Ar fi trebuit să ghicesc, spuse Charlotte, prinzându-se la rândul ei în joc. Fără îndoială, s-au stabilit la mică distanţă de râu. Dar... nu exista riscul inundaţiilor? Priviţi ce sus a ajuns apa în acest moment!

- Da, într-adevăr, e o întrebare interesantă!

Tânărul conferenţiar îşi reluă explicaţiile

- Vedeţi dumneavoastră, râul Comer şi-a schimbat cursul din secolul al III-lea şi până acum. Nu ştim exact când anume. S-ar putea să nu se fi întâmplat decât în secolul al XIII-lea. Veniţi - să coborâm puţin, am să vă arăt.

Şi, luând-o uşor de braţ, pradă entuziasmului, o conduse spre fundul văii, printre pietrele ruinelor, vechile dale de pavaj acoperite de muşchi şi coloanele forumului. Ajunseră astfel pe malul râului, unde iarba proaspătă se întindea ca un covor de smarald.

- Ei bine! Acum, priviţi pe malul celălalt, continuă bărbatul. Urmăriţi bine direcţia mâinii mele şi veţi observa un fel de insulă ovală. Pe vremea romanilor, râul curgea prin cealaltă parte a acelei insule. Aşadar, Aurae Phiala se afla destul de aproape de apă ca să se poată pescui şi trece prin vaduri, dar nu atât de aproape încât să fie expusă inundaţiilor. In Evul Mediu, râul a sfârşit prin a eroda acea parte a văii şi a alunecat treptat până în locul pe unde curge acum. Incă se mai poate distinge vechea matcă, marcată de tufişuri şi copaci. S-ar putea ca aici să se găsească un post de gardă, dacă s-ar folosi mijloace de cercetare corecte. Tribul nu avea multe motive de teamă, cu excepţia unor atacuri pe timp de noapte, atâta vreme cât legiunile romane încă nu se retrăseseră... E adevărat că, înainte de a se excava aici, mai există şi zeci de alte situri mai importante. Acest gen de cercetări necesită mijloace costisitoare, iar autorităţile locale din Silcaster nu au nici bani, nici măcar dorinţa de a se interesa de acest subiect. Aurae Phiala aparţine lordului Silcaster. Acesta întreţine acceptabil situl, care-l costă mai mult decât îi aduce. Şeful lucrărilor de conservare locuieşte puţin mai încolo, într-o casă aflată între copaci. Pe lângă el, pare să nu mai fie decât tânărul din ghereta de la intrare, care cred că e foarte prost plătit, dar în schimb îşi poate pregăti lucrarea de diplomă.

-Ar trebui să mai fie şi un grădinar, sau un om la toate, adăugă Charlotte, urmărind cu privirea cursul

tumultuos al râului.

Apele trebuie să fi urcat şi mai sus, căci malul era în mare parte ros: o rană cenuşie în covorul verde al pajiştii, pe care frunzele şi tufişurile o pansau pudic.

* * *

Charlotte zărise în direcţia aceea un tânăr înalt şi blond, în costum de catifea reiată, care instala un cordon de protecţie susţinut pe picheţi roşii cu alb.

- Ei, s-ar spune că s-a produs o surpare, remarcă omul de lângă ea, cu interes.

Porniră într-acolo, ca să vadă mai bine.

Zona protejată cu cordonul era mai întinsă decât crezuseră. Mai mulţi metri pătraţi de teren se năruiseră, formând spărturi mari ici şi colo, şi rostogolind în râu bulgări de pământ roşcat cu smocuri de iarbă.

Grădinarul tocmai instala o pancartă enormă pe care scrisese cu vopsea roşie: „ATENŢIE - PERICOL!"

în mod foarte firesc, acest avertisment avu efectul de a-i atrage imediat pe cei mai mulţi dintre băieţii coborâţi din maşină. Aceştia se apropiară în fugă, ca muştele spre oala cu miere, conduşi de un adolescent de vreo şaisprezece-şapte- sprezece ani, căruia toţi păreau să-i imite atitudinile şi gesturile.

în faţa acestei debandade, tânărul monitor ridică glasul, fără prea mare convingere, strigându-şi grupa:

- Băieţi, înapoi! Veniţi aici şi fiţi atenţi! Boden, şi cu tine vorbesc!

Băiatul care părea să fie Boden încetini pasul,

exagerat şi provocator. Unul sau doi dintre ceilalţi ezitară puţin, apoi se întoarseră. Ceilalţi încetiniră şi ei, pentru a da impresia că erau gata să se supună, dar continuară totuşi să înainteze.

Grădinarul, dintr-o dată conştient de prezenţa lor, se îndreptă cât era de lung şi-şi privi inamicul. Boden îi susţinu calm privirea. întinse de două ori mâna spre unul dintre jaloanele care susţineau cordonul, cu intenţia clară de a-i sâcâi pe grădinar şi pe monitor, apoi şi-o retrase, cu un aer nevinovat. Grădinarul nu făcu nici un gest, privindu-l atent, cu ochii săi albaştri îngustaţi de furie. Atunci, băiatul îşi strecură un picior pe sub cordon şi începu să se distreze pipăind cu vârful pantofului său bine lustruit marginea unei gropi. Hotărât, grădinarul lăsă jos ciocanul pe care-l ţinea în mână şi porni spre intrus. Acesta înclină capul cu un aer ştrengăresc şi se întoarse fără grabă, dar totuşi puţin mai repede decât venise, sub privirile admirative ale colegilor săi. Tânărul monitor îl strigă din nou:

- Aşa mai merge, Boden! Hai, vino acum. Grăbeşte-te. Şi poţi să fii mulţumit, ţi-ai făcut numărul!

Grădinarul mai rămase un moment pe loc, ca să se asigure că adversarul său plecase cu adevărat, apoi se întoarse să-şi termine treaba. întâlni privirea Charlottei, iar pe chip îi apăru un zâmbet ezitant.

- Ce puşti obraznici! comentă el cu un glas gros în care se simţea vag accentul galez.

- Vă dau întotdeauna de furcă? se interesă

bărbatul de lângă Charlotte.

- Eh, nimic serios! răspunse indulgent grădinarul. Totuşi, ăsta e altceva...

- îl cunoaşteţi?

- Nu, nu l-am mai văzut niciodată. Da-i ştiu eu pe năzdrăvanii de teapa lui.

- Când a avut loc surparea asta? întrebă ghidul improvizat al Charlottei.

- Azi-dimineaţă. In ultimele zile, apa a crescut şi cred că a ros pe dedesubt.

Grădinarul cel uriaş stătea pe marginea spărturii, privind cordonul de protecţie şi apele învolburate ale râului.

- Vă daţi seama ce se întâmpla dacă vreunul din căpoşii ăştia mici cădea în groapă şi era îngropat de viu? Pe cine dădeau vina? Pe mine... şi pe domnul Paviour, administratorul, şi chiar pe proprietar! Şi totuşi, suntem obligaţi să le permitem accesul peste tot, şi trebuie să stăm tot timpul aici, indiferent de orar, din cauza riscului de inundaţii.

Glasul grădinarului tremura de indignare. Charlotte deveni dintr-o dată conştientă de realitatea lui umană, de personalitatea şi chiar de inteligenţa lui. Era un om masiv, imens, adaptat de minune în acel decor grandios, şi părea să întruchipeze arhetipul pionierului, aşa cum venise cu secole în urmă să se instaleze în acea vale, pentru a eşua în declinul localităţii de la Aurae Phiala.

Ar fi putut să fie unul dintre negustorii de ceară, sau olarul, sau şeful băilor, sau chiar geambaşul de

cai... Oricare dintre acei oameni veniţi să câştige de pe urma comunităţii de veterani şi petrecăreţi. Fruntea şi nasul îi erau demne de cea mai rară frumuseţe grecească, dar părul blond, celtic, îi trăda originea. Avea o gură în acelaşi timp copilărească şi senzuală, ale cărei buze cărnoase se terminau cu o cută voluntară. Obrajii săi proaspăt bărbieriţi şi mandibula cam proeminentă erau acoperiţi cu o piele fină şi albă, peste o osatură puternică. Nu-i era greu să ghicească rădăcinile adânci care-l ţineau legat de acel pământ. Nu şi-ar fi putut găisi locul în nici o altă ţară.

împinsă de un imbold pe care nici chiar ea nu-l înţelese, Charlotte spuse:

- Nu vă faceţi griji pentru băieţaşul acela; peste o oră, el şi colegii lui vor fi departe de aici.

în timp ce spunea aceasta, se întorsese să vadă ce făceau copiii care-l nelişiteau atâta pe grădinar. Pentru moment, inspectau în grupuri mici fostele băi romane, sub privirea neliniştită şi resemnată dinainte a monitorului. Câţiva rămăseseră mai în urmă şi-i grăbeau pe cei întârziaţi.

Dar ochiul atent al Charlottei observă că din tablou lipsea un element. Abia peste câteva secunde îşi dădu seama despre ce era vorba: unde dispăruse silueta înaltă şi subţiratică a lui Boden? Cum reuşise să se facă nevăzut? Ceva îi atrăsese atenţia, desigur, oferindu-i o nouă ocazie de a crea dezordine.

- în orice caz, nu peste mult vine ora închiderii, oftă filosofic grădinarul.

Aruncă o privire spre Charlotte şi cavalerul ei, cu un zâmbet complice, recunoscând în persoanele lor doi aliaţi. Apoi se îndepărtă pe malul râului, spre partea cu apele cele mai tumultuoase.

Paşii săi, grei şi calmi, evocau munţii din jur. Dădeau impresia că fiecare picior târa în urma lui rădăcinile care-l ţineau legat de acel loc.

Capitolul 2

Hotărât să continue vizita la Aurae Phiala, însoţitorul Charlottei o trase după el cu entuziasm spre malurile râului, făcând-o să coboare repede imensul taluz.

Deodată, fata alunecă pe pământul umed, dar din fericire ghidul ei era aproape şi o strânse cu putere lângă el. In pofida aparentei sale subţirimi, era solid, puternic ca un stejar.

- Cred că e timpul să mă prezint, spuse el când ajunseră jos. John Hambro.

- A...! exclamă Charlotte, recăpătându-şi echilibrul. Cred că e vorba de eminentul profesor Hambro?

Ea, însă, nu se prezentă. Pe moment, nu prea dorea să-i spună numele ei.

- Nu sunt în nici un caz un amator, răspunse modest tânărul savant, ocolind la fel de abil ca ea orice întrebare indiscretă. Aveţi grijă să nu cădeţi. Iar acum, priviţi această parte a băilor romane, râul le-a avariat iremediabil!

Ajunseseră pe mal, chiar la marginea apei, singuri în faţa adânciturii mari pe care râul o săpase în coasta colinei. Puţin mai sus, la nivelul cordonului de protecţie, pământul se surpase, lăsând să se vadă o excavaţie foarte asemănătoare cu intrarea într-o cavernă, unde s-ar fi putut strecura uşor un copil. Partea de sus a acelei săpături era boltită şi dezvăluia o zidărie de cărămizi al cărei vârf era mult mai deschis la culoare decât laturile, ca şi cum ar fi

stat mult timp expus la aer, ascuns fără îndoială de vegetaţia deasă.

- Ştiţi ce este acesta? întrebă John mândru, de parcă el însuşi l-ar fi descoperit. Ei bine, este colţul unui enorm hipocaust.

- Adevărat? se miră cu prudenţă Charlotte, temându-se să nu râdă de ea. Şi ce este acela un hipocaust?

- Aşa se numeşte sistemul de încălzire, care consta într-o reţea de ţevi prin care circula aerul cald, instalate sub caldarium - care, în băile romane, era un fel de etuvă, sau saună, dacă preferaţi. Astfel se încălzeau băile.

Dintr-o dată, John Hambro o privi cu un zâmbet bănuitor.

- Ştiţi toate acestea, nu-i aşa? Aţi studiat deja totul în legătură cu locurile astea.

- Mi-ar fi fost dificil să mă documentez asupra locului unde ne aflăm în acest moment, răspunse Charlotte, din moment ce abia azi a fost scos la lumină! Nu credeţi?

Apoi întoarse capul spre excavaţie.

- Aceste conducte sunt într-adevăr enorme, constată ea. Aproape că s-ar putea târî înăuntru un om.

- Erau fabricate astfel ca să poată fi curăţate din când în când. Importanţa acestei instalaţii este excepţională!

O ajută să urce panta abruptă, ocolind locul unde se produsese prăbuşirea, apoi îi arătă unde se aflau

diversele părţi ale băilor romane, explicându-i funcţia fiecăreia.

Fără să ştie de ce, Charlotte simţi dintr-o dată nevoia să se întoarcă pentru a privi în urma ei şi a revedea încă o dată locul pe care-l părăsiseră. Acea dezvăluire recentă, întoarcerea neaşteptată într-un trecut atât al prosperităţii cât şi al nefericirii, certitudinea că nimeni nu văzuse şi nici nu atinsese lucrările acelea, din zilele când Aurae Phiala fusese abandonată, toate acestea îi stimulau imaginaţia.

Dintr-o dată, văzu surprinsă un cap brunet ieşind pe furiş din surpătură, fără îndoială pentru a-i spiona. Boden, puştiul acela incorigibil, reuşise să se strecoare în zona interzisă şi să se ascundă în tufişuri, aşteptând ca Charlotte şi ghidul ei să se îndepărteze.

Atinse uşor braţul lui John Hambro, pentru a-l face să se oprească.

- Iar a apărut neastâmpăratul de adineaori, îi explică ea. S-a întors, dar de data asta e în interior! La ce bun să pună inscripţii cu cuvântul „pericol“? Nimic nu atrage mai sigur curioşii!

John Hambro se întoarse pe dată şi, din câţiva paşi, ajunse înapoi la excavaţie.

- Ieşi afară imediat! ordonă el nervos. Da, tu! Vrei să vin după tine? Hai, mai repede!

Observă cu câtă dificultate ieşea băiatul din excavaţie; când trecu pe sub cordonul de protecţie, se prăbuşiră alte cocoloaşe de pământ şi cărămizi.

- Ai văzut că pancarta nu minte! continuă John,

mai liniştit. Ai merita o mamă de bătaie. Hai, fugi acum, şi să nu mai apari pe-aici!

Charlotte începea să simtă o anumită admiraţie pentru ghidul ei.

- Iată! spuse el, privindu-l indulgent pe Boden, care se îndepărta. A plecat definitiv, de data asta. Dar, cum nici unul dintre colegii lui n-a asistat la scenă, cu mare plăcere o să facă pe eroul!

Charlotte nu prea era de aceeaşi părere, dar nu spuse nimic. în ciuda repeziciunii cu care se supusese, calmul şi siguranţa de sine provocatoare a acelui băiat înalt şi slab, precum şi obiceiul lui de a nesocoti vorbele oamenilor, nu anunţau nimic bun. Acel Boden făcea doar ce ştia el, şi nu asculta decât dacă n-avea încotro. Iar când, întâmplător, se conforma, era doar de formă.

- Voiam să vă arăt laconicumul, continuă John, arătând cu bărbia spre câteva porţiuni de zid care făceau parte din băile romane. Vedeţi, partea pe care am traversat-o duce aici, la caldarium, deasupra căruia se găsea celebrul hipocaust. Căldura intra prin această gură de aerisire.

Charlotte se apropie şi văzu că gura de aerisire consta dintr-un ansamblu de pereţi circulari, acum în ruine, care abia ajungeau la nivelul genunchilor. Păreau ghizdurile unui puţ enorm. Se vedea clar că acel capac de lemn pus deasupra era de dată recentă. John îl ridică, descoperind un horn adânc, căruia nici nu i se zărea fundul.

- Acesta se numeşte laconicum? întrebă fata,

îndepărtându-se puţin de puţul din care ieşea un miros pătrunzător de umezeală.

- Da. Romanii puteau ridica temperatura după cum voiau, ridicând capacul. Uneori, când găseau de cuviinţă, lăsau ca flăcările din cuptor să urce până la gura puţului. Veniţi, vom vizita muzeul, dacă mai aveţi timp. Dar poate aveţi de făcut un drum lung la întoarcere? se interesă el cu amabilitate.

- Nu, locuiesc la „Somonul auriu“. Nici zece minute de mers. Mi-ar face mare plăcere să văd muzeul.

Acesta era amenajat într-o clădire de prefabricate dintr-un colţ al incintei, chiar în spatele chioşcului de la intrare. Era plin de vitrine, pietre sculptate şi inscripţii foarte frumoase, gravate pe marmură. Băieţii din maşină erau deja acolo şi stăteau de vorbă, punându-i întrebări monitorului care, mai liniştit acum, le dădea explicaţii pe un ton doctoral.

Dar Boden nu se zărea printre ei, nici în celelalte trei săli ale muzeului. De altfel, ar fi fost şi de mirare să fie găsit acolo unde trebuia să se afle.

John, pe care colecţia de vase din ceramică îl lăsase destul de rece, se extazia acum în faţa altor câteva obiecte.

- Priviţi această mică broşă în formă de dragon! exclamă el. Nu comportă decât o singură linie dreaptă, toate celelalte fiind curbe. Reprezentativă pentru stilul roman, combinat cu cel celtic.

După ce vizitară şi celelalte două săli, în timp ce

se pregăteau să plece, căci era aproape ora închiderii, îi văzură pe elevi revenind la autobuz. Fiecare dintre ei ţinuse să semneze în Cartea de Aur a muzeului.

- Ar trebui să semnaţi şi dumneavoastră! îi spuse John Charlottei.

Fata semnă, Charlotte Rossignol, ştiind prea bine că John Hambro îi citea numele pe măsură ce-l scria.

- Imi permiteţi să vă însoţesc până la hotel? se oferi el, cu un aer detaşat. Acolo stau şi eu. Sunt cu maşina.

în parcarea muzeului se mai aflau doar impresionanta maşină a lui John, de un frumos verde cu nuanţe de bronz, şi autocarul liceenilor, din care se auzea un cor de voci nerăbdătoare.

Hărmălaia glasurilor tinere sugera că monitorul nu era acolo, iar Charlottei nu-i fu greu să ghicească motivul.

John înţelesese de asemenea.

- Iar a făcut o boroboaţă! murmură el, oprindu-se lângă maşină, cu cheile în mână. A, uite-l!

într-adevăr, monitorul se apropia agitat prin crepusculul care se lăsa peste Aurae Phiala, învăluind valea argintie în penumbra ameninţătoare a unui cer acoperit de nori grei. Charlotte nu se putu stăpâni să compare acea vale plină de vestigii antice cu o cupă de cristal conţinând relicve preţioase, peste care se lăsa încet un capac de cositor.

- Bietul băiat, murmură ea, văzând exasperarea de pe chipul tânărului monitor. Cine l-o fi convins să

aibă grijă de năzdrăvanii ăştia?

- Staţi liniştită, n-a ajuns la capătul puterilor, o asigură John.

Deodată, monitorul se repezi spre ei, întrebând:

- Nu cumva l-aţi văzut, întâmplător, pe unul dintre elevii mei? Un băiat de vreo şaptesprezece ani, înalt, brunet, răspunde... când răspunde... la numele de Gerry Boden. Are obiceiul nesuferit de a tot dispărea.

John şi Charlotte îi povestiră întâlnirea cu Boden de lângă laconicum.

- Nu s-a întors! gemu monitorul. L-am căutat peste tot. Ăsta sigur coace ceva. Nu-i pentru prima oară. Are bani la el şi cunoaşte regiunea ca pe propriul lui buzunar. Stă la mai puţin de cincisprezece kilometri de aici şi se prea poate să fi luat o maşină până acasă, sau chiar un taxi. Ei bine, de data asta, n-are decât să se descurce singur. Trebuie să-i duc pe ceilalţi înapoi la oră fixă.

Şi, întâmpinat cu glume vesele, se urcă în autobuz, care demară imediat.

După ce se aşeză în maşina lui John, Charlotte întoarse încă o dată capul pentru a îmbrăţişa cu privirea valea deja adormită. Nimic nu se mişca; numai câţiva pescăruşi cu cap negru planau pe deasupra râului. O frumuseţe sălbatică învăluia Aurae Phiala, încremenită în tăcerea ei de piatră.

- In ce epocă au reuşit colonii veniţi din apus să-i alunge pe ultimii romani rămaşi aici? întrebă ea.

- Destul de târziu, cam pe la sfârşitul secolului al

IV-lea, răspunse John. Majoritatea legiunilor plecaseră deja, dar Roma era încă suverană şi protectoare a regiunii, deşi intrase în plină decadenţă. In sfârşit, cam la douăzeci de ani după ce a fost cucerită Aurae Phiala, s-a promulgat un edict care recunoştea oficial ceea ce era adevărat de aproape un secol. Localnicii erau informaţi că nu mai aveau de aşteptat nimic din partea Romei: nici bani, nici trupe, nici ajutoare de orice alt fel. Incepând din acel moment, au fost nevoiţi să-şi ia soarta în propriile mâini.

- Şi atunci au sosit saxonii, adăugă Charlotte.

John surâse, deschizând portiera. In acel moment, nu s-ar fi mirat s-o vadă pe Charlotte preluând iniţiativa şi ţinându-i un curs despre următoarele patru secole.

- Nu, spuse el, mai întâi au venit galii. Trecutul era mort, dar viitorul se arăta promiţător. Totuşi, în mod paradoxal, noua civilizaţia a venit de la răsărit, în timp ce vechile izvoare instalate aici se combinau între ele. In istorie, nimic nu dispare vreodată complet.

Charlotte dădu din cap. Privind cerul plumburiu si lucirea slabă de şofran care se stingea la orizont, în timp ce maşina pornea cu viteză pe drum, se gândea la anumite persoane dispărute - accidental, sau de bunăvoie. Mai întâi dispăruse unchiul ei, bătrânul arheolog încăpăţânat, plecat în Turcia, iar acum acest adolescent recalcitrant si neliniştitor, căruia i se pierduse urma cu câteva minute înainte.

Desigur, aveau să apară la un moment dat - amândoi...

Fără îndoială, băiatul se întorcea deja. Probabil făcuse autostopul, şi chiar în acel moment stătea într-o maşină, savurând plăcerea că-i pusese pe toţi pe jăratic...

In ceea ce-l privea pe doctorul Alan Morris, dispariţia lui se putea explica şi mai uşor. Fără îndoială, se lăsase captivat de pasiunea lui pentru pietre vechi si pierduse noţiunea timpului. Undeva, în Anatolia, era gata să izbucnească vestea unei mari descoperiri, într-un uriaş tumult de fotografii, filme, interviuri, dezvăluind o nouă amprentă a dominaţiei romane în ţările din Orientul Mijlociu. Iar unchiul Alan, prizonier al acelei descoperiri epocale, uitase complet de promisiunea lui că avea să se întoarcă, de toate răspunderile de-acasă şi de neliniştile pe care le provoca...

* * *

In sfârşit, John opri maşina în faţa hanului „Somonul auriu" şi sări jos, ocolind capota pentru a-i deschide Charlottei portiera, cu o grabă care o cam surprinse. Totul sugera că întâlnirea lor avea să ia sfârşit atunci şi acolo - de ce-şi dădea atâta osteneală?

Işi luă cheia, iar John o privi cum urca scara.

Dar nu se duse direct în camera ei. Se întoarse fără să facă zgomot şi, oprindu-se pe palierul primului etaj, se aplecă peste balustradă ca să asculte. Nu ştia de ce de ce se temea de

o întâlnire atât de banală. Şi totuşi, îşi ţinea respiraţia. Doamna Lane, managera hotelului, se afla chiar sub ea, cu o mână pe registru şi cealaltă arătând spre panoul cu chei.

- Da, spuse ea, vă pot da o cameră, dar numai pentru două nopţi. In weekend, le avem rezervate pe toate. Poftiţi, numărul doisprezece, dacă sunteţi de acord.

- Tot e mai mult decât nimic, răspunse John Hambro. Primesc, cu mulţumiri.

Charlotte se ridică şi se duse în camera ei, cu paşi de pisică. Inăuntru, se aşeză pe marginea patului şi căzu pe gânduri.

Inţelesese că John se hotărâse să se cazeze la acel hotel când îi spusese că locuia acolo. Işi amintea perfect că nu avusese nici o reacţie când îi spusese numele hotelului. Numai în momentul când semnase în registrul de la muzeu îi propusese s-o însoţească, din moment ce şi el stătea la „Somonul auriu“. Dar, în realitate, nici măcar nu avea cameră.

Ce însemna numele ei pentru John Hambro? Ce voia de la ea? Refuză să se lase pradă imaginaţiei. Pur şi simplu voia să petreacă weekendul împreună cu ea, şi luase această hotărâre abia când sosise momentul să se despartă. Numele ei nu avusese nici o importanţă.

„In orice caz,“ îşi spuse Charlotte, „vreau să fiu cu cugetul împăcat.“

Până în acel moment, nu avusese intenţia să se schimbe pentru cină, dar acum trebuia să se îmbrace

cu grijă. Voia să ştie ce însemna comportamentul lui John şi, în acest scop, nu trebuia să neglijeze nici o armă!

Când coborî în sfârşit, John stătea la bar cu un pahar de băutură, citind ziarul. Se duse să-i comande şi ei un aperitiv, apoi spuse:

- Din moment ce suntem singuri aici, n-ar fi mai plăcut să luăm cina împreună?

- Vă mulţumesc. E o idee excelentă, răspunse calm Charlotte.

Puţin mai târziu, trecură în salon să-şi bea cafelele. Charlotte îşi dădea seama că John încercase totul pentru a o face să vorbească. Spera numai să nu fi observat că-i ocolea intenţionat întrebările, pentru a-l chestiona ea însăşi mai bine.

îşi spuse că ar fi fost mai indicat să-i vorbească despre cariera ei muzicală. De altfel, era inevitabil să remarce, la un moment dat, publicitatea făcută în jurul turneului de concerte pe care-l întreprindea.

- Consider că e o mare şansă, să puteţi trăi din ceea ce vă place să faceţi în viaţă, declară John cu căldură.

- Dar la fel este şi cazul dumneavoastră, replică Charlotte. Să nu-mi spuneţi că nu vă place arheologia! Dar cu ce vă ocupaţi ca să vă câştigaţi existenţa, predaţi la vreo universitate?

- Nu, se găsesc greu locuri, răspunse el cu tristeţe. Unii dintre noi sunt obligaţi să stea pe tuşă şi să accepte numai sarcini auxiliare.

- De exemplu? Ce anume faceţi?

Nu avea nici un motiv să-l abordeze diplomatic.

- A, răspunse John cu un aer vag, sunt un fel de expert în artă antică. Am restaurat, chiar, anumite lucrări.

- Dar nu e puţin cam riscant? Dacă, dintr-o dată, rămâneţi fără clienţi?

- Fac parte dintr-o organizaţie care nu duce niciodată lipsă de clienţi, răspunse John cu un surâs.

* * *

Aici ajunseseră, când în salon îşi făcu apariţia un nou-venit. Se uită în jur, ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Charlotte îl văzu întorcându-se spre uşă şi vorbind cu managera hotelului, al cărei surâs calm sugera că-l cunoştea bine pe acel călător.

Omul era înalt şi slab, şi purta cu dezinvoltură un costum gri închis. Avea un chip plăcut şi părul tuns scurt, uşor grizonant la tâmple.

Deodată, privirea lui se opri asupra Charlottei şi a comeseanului ei, şi porni spre ei, printre mese.

- Domnişoara Rossignol? Domnul Hambro? începu el. Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez, dar am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Charlotte înclină din cap, într-un gest de confirmare cam neliniştit, în timp ce John răspundea calm:

- Dacă putem face ceva pentru dumneavoastră... Dar sunteţi sigur că nu vă înşelaţi? Nu suntem decât nişte simpli turişti!

Străinul zâmbi la rândul lui, amabil.

- Tocmai ca turişti mă interesaţi, răspunse el. Localnicii nu vizitează aproape niciodată Aurae Phiala. Am aflat din Cartea de Aur a muzeului că aţi

fost amândoi acolo, azi după-amiază. Din acest motiv vă şi caut. Pot să iau loc?

Şi, trăgându-şi un scaun, adăugă mai încet:

- Să mă prezint: inspector şef Felse. Precizez că intervenţia mea nu are un caracter oficial. Dar, din moment ce aţi fost adineaori la Aurae Phiala, aţi întâlnit, fără îndoială, un grup de elevi, nu-i aşa?

- Ne-ar fi fost dificil să nu-i întâlnim, răspunse John. De altfel, au plecat aproape în acelaşi timp cu noi.

- Prin urmare, poate aţi remarcat un băiat de vreo şaptesprezece ani, care îşi irita mereu profesorul? continuă poliţitul.

- Da, un anumit Boden, răspunse John. Şi noi am avut un mic incident cu el. Ştim şi că a lipsit de la apel, în momentul plecării, iar autocarul a plecat fără el.

- Vedeţi, asta e! declară inspectorul Felse. Problema e că încă n-a apărut nicăieri.

Apoi, remarcând schimbul de priviri dintre John şi Charlotte, continuă:

- Vă daţi seama că nu e pentru prima oară când face o asemenea figură, dar până acum n-a lipsit niciodată de la masă. Aş dori să-mi spuneţi în ce împrejurări l-aţi văzut ultima oară.

După ce-i povestiră inspectorului incidentul cu cordonul de protecţie şi felul în care John îl alungase pe băiat din zona excavată, Felse întrebă:

- Şi în momentul acela, a plecat spre grupul lui?

- Nu, răspunse Charlotte, noi aşa credeam, dar el s-a dus pe mal, până în grădina administratorului. L-

am văzut ocolind gardul, apoi nu i-am mai dat atenţie, fiind convinsă că se va întoarce la ceilalţi.

- Am vorbit cu colegii lui, reluă Felse. Nici unul dintre ei nu l-a revăzut. Nu s-a înapoiat la ei.

- Părinţii lui i-au reclamat dispariţia? întrebă John.

- Incă nu, tatăl lui mi-e vecin, la Comerford. Aşa am aflat. Monitorul s-a dus să-i anunţe pe părinţii lui, imediat ce a sosit autocarul. Dar soţii Boden îşi cunosc bine fiul şi sunt obişnuiţi cu năstruşniciile lui. Numai că, văzând că s-a făcut ora opt şi nu mai venea, au început să se îngrijoreze. Tot ce pot face e o mică anchetă discretă... Probabil că Gerry a descoperit ceva foarte interesant, care l-a făcut să întârzie...

- O fată? sugeră John, nehotărât.

- Poate. Oricum, îl preocupă prea mult propria persoană ca să se îndrăgostească, răspunse franc inspectorul. Nu e un băiat rău, dar este prea răsfăţat şi prea inteligent.

- Nu vă temeţi, întrebă încurcată Charlotte, că s-ar fi putut să alunece şi să cadă în râu? Curentul este atât de puternic, încât până şi unui înotător bun i-ar fi greu să se descurce.

- Nu, n-aş crede, răspunse Felse. Gerry Boden este destul de prudent ca să se ferească de apă. Şi cum, în acel moment, nu era înconjurat de acoliţii lui obişnuiţi, n-avea nici un motiv să se grozăvească. Nu, continuu să cred că fuga lui se datorează unui motiv pe care numai el îl ştie.

- In acest caz, se va întoarce când va găsi el de cuviinţă, răspunse Charlotte.

- Ceea ce o să se întâmple destul de curând. I se va face dor de pat, confirmă inspectorul.

Şi, cu un surâs, se ridică în picioare.

- Vă mulţumesc, domnişoară Rossignol, şi vă urez noapte bună! Noapte bună şi dumneavoastră, domnule Hambro.

Porni spre uşă şi ieşi. Peste câteva secunde, îi auziră maşina îndepărtându-se.

„I-auzi! Se duce spre râu," reflectă Charlotte.

Probabil că poliţistul era mai neliniştit decât voia să pară. Ştia bine şi el că un băiat oricât de prudent şi îndemânatic poate totuşi să cadă oricând într-un râu. Şi, fără îndoială, prefera să nu aştepte până dimineaţă ca să-şi înceapă cercetările.

John Hambro rămase aşezat, fără să facă nici o mişcare. Sprâncenele lui încruntate trădau o asemenea nelinişte, încât Charlotte se simţi datoare să-l calmeze.

- Nu vă faceţi atâtea griji! Sunt sigură că e viu şi nevătămat.

Totuşi, nu părea prea convinssă.

- Da, desigur, răspunse politicos John.

Apoi o privi o clipă şi se uită la ceas.

- Ei, o să apară când va dori el. Nu vă mai neliniştiţi nici dumneavoastră... Ce-ar fi să vedem ce ne oferă televiziunea în seara asta? propuse, conducând-o pe Charlotte spre salonaşul cu televizorul. Acolo, o instală lângă o bătrână doamnă

care-şi manifestă imediat dorinţa de a sta la taclale.

-Vă deranjează mult dacă vă las singură? întrebă el. Am de scris o scrisoare urgentă şi nu-mi dădusem seama că s-a făcut atât de târziu.

-Vă rog! răspunse Charlotte fără să clipească. în orice caz, sunt destul de obosită şi am să mă culc devreme.

-Atunci, vă urez noapte bună!

- Noapte bună...

Cuvintele lor sunau teribil de fals, iar Charlotte avea senzaţia că juca o comedie destinată exclusiv bătrânei.

După ce John se retrase, închizând cu grijă uşa în urma lui, ascultă să afle dacă urca în camera lui sau se îndrepta spre maşină... îi răspunse la întrebare scârţâitul scării vechi din lemn de stejar. Camera cu numărul doisprezece se afla la primul etaj, iar John mergea într-acolo. Totuşi, Charlotte era convinsă că n-avea să întârzie prea mult.

- O! exclamă ea dintr-o dată, ca s-o audă bătrâna, începând să caute în poşetă, cred că mi-am lăsat bricheta în sala de mese. Iertaţi-mă că vă deranjez, dar mă duc s-o caut, ţin mult la ea.

Inchise uşa în urma ei la fel de precaută ca John şi, după ce-şi scoase pantofii, urcă tiptil până la etajul doi. Era riscant, căci l-ar fi putut întâlni pe palierul primului etaj, dar ajunsese deja la al doilea când îl auzi coborând scara cu paşi repezi.

Incă o dată, Charlotte se aplecă peste balustradă, pentru a-l vedea pe John ajungând la uşa de la

intrare. Nu se înşelase: avea o treabă care nu putea să mai aştepte.

Imediat, Charlotte se repezi în camera ei, îşi încălţă pantofii cu toc plat, luă pe ea un mantou închis la culoare şi scoase din valiză o lanternă.

Nu mai era o simplă curiozitate. Trebuia neapărat să afle ce intenţii avea John Hambro. O abordase, o urmărise până la micul han, iar acum, din cine ştie ce motive, încercase s-o facă să rămână acolo, aproape cu grosolănie. Dar Charlotte nu era o marionetă care se lasă mânuită de oricine, şi avea de gând să i-o demonstreze!

Se strecură afară, unde începu să se orienteze după lucirea argintie a râului. Mergea cu prudenţă, căutând să se deplaseze cu cea mai mare precauţie posibil.

Dintr-o dată, un trosnet de vreascuri călcate în picioare, undeva departe în faţa ei, o înştiinţă cu certitudine că era într- adevăr pe urmele lui John. Nu căuta să-l depăşească, ci numai să vadă ce făcea.

John mergea în lungul râului, pe cărarea care ducea direct la Aurae Phiala.

Charlotte îşi dădu seama că ajunsese la gardul de incintă, distingând în dreapta ei forma întunecată a marelui taluz. Ca să se asigure, riscă să aprindă lanterna, camuflând-o cu propriul ei trup. Recunoscu sârma care marca limita localităţii romane.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că nu se mai auzea nici o mişcare şi în acelaşi timp înţelese că era vital să vadă unde punea piciorul, altfel risca să cadă în apele năvalnice ale râului.

Porni iar la drum, extrem de atentă la fiecare pas. Deodată, piciorul ei se împiedică de ceva tare, făcând-o să cadă cât era de lungă. Se ridică imediat, încercând să-şi recapete echilibrul. La picioarele ei zăcea un trup omenesc, scufundat parţial în râu. Charlotte îşi căută cu febrilitate lanterna şi o aprinse. Fasciculul de lumină îi dezvălui silueta unui om căzut cu capul în apă.

îşi înfipse lanterna în argilă, ca să lumineze în continuare, apoi îşi afundă ambele braţe în apă şi trase din răsputeri de vestonul gros de tweed. Noroc că terenul mocirlos îi uşura sarcina, permiţând ca trupul să alunece încetul cu încetul până înapoi pe mal.

După ce-l scoase complet din apă, Charlotte se prăbuşi lângă el, epuizată. în sfârşit, îl întoarse spre ea - iar în lumina lanternei apăru chipul livid al lui John Hambro...

Capitolul 3

Charlotte îşi apropie urechea de gura lui John, dar nu simţi nici o boare de respiraţie, iar când îşi apăsă degetele pe pieptul lui nu simţi nici bătăile inimii. Atunci, îl trase pe iarbă şi începu să-i facă respiraţie artificială.

Mai întâi, avu impresia că storcea un burete inert, dar după circa un minut John reîncepu să respire şi, curând, pulsul său îşi recăpătă vigoarea. Insă avea nevoie de un medic, fără îndoială, şi de un pat cald, cât mai repede.

Charlotte luă lanterna şi porni pe cărarea alunecoasă până la gardul dincolo de care îşi amintea că se afla casa lui Stephen Paviour, administratorul sitului de la Aurae Phiala.

I se păru că trecuse o eternitate, între momentul când sună şi cel când auzi paşi şi văzu uşa deschizându-se, după ce se aprinsese o lumină. Un cap cărunt şi plăcut se aplecă spre ea. Paviour avea barbişon, şi o mustaţă cenuşie.

- Scuzaţi-mă, spuse el cu glas sonor, dar nu folosim aproape niciodată uşa asta. Sper că nu v-am lăsat să aşteptaţi prea mult.

Charlotte clătină din cap, grăbindu-se să adauge:

- Am scos un om din râu, cam la două sute de metri de-aici, în amonte. I-am făcut respiraţie artificială, dar va avea nevoie de îngrijiri şi de adăpost. Puteţi să mă ajutaţi?

După ce o privi câteva secunde cu o uimire lesne de înţeles, Paviour se reculese cu o promptitudine

remarcabilă.

- Intraţi! spuse el. Am să-l chem pe colegul meu şi vom merge să-l aducem pe bietul om. Aşezaţi-vă lângă foc, sunteţi udă şi îngheţată. Vin imediat.

După ce o instală într-o cameră mică şi plină de cărţi, porni spre coridorul unde se afla telefonul. Lăsase uşa deschisă, iar Charlotte îl auzi formând numărul, după care vorbi scurt, calm, ca şi cum s-ar fi îndeletnicit tot timpul cu asemenea operaţiuni de salvare. După ce închise, îl auzi formând un alt numărul şi vorbind din nou.

în sfârşit, Paviour reveni spre ea, cu un impermeabil pe braţ. Ţinea în mână un şezlong de grădină, ca să-l folosească în chip de targă.

- Am preferat să chem poliţia, îi explică el. Nu ştiţi, fără îndoială, dar în seara asta a trecut pe la noi un inspector de poliţie. Căuta un băiat. Poate că pe el l-aţi găsit?

- Nu, răspunse repede Charlotte, nu de el este vorba. Sunt la curent cu dispariţia lui, dar acum e altcineva. Un bărbat care, la fel ca mine, locuieşte la „Somonul auriu".

- Aha! Bun... Adică, rău... Ei, uite c-a venit şi Lawrence!

De afară se auzea zgomotul unei motociclete. Apoi, tânărul
pe care Charlotte îl remarcase în ghereta de bilete de la intrarea în Aurae Phiala îşi vârî capul pe uşă.

- Unde e? întrebă el, după ce aruncă o privire scurtă spre Charlotte.

- Pe cărare, puţin mai în amonte, răspunse Paviour, pornind spre uşă.

Inainte de a ieşi, se întoarse spre Charlotte şi adăugă:

- Cărarea de pe malul râului este foarte periculoasă când e udă, ca acum. Ce-o fi făcut acolo omul acela, în toiul nopţii? E ridicol să-ţi asumi asemenea riscuri!

Deşi administratorul vorbea pe un ton detaşat şi impersonal, Charlotte îşi dăduse seama de subînţelesul cuvintelor lui: „Şi ce căutaţi acolo şi dumneavoastră...?"

-A avut mare noroc c-aţi fost în apropiere! conchise el cu un surâs, ca şi cum, dându-şi seama de gafă, ar fi încercat să se scuze.

-Ascultaţi! îl întrerupse dintr-o dată Lawrence. Se pare că ne mai vine un vizitator nocturn...!

Ajunseseră în grădina lui Paviour, lângă magazia de scule. Se opriră să asculte. Dinspre cărare se auzeau clar paşii ezitanţi ai cuiva.

- L-am chemat pe inspector, murmură administratorul, înaintând puţin ca să vadă mai bine. Mă gândeam că s-ar putea să fie elevul pe care-l căuta... Dar domnul Felse n-avea cum să ajungă atât de repede.

- In orice caz, n-ar veni pe jos, şi nici pe cărare, răspunse Lawrence. Şi cred că nici doamna Paviour nu-şi face plimbările chiar până la ora asta, nu-i aşa?

- Intr-adevăr, Lesley s-a întors acum vreo douăzeci de minute şi s-a culcat, replică Paviour.

Sper că doarme şi că nu s-a trezit.

Porniră în direcţia din care se auzea zgomotul şi, curând, lanterna din mâna administratorului dezvălui o siluetă care ieşea din întuneric, clătinându-se. Paviour îi lumină faţa.

Ud şi plin de noroi, John Hambro ajunse în mijlocul salvatorilor săi. Cu o mână îşi apăsa fruntea, iar cu cealaltă îşi masa coapsa dreaptă.

- Şi-a revenit! exclamă Charlotte. S-a ridicat singur pe picioare!

Lawrence o dădu uşurel dar ferm la o parte, pentru a se apropia de John. îl luă de un braţ şi, cuprinzându-l pe după umeri, constată pe un ton admirativ:

- Ei, se poate spune că sunteţi un tip solid! Domnişoară, ţineţi dumneavoastră de chestia asta, s-o folosim ca pe o brancardă.

Administratorul trecu la celălalt capăt al şezlongului, apoi îi dădu Charlottei lanterna ca să le lumineze drumul.

- îmi pare foarte rău că am cauzat atâta deranj, murmură John.

- Nu-ţi face probleme, bătrâne, răspunse Lawrence pe un ton binevoitor. Vezi pătratul ăla luminat pe peretele de-acolo? Ei bine, înăuntru te-aşteaptă un adăpost cald.

Uşa rămăsese deschisă şi, în timp ce se apropiau, văzură în cadrul ei o siluetă.

Casa avea şi un bec exterior, dar nimeni nu se gândise să-l aprindă. Charlotte constată că silueta

aparţinea unei tinere femei care ieşise în prag. în sfârşit, aceasta se întoarse şi apăsă pe comutator, pentru a le lumina drumul, astfel încât Charlotte o putu vedea clar.

Se detaşa din umbră ca o zână bună apărută miraculos ca să le aducă lumina, căldura şi siguranţa. Deşi n-avea nici cea mai vagă idee ce se întâmpla, surâdea în noapte, aşteptând să i se explice, cu buzele întredeschise, gata să adreseze câteva cuvinte de bun venit. Rămase astfel câteva secunde în zona luminată, fără să ştie prin ce momente dramatice trecuse micul grup care venea spre ea. Avea faţa senină şi calmă, încadrată de şuviţele scurte ale părului blond ondulat şi luminată de ochii larg deschişi.

Acea femeie nu putea fi decât doamna Paviour - numita Lesley care, când i se năzărea, se plimba singură noaptea, aşa cum făcuse şi cu o jumătate de oră în urmă.

Charlotte nu-şi putea crede ochilor; cum putea fi o femeie atât de frumoasă ca soţia administratorului - care trebuia să aibă cel puţin şaizeci de ani, fiind coleg şi contemporan cu unchiul ei Alan? Doamna Paviour nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

Şi totuşi, nimic nu arăta că ar fi fost decepţionată sau nesatisfăcută. Avea o înfăţişare radioasă, destinsă, împlinită.

La vederea lui Lesley Paviour, John nu putu să exclame decât atât:

- Doamne!

Şi, cu răsuflarea tăiată, nu mai adăugă nimic.

Dintr-o dată, de pe faţa femeii dispăru orice bună dispoziţie. Il văzuse şi ea pe John.

- Ce s-a întâmplat, Stephen? întrebă, cu voce gâtuită.

Apoi, părând să-şi vină în fire, îi chemă înăuntru:

- Haideţi, intraţi! Conduceţi-l lângă foc. Repede! Mă duc să-i pregătesc ceva de băut.

Şi se răsuci în loc, cu poalele capotului înfoindu-i-se în jur, ca să deschidă larg uşa salonului.

Privind-o cum pornea cu paşi mari spre birou, Charlotte nu putu să nu remarce vitalitatea şi energia pe care le degaja, de îndată ce intra în acţiune.

Lesley Paviour reapăru aproape imediat cu o tavă. John fusese instalat lângă foc, iar Lawrence îl ajuta să-şi scoată vestonul ud.

Nici unul dintre cei cinci nu scoase o vorbă, până când John Hambro, revigorat de paharul de alcool pe care i-l adusese Lesley, îşi veni complet în fire. Urmărea cu ochi obosiţi mişcările gazdei şi, deşi nu spunea nimic, privirea lui era mai mult decât grăitoare.

Charlotte se aşezase într-un colţ, lăsându-i pe ceilalţi să-l înconjoare cu atenţiile lor. John încă nu-i observase prezenţa, şi nici ea nu se grăbea să se facă remarcată.

- Are nevoie de un medic, declară Stephen Paviour, luând paharul gol din mâinile lui John.

- N-am nevoie de nici un medic, replică acesta din urmă. Ce-ar putea face el, mai mult decât dumneavoastră? Mă doare capul de-mi plesneşte, atâta tot.

Apoi, ridicându-se, îşi duse mirat mâna în spatele urechii. După o clipă de gândire, întrebă scurt:

- Ce mi s-a întâmplat?

- Aţi căzut în râu, îi explică Paviour cu blândeţe. Dar eu, în locul dumneavoastră, nu m-aş mai gândi la asta. Important este că sunteţi aici, viu şi nevătămat.

- Am căzut în râu? repetă indignat John, privind sângele care-i înroşise degetele mânjite de noroi. Aiurea, n-am căzut în nici un râu! Mergeam liniştit pe iarba de pe mal, şi când m-am trezit, eram întins pe jos. Am primit o lovitură puternică în cap, apoi cineva a sărit asupra mea, de la spate, şi m-a lovit.

Apoi, privindu-i nedumerit pe cei din jur, întrebă:

- Dar, de fapt, dacă am ajuns în râu, cum de mă aflu acum aici?

- V-a tras la mal această tânără, răspunse Paviour, dându-se puţin la o parte pentru ca John s-o poată vedea pe Charlotte. Nu numai că v-a scos din apă, dar v-a mai făcut şi respiraţie artificială, după care v-a lăsat să vă reveniţi, alergând să cheme în ajutor. Altfel, cum credeţi că am fi ajuns acolo la ora asta, cu o targă şi lanterne?

- Nu-mi mai amintesc nimic... murmură John aşezându-se la loc, cu o privire recunoscătoare spre Charlotte. Deci, dumneavoastră aţi fost...?

Dumneavoastră m-aţi...?

Charlotte îi putea citi gândurile ca într-o carte: „Dacă era acolo, dacă m-a găsit, înseamnă că mă urmărise... Iar dacă m-a urmărit, înseamnă că n-a crezut nimic din tot ce i-am spus... Şi dacă nu m-a crezut, reiese că ştie ceva, sau că a descoperit ceea ce încercam să-i ascund...!“

Astfel, nu fu surprinsă deloc să-l vadă roşind dintr-o dată, cuprins de un val de sentimente contradictorii şi violente, care i se succedau unele după altele pe chipul murdărit de noroi.

Când vorbi din nou, glasul îi devenise răspicat şi tăios, fără să mai amintească prin nimic că tocmai fusese salvat de la înec.

- Bun, aşa se explică salvarea mea din râu şi, credeţi-mă, sunt foarte recunoscător, dar mă întreb cum am putut să cad în apă?

Nu avură timp să-i spună că nici ei nu ştiau; de afară se auziră roţile unei maşini, scrâşnind pe pietrişul din grădină. Apoi se lăsă liniştea, întreruptă după câteva secunde de soneria de la intrare.

- Inspectorul trebuie să fie, spuse Paviour. Vrei să-i deschizi tu, draga mea?

Soţia lui se ridică fără o vorbă şi reveni însoţită de inspectorul Felse, care se îndreptă direct spre Paviour.

-Am primit mesajul dumneavoastră. Ce s-a întâmplat?

* * *

în sfârşit spălat, încălzit, cu un pansament adeziv în spatele urechii drepte şi un pahar de whisky în

mână, John Hambro era gata să povestească totul în amănunt.

-Voiam să fac o mică plimbare înainte de a mă culca, atâta tot, începu el. Mergeam pe cărarea de lângă râu, nu departe de aici, când un necunoscut m-a atacat de la spate. Nu auzisem nimic şi nici măcar n-am avut timp să mă întorc. Am primit o lovitură înapoia capului şi m-am prăbuşit. Nu-mi mai amintesc nimic, decât că am căzut pe iarbă, cu faţa în jos. Când mi-am revenit, eram în acelaşi loc. Am dedus că nu mă mişcasem de când căzusem, şi că cel care mă lovise fugise, lăsându-mă acolo. De cum m-am putut ridica, am plecat să caut ajutor. Am văzut o fereastră luminată şi m-am îndreptat într-acolo. Aproape ajunsesem în grădină, când i-am întâlnit pe dumnealor, care veneau să mă salveze. Astfel, adăugă el pe un ton sec, am aflat că fusesem în pericol de a mă îneca în râu, şi că Charlotte mă scosese din apă...

- Când l-am găsit, completă Charlotte, zăcea de-a curmezişul potecii.

- De-a curmezişul? se miră cineva.

- Da, de-a latul! confirmă ea cu convingere. Doar picioarele îi mai rămăseseră pe iarbă. Capul şi umerii îi erau scufundaţi în apă.

Charlotte simţea că erau instinctiv reticenţi. Nici unuia dintre ei nu-i plăcea să-şi vadă viaţa liniştită şi monotonă tulburată de acele evenimente fără nici un înţeles.

- Poate că există o explicaţie mult mai simplă,

sugeră Stephen Paviour, cu speranţă. O piatră s-a desprins din ruine şi a căzut, lovindu-l în cap, astfel încât a căzut în râu. La urma urmei, noi nu ştim nimic, nu eram acolo să vedem cu exactitate ce s-a întâmplat.

- Dar eu eram acolo! răspunse scurt John. Şi pot să vă spun cu certitudine că n-a căzut nici o piatră.

- Şi eu am fost acolo, adăugă Charlotte. Şi-n plus, mai e şi altceva. Când primeşti o lovitură în cap şi cazi pe burtă, indiferent dacă eşti atacat sau izbit de o piatră, nu cred că te poţi afunda în noroi atât de adânc cum era domnul Hambro.

Inspectorul Felse, care până atunci ascultase fără o vorbă, întrebă calm:

- In ce poziţie îi stăteau braţele?

- Asta e! exclamă Charlotte. De fapt, când omul cade la pământ, întinde instinctiv braţele înainte, ca să amortizeze şocul. Or, braţele domnului Hambro stăteau pe lângă trup. Nimeni nu cade aşa. Chiar şi inconştient fiind, omul nu cade cu braţele pe lângă trup! Şi totuşi, aşa l-am găsit.

In timp ce vorbea, îl privea pe inspector în faţă, şi văzu că o credea.

Soţii Paviour, însă, nu se jenau să-şi arate neîncrederea, iar Lawrence scoase şi el un mic oftat de îndoială.

John părea perplex. Fără îndoială, ar fi preferat să nu dea crezare acelor explicaţii care deschideau orizonturi deloc îmbucurătoare.

George Felse, însă, se ridică şi porni spre

Charlotte.

- Vă daţi seama ce sugeraţi? obiectă Paviour.

- Nu sugerez nimic, răspunse Charlotte, afirm. Spun clar că cineva, după ce l-a lovit cu sânge rece pe domnul Hambro, l-a târât până la râu şi l-a lăsat cu capul în apă, înfundându-l adânc în noroi.

Se lăsă o tăcere de gheaţă. George Felse traversă camera spre vestonul lui John, care fusese pus la uscat pe spătarul unui scaun. îl luă în mâini şi-l ridică în lumină, pentru a-l examina cu atenţie.

- Era aproape uscat mai jos de umeri, declară Charlotte, care-i urmărea fiecare mişcare. Dar cred că i l-am udat şi eu puţin, în timp ce-i făceam respiraţie artificială.

Felse se întoarse spre ceilalţi, ridicând vestonul în văzul tuturor.

- Uitaţi-vă bine! Ce vedeţi în partea din spate, la mijloc? întrebă el, adresându-i-se în special lui John.

- O pată umedă, răspunse acesta. Sau, mai degrabă, două pete care se unesc la mijloc.

în acel loc, materialul era întunecat de două pete umede mari, despărţite printr-o linie uscată. Zona pătată era delimitată de puţin noroi uscat.

- Şi ce credeţi că sunt acestea? insistă Felse.

- S-ar zice că este urma unui picior, răspunse John, cu buzele dintr-o dată uscate de teamă. înţeleg, da... înţeleg. Agresorul nu s-a mulţumit să mă târască la râu după ce m-a lovit, ci mi-a pus un

picior pe spate şi a apăsat, încercând să mă scufunde cât mai adânc în apă. Apoi a fugit, convins că aveam să mă înec...

Toţi erau prea obosiţi şi tulburaţi ca să mai reacţioneze, dar continuară totuşi să se revolte la adresa ideii că Aurae Phiala putea fi scena unor asemenea violenţe - ba mai mult, a unei tentative de crimă.

Priveau fascinaţi pata dublă de pe vestonul de tweed, şi cu cât se uitau mai mult, cu atât recunoşteau mai clar urma inconfundabilă a unui picior.

Apoi Lawrence întrebă, cu un glas sufocat pe care încerca să şi-l controleze:

- Dar de ce? De ce să vrea cineva să-l ucidă pe domnul Hambro? A venit aici doar ca simplu turist...

- Eu mă duc să pun de cafea, anunţă Lesley Paviour. O să ne facă bine la toţi.

Şi ieşi din cameră, cu un calm şi o siguranţă de sine absolut fireşti.

- In orice caz, reluă John, e absolut clar că stânjenesc pe cineva. Dar de ce, dacă-l interesa atât de mult să dispar, şi-a asumat riscul de a mă lăsa aşa, cu şansa de a-mi recăpăta cuoştinţa şi a reacţiona în continuare?

- Nu încape nici o îndoială, confirmă George Felse, că era periculos, date fiind constituţia şi rezistenţa dumneavoastră. Ar fi trebuit să vă arunce în mijlocul râului, unde curentul e atât de puternic încât nici chiar un înotător excelent n-ar mai putea

ajunge la mal. Adăugaţi la asta şi şocul apei reci ca gheaţa, şi vă daţi seama că n-aţi mai fi avut nici o şansă de scăpare.

- Foarte reconfortant! exclamă John cu o mică strâmbătură, dar atunci de ce n-a făcut treaba până la capăt?

- Cu siguranţă, asta era intenţia lui, dar n-a mai avut timp, conchise poliţistul.

- ...Pentru că m-a auzit pe mine venind, completă Charlotte.

- Fără nici o îndoială, încuviinţă din nou inspectorul. Mai avea nevoie doar de un minut, două, dar v-a auzit apropiindu-vă şi a preferat să fugă... după ce-l târâse pe domnul Hambro până la marginea apei şi-l înfundase cu piciorul cât mai adânc posibil.

- Şi toate astea, fără nici un motiv! Numai un nebun poate face aşa ceva! bombăni domnul Paviour.

- Metoda folosită nu denotă un nebun, replică Felse. De fapt, agresorul domnului Hambro a acţionat cu sânge rece, metodic. Şi din moment ce greu se poate recunoaşte un motiv personal, nu ne rămâne să credem decât că orice persoană ar fi trecut pe-acolo în acel moment ar fi avut aceeaşi soartă. Domnule Hambro, sunt sigur că aţi descoperit, din întâmplare, ceva ce nu trebuia să vedeţi.

- Dar n-am descoperit nimic, replică John cu amărăciune, absolut nimic. Nu era nevoie să-mi dea-

n cap!

-Agresorul dumneavoastră nu putea să vă întrebe şi să vă creadă pe cuvânt, nu-i aşa? E clar, a crezut că văzuserăţi ceva ce el dorea să rămână ascuns... iar atâta lucru i-a fost suficient. Numai că domnişoara Charlotte nu era departe şi se apropia fără a încerca să-şi ascundă zgomotul paşilor...

Felse aruncă o privire spre Charlotte şi, când îi întâlni ochii limpezi, între ei se simţi o undă de complicitate, căci poliţistul ghicise motivul care o împinsese să-l urmărească pe John Hambro. însă erau singurii care împărtăşeau secretul.

- Prin urmare, ucigaşul n-avea de ce să se teamă de domnişoara, continuă inspectorul, şi n-a fost atât de nebun încât să comită o crimă gratuită. A preferat să fugă, fără a-şi asuma riscuri suplimentare.

Chiar atunci intră Lesley cu tava şi o puse pe o măsuţă joasă, înainte de a le împărţi tuturor ceştile de cafea.

- Ar fi foarte util, domnule Hambro, sugeră Felse amestecând cu linguriţa în ceaşcă, să încercaţi să vă amintiţi tot ce aţi văzut.

John îşi luă capul în mâini, încercând să se concentreze mai bine.

- O dată ce am ajuns la gardul care înconjoară Aurae Phiala, de unde puteam vedea bine drumul care duce la Silcaster, am remarcat una sau două maşini care treceau pe şosea. Lumina farurilor mătura cotitura... La prima maşină n-am văzut nimic deosebit, dar când a sosit a doua, am observat clar,

în momentul când farurile au trecut peste vechile ziduri, un om care stătea nemişcat la celălalt capăt al ruinelor. Nu l-am zărit decât o secundă, dar sunt sigur că individul era acolo!

- „Individul“? întrebă Felse.

- Da, în sens general, răspunse John. Nu mi-am putut da seama dacă era bărbat sau femeie.

- Şi altceva? Cum era îmbrăcat?

- Of, nu fiţi ridicol! exclamă John, agasat. L-am văzut doar o secundă, atât cât să-i disting silueta... Totuşi, sunt aproape sigur că era un bărbat.

- Şi cât timp a trecut de atunci până aţi fost atacat?

- Aş spune că aproape trei minute, poate patru. N-am fost prea atent. In fond, şi omul acela avea dreptul să se plimbe pe-acolo, la fel ca mine!

- Nu şi la Aurae Phiala! se răsti indignat Stephen Paviour. La ora aceea? Muzeul se închide la orele optsprezece, nimeni nu are voie să intre în incintă după ora...

- Da, într-adevăr, consimţi John. Dar cărarea de pe malul râului trece prin apropiere. Doar o sârmă o separă de incinta sitului. Oricine poate trece pe dedesubt...

- Cred, interveni Lesley, făcându-şi de lucru în jurul tăvii, că şi eu am fost afară cam la aceeaşi oră şi prin aceleaşi locuri. Evident, nu m-am dus pe malul râului, ci în apropiere de drum, pe partea cealaltă. Numai că m-am întors acasă cu mult înainte de orele zece. Nu m-am uitat la ceas, şi eram în baie

când am auzit agitaţia de jos.

- L-aţi văzut şi dumneavoastră pe omul acela dintre ruine? întrebă Felse.

- Nu. îmi amintesc într-adevăr că am văzut două sau trei maşini trecând pe drumul spre Silcaster, dar n-am zărit nimic deosebit în lumina farurilor.

Apoi ezită o clipă, cu cafetiera într-o mână şi vasul cu lapte în cealaltă. în sfârşit, adăugă:

- Să nu credeţi că sunt nebună, dar mă întreb dacă nu cumva domnul Hambro a văzut fantoma de la Aurae Phiala. N-aş vrea să râdeţi de mine, vorbesc foarte serios, insistă ea. N-aveţi decât să-i întrebaţi pe localnicii din sat. Au să vă spună ce-au văzut.

- Te rog, draga mea, o întrerupse soţul ei pe un ton contrariat, e complet ridicol ce spui. Astea nu sunt decât superstiţii locale. Şi, din păcate, în acest moment ne ocupăm de fapte reale...

- Nu e nimic ridicol, reluă cu convingere Lesley, fantoma există în realitate. Toată lumea din sat recunoaşte. Uite, Orrie de pildă, continuă ea, adresându-se soţului ei. De două ori a văzut fantoma santinelei romane. Şi totuşi, greu găseşti un om mai întreg la minte decât Orrie!

- Cine e Orrie? întrebă Felse.

- Grădinarul nostru, îi explică Lesley. Cel mai frumos specimen din neamul local, preciză ea, într-un acces de voioşie. In veci n-aţi putea să ghiciţi de la ce nume i se trage diminutivul... Ei bine, de la Orlando! Orlando Benyon. Numele ăsta există în familie de generaţii.

- Şi Orrie a văzut şi el santinela romană? întrebă Felse.

- Ascultaţi, reluă Lesley, redevenind dintr-o dată serioasă, am văzut-o chiar şi eu, de două ori. Cu ambele ocazii, stătea lângă zidurile în ruine, de cealaltă parte a sitului. Şi n-am găsit nimic straniu în asta. In secolul al IV-lea, se făcea de gardă astfel în fiecare noapte. Fără îndoială, este santinela care a fost ucisă în timpul celebrului atac al galilor.

Paviour era tot mai exasperat, şi nu se ascundea.

- Nu ne-am adunat aici ca să discutăm despre halucinaţii colective, spuse el pe un ton acid, ci despre o tentativă de omor. Când izbucnesc violenţe, e mai bine să recurgem la altceva decât la imaginaţie.

- Ceea ce ne-aţi spus este foarte interesant, doamnă Paviour, declară calm Felse. Vom vedea ce părere au cei din sat.

Işi puse ceaşca la loc pe tavă, adăugând cu un oftat:

- Bun, nu ne mai rămâne decât să ne retragem, mulţumindu-vă din toată inima pentru ospitalitate. E timpul să vă lăsăm să vă odihniţi... Domnule Hambro, dacă vă simţiţi destul de bine ca să vă întoarceţi la han, îmi va face plăcere să vă duc cu maşina mea, precum şi pe domnişoara Rossignol.

Lesley începuse să strângă ceştile, dar când auzi numele Charlottei, puse brusc tava la loc pe masă şi se întoarse spre ea, cu un surâs larg:

- Rossignol? Charlotte Rossignol? Celebra

cântăreaţă? Ai auzit, Stephen? Dar dumneavoastră sunteţi nepoata doctorului Morris, nu-i aşa?

Charlotte dădu din cap, cu un aer surprins.

- Nu ştiam că unchiul meu a vorbit despre mine. Familia noastră este foarte dispersată şi nu-l cunosc. Dar este adevărat că vizita mea aici nu se datorează unei coincidenţe. I-am citit cartea despre Aurae Phiala şi am vrut să văd locurile cu ochii mei. De altfel, găsesc că a fost foarte nedrept faţă de acest loc, căruia îi admir frumuseţea.

- Da, Stephen este de aceeaşi părere şi nu împărtăşeşte opinia unchiului dumneavoastră, răspunse zâmbind Lesley. Este adevărat că Aurae Phiala face parte din viaţa noastră. Veţi rămâne aici câteva zile?

- Trebuie să ţin câteva concerte în regiune, şi mă gândeam să stau la han două zile sau trei.

- în nici un caz în hanul acela de pescari! exclamă Lesley. în nici un caz! Tot ceea ce e-n legătură cu Alan Morris îşi are locul aici. Vă veţi muta la noi, avem mai multe camere de cât ne sunt necesare. Casa e prea mare pentru noi doi. Veniţi, vă rog! De ce n-aţi rămâne chiar din seara asta? Vă pot împrumuta eu toate cele de care aveţi nevoie pentru noapte, iar mâine vom merge să vă aducem lucrurile de la hotel.

- Sunteţi foarte amabilă, răspunse cu însufleţire Charlotte, şi voi fi încântată să petrec câteva zile la dumneavoastră. Dar pentru noaptea asta prefer să mă întorc la hotel... împreună cu domnul Hambro.

Până în acel moment, nu-l privise pe Paviour în timp ce vorbea. Tânăra lui soţie lansase invitaţia cu atâta entuziasm şi siguranţă de sine, încât era clar că se aştepta ca administratorul să fie întru totul de acord. Dar când se întoarse spre el, Charlotte văzu că pe chipul lui lung şi trist apăruse o expresie de marmură. Ochii adânciţi în cap aveau luciul unei oglinzi mate... Pe un ton neutru şi lipsit de convingere, Stephen Paviour repetă invitaţia soţiei sale.

- Da, ne-ar face plăcere să acceptaţi. Avem cea mai aleasă stimă pentru doctorul Morris, iar nepoata lui nu poate fi decât binevenită. De altfel, Lesley se va bucura mult de compania dumneavoastră, adăugă el pe un ton mai cald, ca şi cum acest gând l-ar fi consolat dintr-o dată.

Intuiţia îi spunea Charlottei că prezenţa unei vizitatoare reprezenta în ochii administratorului un deranj foarte inoportun.

„Dar," îşi spuse ea, „faptul e consumat; nu mai pot să bat în retragere."

Aşa cum propusese, inspectorul Felse îi duse pe John şi Charlotte cu maşina la „Somonul auriu". Şi abia în clipa când maşina se opri în curtea hanului, Charlotte se hotărî să-i pună întrebarea care-i stătea pe limbă.

- Incă nu l-aţi găsit pe tânărul Boden, nu-i aşa? se interesă ea încet, ca şi cum s-ar fi temut să audă răspunsul.

- Nu, răspunse Felse cu acelaşi aer preocupat. Incă nu l-am găsit.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţa, la ora nouă şi jumătate, când se prezentă la locuinţa administratorului, George Felse le aducea soţilor Paviour veşti dramatice. în timp ce se apropia de casă, îl văzu pe John Hambro scoţând din porbagajul maşinii valizele Charlottei. Prin urmare, sfârşise prin a accepta invitaţia lui Lesley.

Soţii Paviour îi ieşiseră amândoi în întâmpinare. Stephen afişa, ca de obicei, o mină tristă şi abătută, în timp ce soţia lui deborda de viaţă şi tinereţe.

în spatele lor, pe treapta de la uşă, stătea Bill Lawrence, studentul care vindea bilete de intrare în muzeul ruinelor romane de la Aurae Phiala. Felse îşi spuse că aveau tendinţa să uite de el. Totuşi, trebuia să fie interogat, la fel ca toţi ceilalţi, cu atât mai mult cu cât era liber să vină şi să plece când dorea, din moment ce locuia singur, într-un mic pavilion de la marginea drumului spre Silcaster.

Tânărul Lawrence avea un aer de indiferenţă nemulţumită, ca de obicei. Respectând cu stricteţe imperativele modei, purta favoriţi lungi, dar nu avea mustaţă. în ciuda dispreţului său suveran faţă de aparenţe, considera probabil că avea o gură prea expresivă şi de o formă prea perfectă ca să şi-o ascundă. Ochii lui languroşi, mărginiţi de gene lungi, nu pierdeau nimic din tot ceea ce vedeau... în ciuda dispreţului pe care-l exprimau.

„Da, ar fi o greşeală enormă să-l neglijăm pe acest tânăr!“ reflectă poliţistul.

Lesley îi ieşi în cale, exclamând:

- Domnule inspector Felse! Nu ne aşteptam să vă revedem atât de curând! Ne aduceţi vreo veste?

- Am considerat că, după ce v-am deranjat toată seara cu anchetele mele, se cuvenea să vă ţin la curent cu cercetările întreprinse pentru a-l găsi pe tânărul Gerry Boden, elevul dispărut. Unul dintre oamenii mei l-a scos din râu azi dimineaţă spre orele şase, la doi kilometri distanţă de aici, în aval... Era mort.

- Ce nenorocire! strigă Lesley, cu o expresie deznădăjduită. Bieţii părinţi! îmi pare atât de rău pentru ei...!

Stephen îşi umezi puţin buzele palide, înainte de a vorbi.

- Se afla în incita muzeului Aurae Phiala când a căzut în râu? îl întrebă el pe Felse. Dacă da, mă simt răspunzător! Dar cărarea este un drum comunal şi nimeni nu poate fi acuzat, chiar dacă s-ar dori asta.

- E prea devreme, răspunse Felse dând din cap, ca să spunem cum anume a căzut în apă. Laboratorul criminalistic îi va examina hainele şi, desigur, i se va face autopsia.

Barbişonul îngust al administratorului tremura, ca efect al tensiunii necontrolate care-i cuprinsese muşchii fălcilor. Parcă ar fi fost bătrânul Don Quijotte făcând eforturi să respire adânc, înainte de a spune cu un oftat resemnat:

- Chiar este necesar? Ştiu că nu trebuie să neglijaţi nimic, dar gândiţi-vă cât de distruşi sunt părinţii lui! Ar putea fi pusă la îndoială cauza

decesului? E clar că s-a înecat!

- Aşa se pare, la prima vedere, afirmă înţelegător Felse, dar o certitudine valorează mai mult decât o supoziţie, şi cum chiar dumneavoastră spuneaţi, nu trebuie să neglijăm nici o ipoteză.

Inspectorul tocmai ajunsese înapoi la maşină, când se întoarse pentru a adăuga pe un ton degajat:

- Era să uit... Să nu vă miraţi dacă-i veţi vedea pe unii dintre oamenii mei patrulând pe malul râului sau prin împrejurimi... O simplă operaţiune de rutină!

Apoi demară şi, în timp ce se îndepărta, aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Soţii Paviour nu se clintiseră din loc, şi nici ceilalţi din jur nu făcuseră vreo mişcare. Toţi stăteau încremeniţi, privindu-l cum pleca... Chiar dacă nu aflase mare lucru de pe urma acelei întrevederi, cel puţin reuşise să arunce cu precizie un bolovan în apele calme din Aurae Phiala, iar valurile stârnite începeau deja să-l neliniştească.

La ieşirea de pe aleea care ducea la casa administratorului, Felse întâlni un uriaş tânăr şi blond care plivea de buruieni rondurile de flori. La auzul motorului, tânărul se ridică, privind maşina care trecea.

„Ăsta trebuie să fie Orlando Benyon - cel căruia i se spune Orrie... grădinar şi om la toate pentru familia Paviour!“ presupuse inspectorul.

Pradă unei inspiraţii neaşteptate, frână şi trecu în marşarier. Orrie se ridică din nou, întorcându-se

spre vizitator, roşu la faţă de efort.

- Bună ziua, îl salută Felse. Ce flori frumoase aveţi aici!

- Da, nu sunt urâte, recunosc! îi dădu dreptate grădinarul.

Felse îi oferi o ţigară şi foc, apoi începu să-l chestioneze, pe
un ton de conversaţie.

- Vă ocupaţi singur de toată proprietatea? Cred că aveţi mult de lucru!

- Eh...! Fac faţă!... Sunteţi de la poliţie, nu-i aşa? V-am recunoscut din ziua când l-aţi arestat pe acel tânăr incendiator care aprindea focuri peste tot prin vale.

- Serios? Da, posibil. Probabil aţi aflat că în dimineaţa asta a fost pescuit un băiat din râu. Făcea parte dintr-un grup de elevi veniţi să viziteze situl. Chiar dumneavoastră l-aţi alungat dintr-o zonă interzisă, unde instalaserăţi un cordon de protecţie. Atunci l-aţi văzut ultima oară?

- Ba bine că nu! răspunse Orrie, aruncându-i poliţistului o privire lungă şi piezişă. Dar pot să spun, adăugă el pe un ton mai confidenţial, că ştiu unde s-a dus pe urmă. Sau, dacă nu el, altul în orice caz a fost acolo... în magazia mea de scule, mai în jos pe pajişte. îmi dau seama întotdeauna când îşi bagă cineva nasul pe-acolo...!

Informaţiile oferite de Orrie erau foarte interesante, dacă nu cumva inventa. Dar, în fond, de ce ar fi făcut-o?

Pajiştea era departe de malul râului, despărţită de casă de doi copaci bătrâni. Or, ultima oară când fusese văzut în viaţă, Gerry Boden dădea târcoale gardului grădinii... Imediat după aceea, dispăruse.

Dar poate că se furişase printr-o spărtură sau deschizătură îngustă practicată în gard, atras de adăpostul pe care-l oferea acea magazie din fundul grădinii?

- Nu o închideţi cu cheia? întrebă Felse.

- Am de gând să pun un lacăt, dar încă n-am avut timp... Ălălalt, continuă Orrie, arătând cu bărbia spre casa lui Paviour, se teme mereu să nu-i şterpelească cineva câte ceva, dar pe-aici oamenii sunt cinstiţi, iar mie nu mi-e frică de nimic.

- N-aţi observat dacă lipsea ceva? continuă poliţistul.

- N-a dispărut nimic, cel puţin din câte am văzut eu. Nu! Ăla care-a intrat s-a uitat doar la toate, le-am mutat de colo- colo, probabil ca să le vadă mai bine şi ca să-şi omoare timpul cu ceva. Cred c-a şi-ncercat să le pună la loc, da' nu putea să mă păcălească pe mine, care intru acolo în fiecare zi! Nu-i aşa?

- Tare aş mai dori să-mi arătaţi şi mie magazia aceea, declară inspectorul.

Magazia lui Orrie era adăpostită într-un spaţiu dintre boschete. La început, inspectorul rămase în prag, studiind interiorul cu o privire circulară. Văzu că pardoseala de pământ bătătorit era acoperită cu un strat gros de praf. Prin urmare, s-ar fi putut găsi uşor urme, obţinându-se indicii preţioase, cu condiţia ca grădinarul să nu le fi stricat deja,

involuntar, când făcuse ordine.

- Aţi intrat să puneţi lucrurile la loc, când v-aţi dat seama că se atinsese de ele un intrus? îl întrebă Felse.

- N-am avut timp, răspunse Orrie. Mi-am luat doar foarfecele de grădinărit, care era pe raftul de lângă uşă... Da, da! Imi amintesc! M-am apropiat de fereastră şi am aruncat o privire, aşa, în mare... Asta a fost tot.

- Dar atunci, de unde v-aţi dat seama că venise cineva aici?

- De-acolo! răspunse scurt Orrie, arătând cu un gest acuzator spre colţul din dreapta sus al ferestrei.

Intr-un mic triunghi de praf, se distingeau clar două litere, urmate de un punct: GB.

Gerry Boden îşi scrisese iniţialele cu vârful degetului arătător al mâinii drepte. Amprenta se vedea clar... Gerry Boden, sau altcineva! Inspectorul spera să descopere cât mai repede cine anume.

- Mai vine şi altcineva pe aici, de obicei? întrebă el în continuare.

- Se mai întâmplă, răspunse nepăsător Orrie. Nu prea des, şi nu în ultima vreme... De ce să vină, la urma urmei?

- Bun! Aş dori să nu intraţi azi aici. Se poate? Dacă aveţi nevoie de vreo sculă, luaţi-o acum.

- N-am nevoie de nimic, răspunse Orrie. Puteţi să faceţi tot ce vreţi.

* * *

In acel timp, Lesley Paviour o ducea pe Charlotte la cumpărături, în oraşul vecin.

Instalându-se la volanul maşinii sale vechi, tânăra femeie declară pe un ton de scuză:

- In general, eu sunt o persoană foarte calmă. De altfel, nici n-am încotro. Totuşi, uneori simt nevoia să mă destind, dar n-am întotdeauna ocazia. Aşa că, vă daţi seama, profit cât pot! Sper că nu vă e teamă cu mine în maşină, nu?

- Nu, deloc. Conduceţi foarte bine.

Lesley acceptă complimentul cu un surâs încântat.

- O, dac-aş fi avut eu maşina prietenului dumneavoastră, în locul rablei ăsteia hodorogite! oftă ea cu invidie.

Charlotte nu muşcă momeala...

John plecase aproape imediat după ce o ajutase să-şi aducă valizele. De atunci, nimeni nu mai pomenise de el. încercase să lege o conversaţie după plecarea inspectorului, dar fără nici un rezultat. Aşa că, abandonând orice speranţă de a fi invitat să mai rămână, până la urmă plecase.

- Acest John Hambro pare să aibă mult timp liber, continuă gânditoare Lesley. Oare cu ce s-o fi ocupând, de se poate elibera aşa la mijlocul săptămânii? Il cunoaşteţi de mult?

- De fapt, nu-l cunosc deloc, răspunse Charlotte. Ne-am întâlnit ieri la Aurae Phiala şi am descoperit că locuiam la acelaşi han. Parcă am înţeles că e un fel de expert în artă antică, poate lucrând pe lângă muzee sau colecţionari... dar nu ştiu prea bine.

Prefera să nu dezvăluie ce aflase despre John, şi

cu atât mai puţin ce bănuia.

- Pare foarte competent, adăugă ea. Cel puţin, aşa am avut impresia. E adevărat că eu sunt o neofită în materie.

- Nici nu s-ar zice că sunteţi nepoata doctorului Morris! glumi Lesley Paviour, izbucnind în râs, în timp ce conducea cu îndemânare maşina pe străzile aglomerate ale oraşului. E adevărat că nu l-aţi întâlnit niciodată? Ce păcat! Nici nu ştiţi ce pierdeţi!

- Pentru moment, mă întreb cum să-l regăsesc! Se pare că a dispărut pe undeva prin fundul Turciei, căzând pradă interesului irezistibil pe care i-l trezeau cine ştie ce cercetări, până când a uitat să se mai întoarcă. Nimeni n-a mai auzit vorbindu-se despre el, de peste un an. Până şi avocatul lui a început să se neliniştească!

Nu spuse mai mult, având grijă să nu se refere la propriile ei temeri, nici măcar în faţa acestei femei exuberante, a cărei compasiune şi putere de înţelegere păreau totuşi puţin cam forţate.

-Vorbiţi-mi despre el! îi ceru ea lui Lesley. Cum este în realitate?

Lesley coti la stânga şi, după ce parcurse câteva străduţe

înguste, intră cu maşina în parcarea centrului comercial. Abia atunci răspunse:

- Despre doctorul Morris mă întrebaţi? De fapt, îl cunosc destul de bine. A stat la noi de două ori. Dar Stephen îl cunoaşte mult mai bine decât mine. Şi-au făcut studiile împreună şi au rămas în relaţii destul

de strânse... N-aş vrea să vă par răutăcioasă, dacă vă spun că Stephen îi nutreşte sentimente atât admirative, cât şi ostile... înţelegeţi, au pornit de la acelaşi nivel, dar în timp ce unchiul dumneavoastră urca mereu treptele ierarhiei profesionale, soţul meu, în pofida unei munci îndârjite, a rămas la baza scării. Totuşi, trebuie să recunoaştem, spre cinstea lor, că au rămas în cei mai buni termeni.

Găsi un loc de parcare, unde opri maşina, deschise portiera şi coborî.

- Dacă sunteţi atât de bună să luaţi dumneavoastră coşul pentru cumpărături... o rugă ea pe Charlotte. A alunecat în partea aceea... Să luăm mai întâi o cafeluţă. Apoi, am să mă duc la bancă să scot bani şi să depun un colet, după care vom merge să facem piaţa.

Charlotte luă coşul, care părea gol. Dar, când îl ridică, avu surpriza să constate că era destul de greu! Aruncă o privire înăuntru şi văzu pe fundul lui un fel de cutiuţă învelită în hârtie maro.

Văzându-i mirarea, Lesley izbucni în râs.

- Da, tocmai pachetul ăsta vreau să-l pun la adăpost, explică ea. De fapt, e al lui Orrie. Oamenii de la ţară au ciudăţeniile lor! Strigă din răsputeri că n-are nici o încredere în bănci şi refuză să-şi deschidă un cont, dar i se parte foarte logic să ne ceară, mie şi lui Stephen, să depunem diverse obiecte în seiful nostru!... Se pricepe să scoată unele câştiguri în timpul liber, numai că, din când în când, probabil se teme pentru ele şi ni le încredinţează

nouă.

Acum, că ajunsese departe de Aurae Phiala, Lesley îşi lăsa voia bună firească să se manifeste în voie. In timp ce-şi beau împreună cafeaua în barul complexului comercial, vorbi încontinuu, despre tot felul de nimicuri: despre Aurae Phiala şi despre Orrie, despre oamenii din sat, chiar şi despre Bill Lawrence şi aspiraţiile lui. Deşi îi plăcea să se declare detaşată de toate aceste lucruri, vorbea cu pătrundere şi făcea critici binevoitoare.

- Bietul Bill Lawrence! oftă ea. Cea mai fierbinte dorinţă a lui e să-şi continue studiile! Poate că mă înşel, dar nu cred că e suficient de înzestrat. Pentru moment, pregăteşte o teză interminabilă despre siturile frontaliere, motiv pentru care contează să mai rămână la noi încă un an, cel puţin. Nu câştigă mare lucru, bietul de el! Dar e un băiat atât de drăguţ, continuă ea pe un ton protector, părând să uite că avea doar cu vreo doi ani mai mult decât el. Numai că, şansele lui de reuşită nu-mi inspiră prea mare încredere. Işi petrece viaţa scotocind peste tot, cu visul de a face o mare descoperire, care va revoluţiona lumea arheologiei... Din partea mea, teamă mi-e că va ajunge ca Stephen, pe linie moartă şi mult prea conştient de asta, încheie ea, cu o voce plină de regret candid.

In continuare, Lesley vorbi pe un ton detaşat şi lipsit de răutate despre mediocritatea soţului ei. Charlotte îşi imagina cu uşurinţă cum ar fi evocat, cu aceeaşi precizie rece şi indiferentă, propriile ei imperfecţiuni, dacă i s-ar fi ivit ocazia.

Banca se găsea chiar în faţa barului. Lesley

cotrobăi în adâncurile poşetei, căutând cheia seifului, care era cea mai mică din toate.

- Nu vă deranjează să mă aşteptaţi un minut, nu-i aşa? Fac atâta caz ca să autorizeze accesul la seifuri... Totuşi, al nostru nu conţine decât titluri de proprietate şi hârtii fără importanţă, acte de familie şi testamentul lui Stephen, cred. Nu mi-a vorbit niciodată despre el, dar e genul de om care veghează ca totul să fie în ordine, pentru orice eventualitate.

- Aceasta este o calitate, răspunse cam sec Charlotte.

- Da, dar o calitate pe care eu n-o s-o am niciodată, mărturisi Lesley. Stephen face întotdeauna totul în ordine şi cu metodă; eu nu ştiu decât să improvizez.

Imediat ce tânăra femeie retrase banii şi depuse faimosul colet, îşi făcură cumpărăturile şi reveniră să le pună în maşină. Apoi, porniră să viziteze cartierul vechi al oraşului.

- M-am născut aici, declară Lesley, răspunzând la întrebarea nerostită a Charlottei. Nu în oaşul propriu-zis, ci într-un sat, la câţiva kilometri. Când l-am cunoscut pe Stephen, eram secretara lordului Silcaster. Aveam obiceiul să copiem la maşină articolele şi publicaţiile lui Stephen despre Aurae Phiala. Fără îndoială, eu îi masacram cel mai mult textele, şi sunt sigură că datorită acestui lucru m-a remarcat.

- Mă îndoiesc! răspunse Charlotte cu un surâs.

- Dar nu glumesc! Făceam într-adevăr o mulţime

de greşeli, insistă Lesley, râzând la rândul ei. La drept vorbind, subiectele nu-mi trezeau nici un interes. Şi ca să pună capac la toate, nu reuşeam să-i descifrez scrisul, şi nu ştiam nimic despre Roma, nici despre invaziile şi cuceririle ei... De-asta s-a simţit dator să mă instruiască. Dar a fost o acţiune de lungă durată.

Charlotte nu prea ştia dacă tânăra femeie glumea sau vorbea serios.

- Cred că vă puneţi o mulţime de întrebări în legătură cu mine şi Stephen, reluă Lesley. E şi firesc să vi le puneţi, nu-i aşa?

- Da, într-adevăr, răspunse cu sinceritate Charlotte.

- Trebuie totuşi să ştiţi, continuă ea, că acum trei ani Stephen era complet altfel, ca alură şi stil de viaţă. Vârsta ne rezervă uneori adevărate surprize... Anumiţi oameni, când ajung la şaizeci de ani, par să aibă doar patruzeci şi cinci şi pe urmă, dintr-o dată, fără să ştie nimeni de ce, se trezesc într-o dimineaţă arătând de optzeci...! Pe de altă parte, Stephen s-a interesat de mine chiar în perioada când treceam printr-o mare decepţie sentimentală, genul acela care-ţi răvăşeşte nu numai viaţa, ci şi toată fiinţa. S-a arătat blând, atent, înţelegător. Nu mai voiam să am de-a face cu pasiunile, şi m-am măritat cu el ca să-mi găsesc siguranţa şi confortul, ca să nu mai fiu singură şi vulnerabilă... Şi, fără îndoială, şi din puţină vanitate, adăugă ea pe un ton de amuzament autocritic. Eram dintr-o familie de oameni simpli, iar

Stephen avea o bună reputaţie în domeniul lui, deşi în acea perioadă i-o supraestimasem. Aşa că, din toate aceste motive, l-am luat de bărbat... Nu cred că am de ce să regret!

Tocmai ajunseseră la ultima cotitură înainte de Aurae Phiala, iar în faţa lor se deschidea toată valea, aureolată de verdele delicat al copacilor tineri.

- Fetele instabile, declară cu seriozitate Lesley, sunt adeseori mai fericite cu bărbaţi mult mai în vârstă decât ele. Se simt mai în siguranţă.

Dintr-o dată, izbucni în râs, destinsă, mulţumită de mica plimbare pe care o făcuseră.

- Dar nu trebuie, oricum, să facem o regulă generală din asta, continuă ea. Da! Ar trebui să-l cunoaşteţi pe unchiul dumneavoastră! Acum e un vulpoi bătrân, ce mai! Dar a trebuit să fie extrem de abil şi lipsit de scrupule ca să poată rămâne atâta timp celibatar, distrându-se totodată cât poftea! Ştiu eu ce vorbesc, că şi mie mi-a făcut curte. A, o curte absolut inocentă, desigur! Din păcate - deşi e destul de normal - Stephen e de o gelozie maladivă, aşa că n-a fost prea plăcut şi a trebuit să pun capăt acelui mic joc care putea deveni periculos, oricât ar părea de absurd.

- Presupun, interveni Charlotte pe un ton neutru, că n-aţi primit nici o veste de la unchiul meu de când a plecat în Turcia? Mi s-a spus că de la Aurae Phiala s-a dus direct la aeroport.

- Da, aşa e. Dar n-am primit nici o scrisoare de la el, nici Stephen şi nici eu. Probabil a considerat că

era mai bine să nu ne scrie. In orice caz, nu aşteptam ştiri de la el. Stephen şi Alan sunt prieteni destul de vechi ca să-şi poată permite să-şi scrie numai când au chef, rămânând tăcuţi când sunt prea ocupaţi. In pofida tuturor, s-au înţeles întotdeauna bine, mai puţin în ceea ce priveşte Aurae Phiala. Trebuie să spun, declară în continuare Lesley, că acest sit este viaţa lui Stephen şi că niciodată nu l-a putut cerceta aşa cum ar fi trebuit, din lipsa mijloacelor financiare. Nimeni nu acceptă să investească fonduri suficiente. Trăieşte aici cu speranţa că această situaţie se va schimba, într-o bună zi...

Maşina ajunsese pe aleea cu pietriş care ducea spre casa soţilor Paviour, când Charlotte întrebă:

- N-aţi avut niciodată regrete?

- Eu? exclamă Lesley, cu ochii măriţi de uimire amuzată. Eu nu regret niciodată nimic.

La mică distanţă de acolo, şi aproape în acelaşi moment, inspectorul Felse primea prin telefon raportul asistentului său, sergentul Smith.

- Nu e vorba decât despre rezultatul unui mic examen. Robert Goodwin - acesta era medicul legist ataşat spitalului din Comerbourne, un vechi prieten al lui Felse - încă n-a terminat. O să vă sune el mai târziu, pe seară. în orice caz, confirmă a priori diagnosticul medicului local. Pentru celelalte, va trebui să aşteptăm sfârşitul autopsiei. Să vă citesc raportul medicului local?

George Felse află astfel că medicul făcuse mai

mult decât să confirme moartea lui Gerry Boden: atrăsese atenţia asupra anumitor detalii şi propusese o primă estimaţie a intervalului de timp pe care cadavrul îl petrecuse scufundat în apă. Acestea erau indicii preţioase, dar nu puteau fi folosite decât după ce şi medicul legist îşi încheia sarcina.

- în ceea ce priveşte magazia grădinarului, continuă sergentul Smith, am trecut-o prin ciur. într-adevăr, Boden a fost acolo. I-am găsit amprentele, şi aţi avut dreptate: şi-a scris iniţialele cu degetul arătător al mâinii drepte. De altfel, am regăsit aceleaşi amprente cam peste tot prin magazie. Probabil a stat destul de mult, dacă a avut timp să se atingă de toate, dar n-a luat şi nici n-a stricat nimic... Voia doar să-şi omoare timpul cu ceva, probabil!

- Prin urmare, Boden a fost singur, comentă Felse. Singur şi în viaţă, când a intrat în magazie! Şi cum se poate explica faptul că s-a dus acolo, dat fiind locul unde a fost văzut ultima oară?

- Foarte simplu! răspunse sergentul. Pe toată lungimea, gardul viu este dens ca un zid, cu excepţia unui loc unde cândva a existat un mic grilaj, iar deschizătura încă nu a fost astupată. Nu încape nici o îndoială că, văzând magazia, s-a furişat într-acolo, într-un scop pe care încă nu-l ştim. Altfel, ar fi fost văzut şi după aceea...

- ...şi aşteptat, încheie inspectorul, pe un ton gânditor. Totuşi, nu înţeleg! Avem, deci, un băiat care vine cu colegii lui în vizită la Aurae Phiala. In cea mai mare parte a după-amiezii, face trăsnăi,

iritându-şi profesorul, pe grădinar şi pe toţi cei care vor să-l potolească. Şi apoi, dintr-o dată, fără să spună nimănui, se repede în cabana grădinarului şi-i lasă pe ceilalţi să plece fără el...

- Poate că tocmai asta a fost, că nu se aştepta să plece fără el! obiectă Smith. Niciodată nu-l mai lăsaseră astfel în urmă. Fără îndoială, voia ca profesorul şi colegii să pornească în căutarea lui, nu...?

- Nu, n-aş crede, răspunse Felse. Magazia n-avea nimic tentant, iar pe Boden îl interesa în primul rând să se simtă bine şi să stârnească admiraţia celorlalţi. Dacă voia să-i enerveze, s-ar fi ascuns pentru vreo zece minute, nu mai mult, şi în nici un caz n-ar fi rămas absent atâta vreme. Cel mai probabil, s-a refugiat acolo de bună voie, ca să le aştepte plecarea. De altfel, aceasta înseamnă şi că avea ceva de făcut în magazie - altfel, după ce plecau ceilalţi, ar fi ieşit din ascunzătoare şi ar fi făcut ceea ce-şi pusese în cap. Or, nu s-a întâmplat deloc aşa. A rămas acolo şi a aşteptat. Ce anume a aşteptat?

- Ora închiderii, poate? sugeră Smith. Ca să fie sigur că nu va mai întâlni pe nimeni...?

- Cred că eşti pe-aproape, Smith, dar ăsta încă nu-i răspunsul exact. N-ai găsit în magazie nici o urmă de luptă, aşa e? Nici vreun semn care să arate că cineva a încercat să facă iar ordine?

- Nu, absolut nimic. Nici măcar praful n-a fost deranjat din loc, mai puţin în locurile pe unde a trecut Boden. Pot să vă asigur că n-a avut loc nici o

luptă.

- Şi n-ai găsit nici ceva care să indice că, după ce intrase singur în magazie, Boden e plecat fiind constrâns?

- Tocmai asta voiam să vă spun, răspunse sergentul Smith pe un ton mulţumit. A ieşit fără nici o problemă. Am găsit vreo două urme de paşi în noroi, chiar în faţa magaziei. Nu aveam la mine pantofii pe care-i purtase atunci, ci pe cei pe care-i încălţa ca să se ducă la şcoală. Am verificat, şi sunt într- adevăr urmele lui. Prin urmare, dacă asta vă nelinişte, puteţi fi sigur că a intrat şi a ieşit din magazie viu şi nevătămat.

- Mărturisesc că, după tot ce-am aflat, îmi puneam întrebarea asta...

* * *

Trei ore mai târziu, inspectorul se întorsese la Aurae Phiala, după ce telefonase la spital, la secţia de poliţie şi la laborator. Adusese cu el lista completă a obiectelor găsite în buzunarele lui Gerry Boden, printre care remarcase unul absolut neaşteptat, care-l determinase să facă un mic ocol pe la „Somonul auriu“, hanul pescăresc unde locuiseră Charlotte Rossignol şi John Hambro.

Când sună la uşa soţilor Paviour, îi deschise Lesley.

- Doriţi să vorbiţi numai cu Stephen, sau preferaţi să ne adunăm cu toţii? îl întrebă ea.

Felse răspunse că ceea ce avea de spus îi privea pe toţi, aşa că era mai bine să fie prezenţi.

Prin urmare, se reuniră cu toţii, inclusiv Stephen

Paviour, a cărui politeţe desăvârşită ascundea străveziu un aer de profundă dezaprobare determinată fără îndoială de o anumită nervozitate.

- Cred, începu administratorul, că v-am răspuns la toate întrebările care puteau să vă intereseze. Oamenii dumneavoastră au avut acces peste tot unde voiau să meargă. Ce putem face mai mult decât atât?

- în seara asta n-am venit ca să vă interoghez, răspunse Felse, ci numai pentru a vă spune că va trebui să mai lucrăm pe-aici timp de o zi sau două. Cred că ar fi preferabil ca în acest timp să închideţi Aurae Phiala. Dacă permiteţi în continuare accesul publicului, vom fi nevoiţi să-l interzicem prin lege. Sunt dezolat că vă fac asemenea probleme, dar n-am încotro. Va trebui să facem săpături şi să căutăm în zona vechilor băi romane, unde s-a produs surparea, şi în jurul căreia aţi instalat un cordon de protecţie.

Bătrânul administrator tresări îngrozit şi se îndreptă cât era de înalt, semănând mai mult ca oricând cu Don Quijotte. Când vorbi, glasul său de tenor răsună ca o trompetă.

- Nu puteţi face aşa ceva! Nu aveţi dreptul! Vă daţi seama ce stricăciuni veţi pricinui? Nişte scotoceli ca astea, când nu vă pricepeţi, înseamnă un adevărat dezastru. Proprietarul sitului n-ar permite-o niciodată.

- Lordul Silcaster mi-a dat deja aprobarea, răspunse calm inspectorul.

- Nu-mi vine să cred! strigă Paviour. Oricât de

tragică ar fi toată această sitaţie, nu e vorba de o crimă, din câte ştiu eu! Şi atunci... ?

- Tocmai, mă tem că nu ştiţi totul, îl întrerupse Felse. Gerry Boden nu numai că s-a înecat, căzând în apă, ci a fost lovit în cap şi aruncat în râu, la fel ca domnul Hambro, noaptea trecută.

La auzul acestei veşti, Stephen Paviour rămase tăcut, încremenit, la fel ca toţi ceilalţi.

- Da, a fost aruncat în râu, foarte aproape de aici... adăugă inspectorul, studiind pe rând chipurile consternate care-l înconjurau. Băiatul acela manifestase foarte mult interes pentru surparea din acel loc, aşa că era normal să se gândească să revină la un moment dat, când nu mai risca să întâlnească pe nimeni. Mai pot să vă spun, cel puţin cu aproximaţie, ora la care a fost aruncat în apă: trebuie să fi fost cam orele douăzeci şi două... Şi cred că nu vă e greu să vă amintiţi ce se întâmpla aici, cam la aceeaşi oră...

Nu, nu le era deloc greu să-şi amintească... Charlotte făcu cea dintâi legătura. Ochii i se luminară, dar Felse îi aruncă scurt o privire, dându-i de înţeles să tacă. Paviour fu ultimul care să înţeleagă, iar când îşi dădu seama, chipul său, de obicei cenuşiu, dobândi o paloare de moarte.

- în noaptea trecută, ne întrebam ce anume a putut descoperi domnul Hambro atât de important încât cineva a încercat să-l reducă la tăcere, chiar şi cu preţul unei crime. Ei bine, acum întrebarea se pune cu şi mai multă acuitate...

Capitolul 5

După ce-i părăsi pe soţii Paviour, inspectorul Felse coborî spre râu ca să reflecteze puţin la modul în care avea să-şi traseze în continuare planul de acţiune.

Revenea încet la maşină, pe lângă gardul care-l despărţea de proprietatea administratorului, când văzu o siluetă ieşind din umbră şi apropiindu-se de el.

- Dumneavoastră, domnişoară Rossignol?! exclamă Felse, recunoscând-o. Ce faceţi aici?

- Am să vă vorbesc, murmură precipitat Charlotte. Nu vă neliniştiţi, le-am spus că voi parcurge o parte din drum cu Bill Lawrence, ca să văd unde e pavilionul lui... Mi-a venit o idee neaşteptată, care nu-mi place deloc...

- Ce idee? întrebă inspectorul.

- Mă aflam în apropierea lui John Hambro, noaptea trecută când a fost atacat. Am încercat să fac cât mai puţin zgomot posibil, dar mă întrebam dacă nu cumva îşi dăduse seama că veneam pe urmele lui. Inţelegeţi, se purtase într-un mod destul de ciudat, ieri seară, după ce ne-aţi părăsit... M-a lăsat pe neaşteptate singură ca să iasă, sub un pretext cusut cu aţă albă. Şi asta nu e tot! După-amiaza, îmi spusese că şi el locuia la „Somonul auriu"; or, nu reţinuse nici o cameră, căci l-am auzit cerând una în timp ce urcam scara. Sunt sigură că ideea i-a venit când a aflat cum mă numesc.

- Şi chiar credeţi că toate astea pot avea legătură

cu crima? întrebă Felse, cam sceptic.

- S-ar putea ca John să fi fost atacat pentru că descoperise cadavrul lui Boden! E o ipoteză plauzibilă, nu? Dar mai există şi alta, continuă Charlotte. A putut simula acel atentat contra lui însuşi, cu ajutorul unui complice. Astfel, avea triplul avantaj de a se disculpa, de a mă reţine pe loc destul de mult timp pentru ca acel complice să fugă, şi de a-l lăsa pe Gerry Boden să se înece. în orice caz, sunt sigură că John Hambro nu e ceea ce încearcă să pară. N-a venit aici din întâmplare şi a fost suficient să vorbiţi despre cercetările întreprinse pentru a-l găsi pe Boden, ca să se repeadă spre râu...

- Prin urmare, după părerea dumneavoastră, John Hambro, simţindu-se cu conştiinţa încărcată după ce-l ucisese pe Boden şi-i ascunsese cadavrul, s-a întors să-l arunce în râu, după ce a aflat că poliţia îl căuta pe băiat?... Asta credeţi, nu-i aşa?

- Nu, în nici un caz! replică Charlotte. Oricum, s-ar putea să mă înşel, de-asta doream să vă aflu părerea. Spuneţi-mi, Gerry Boden era deja mort când a fost aruncat în apă?

- încă nu suntem siguri. Abia mâine vom primi raportul medicului legist... dar eu personal aşa cred.

- Prin urmare, nu s-a înecat? insistă Charlotte.

- între noi fie vorba, am impresia că nu... Ceea ce-mi spuneţi mă interesează foarte mult, continuă Felse, pentru că aţi asistat încă de la început la toată povestea, şi în plus, am încredere în dumneavoastră... Cu siguranţă, ieri după-amiază

tânărul Boden a făcut o descoperire. Cred chiar că tocmai o făcuse, când domnul Hambro l-a alungat din zona surpăturii. N-ar fi îndrăznit să mai revină acolo, până nu plecau toţi ceilalţi. De asemenea, a aşteptat ca în incinta sitului să nu se mai afle nimeni. In acel moment, cineva l-a surprins inspectând zona interzisă şi a hotărât să se debaraseze de el, dar nu s-a gândit să-l scotocească prin buzunare, căci ceea ce găsise încă se mai afla acolo, când a fost adus la morgă.

Intr-un murmur abia perceptibil, Charlotte întrebă:

- Şi ce anume era?

- O simplă monedă de aur. O monedă datând de pe vremea Impăratului Commodus, adică de la sfârşitul secolului al Il-lea, răspunse calm Felse.

- Dar, să fim serioşi, nimeni nu omoară un om pentru o biată monedă de aur! exclamă Charlotte, indignată şi îngrozită. Aşa ceva nu e posibil!

- Pentru o monedă, nu. Dar cel care l-a ucis ştia că acolo mai existau şi altele, căci venise el însuşi să le ia ca să le pună la adăpost, locurile nemaifiind deloc sigure, după prăbuşire. E clar că, dacă acea persoană a ascuns o comoară în vechile băi romane, stătea ca pe jăratic, aşteptând să-şi poată duce prada la loc sigur. Şi atunci, văzând că Boden o descoperise şi el, criminalul a ales o soluţie definitivă.

- Aceasta e doar o ipoteză, întrebă Charlotte cu voce neutră, sau... aveţi certitudinea?

- Este o ipoteză. Dar o ipoteză care se susţine, răspunse inspectorul. Experţii sunt de acord că, în ultima perioadă a aşezării de la Aurae Phiala, nu se mai băteau decât monede fără valoare, dar cea găsită de Boden este un magnific specimen de aur, absolut inestimabil la ora actuală. Romanilor le plăcea să adune bogăţii. Este posibil ca una dintre familiile care locuiau la Aurae Phiala să fi vrut să-şi îngroape aurul, cu ocazia atacului galilor, în speranţa de a-l recupera mai târziu.

- Dar o singură monedă nu dovedeşte mare lucru! comentă Charlotte.

- Este o monedă cu totul aparte, căci pare aproape nouă. Aceasta înseamnă că a fost conservată în condiţii bune - şi, cu siguranţă, n-a fost singura - probabil într-un ulcior. Când taluzul s-a năruit, ulciorul s-a spart. iar pământul, rostogolindu-se, a antrenat în cădere şi o monedă de aur... Moneda pe care a găsit-o Gerry Boden.

- Dar dacă cineva ştia de existenţa comorii, de ce n-a pus-o la adăpost până acum? întrebă Charlotte.

- Acolo unde se afla, comoara era în deplină siguranţă. Nimeni nu putea să prevadă că malul avea să se surpe, îi explică inspectorul. Cred că pe sub tufişuri există o galerie şi este posibil ca surparea, scoţând-o la iveală, s-o fi şi astupat parţial. De asemenea, mai cred că tezaurul nu constă numai în monede de aur, ci şi în bijuterii şi alte obiecte. Se ştie că acest loc a fost prădat timp de peste un an de zile!

- Dar de unde s-a aflat asta?

- Nu se ştie sigur, însă pe piaţa internaţională au apărut dintr-o dată anumite piese, datând din ultima perioadă a ocupaţiei romane în Anglia. Anul trecut s-au remarcat patru asemenea cazuri. Prin urmare, putem presupune că, pentru patru obiecte care au ieşit la lumina zilei, mai există încă vreo patruzeci sau chiar mai multe, aşteptând în culise.

- Iar aceasta are vreo legătură directă cu Aurae Phiala? întrebă cu interes Charlotte.

- Până în prezent, nu avea, recunoscu poliţistul, dar faptul că o singură monedă de aur găsită aici a putut duce la comiterea unei crime atât de abjecte trebuie să ne dea de gândit...

O conduse pe Charlotte spre portiţa de la grădina administratorului.

- Să nu suflaţi o vorbă nimănui despre toate astea şi să deschideţi bine ochii! Dacă aveţi nevoie de mine, sunt prin apropiere. Şi chiar dacă lipsesc, n-am să vă las fără protecţie.

* * *

Aurae Phiala a fost închisă pentru public timp de câteva zile, iar cercetările poliţiei au început imediat.

Locatarii din casa administratorului încă nu terminaseră micul dejun, când Orrie veni să-i anunţe că începuseră excavaţiile şi căutările.

Paviour îşi lăsă cafeaua pe masă şi se repezi afară, ca să sară în ajutorul sitului său drag. Soţia sa şi Charlotte îl urmară, mânate de o curiozitate nu

lipsită de nelinişte.

Trei oameni în uniformă, înarmaţi cu cazmale şi târnăcoape, şi încă trei sau patru în civil, cu George Felse în frunte, discutau ce aveau de făcut în continuare. Cea mai surprinzătoare era prezenţa lui John Hambro, care ţinea în mâini nişte planuri printre care, pe o hârtie cu pătrăţele, era marcată zona pe care urmau s-o cerceteze.

- Cred, interveni Paviour, că nu vă deranjează cu nimic dacă vă va însoţi Bill Lawrence, studentul care vinde bilete la intrare. L-am rugat să vă dea o mână de ajutor. Cunoaşte bine locul unde aveţi de lucru.

Oamenii degajară rapid intrarea în galeria care ducea la camera de încălzit a băilor romane. în faţa lor apăru o conductă rectangulară strâmtă, închisă în partea de sus printr-un fel de boltă. Interiorul era gol, întunecos şi obstrucţionat doar de o ridicătură de pământ. Felse aruncă o privire spre echipa lui. Toţi erau tineri solizi, de la ţară, înalţi şi bine făcuţi. Dintre toţi cei prezenţi, John Hambro era cel mai slab. Pentru moment, era ocupat cu nişte calcule savante pe care le făcea pe planuri.

- Aţi avea vreo obiecţie să aruncaţi o privire în conducta aceasta? îl întrebă inspectorul. Nu vă duceţi prea departe, ca să vă putem trage înapoi în caz de necesitate. Uitaţi-vă numai în jur şi amintiţi-vă ce anume veţi vedea... dacă e ceva de văzut.

- Daţi-mi o lampă, răspunse John.

Şi, îngenunchind pe pământ, îşi strecură capul şi umerii prin deschizătură.

Dintr-o dată, cei care-l priveau văzură plafonul cedând. Se produse un trosnet îngrozitor, iar John Hambro dispăru sub o avalanşă de pământ şi cărămizi. Felse se repezi şi-l trase din răsputeri de picioarele care i se agitau. Totuşi, fură nevoiţi să scormonească nebuneşte, cu mâinile goale, prin pământul care îngropase capul şi umerii lui John.

Peste câteva minute, îl culcară pe iarba umedă, ca pe un delfin eşuat pe plajă. Căzuseră peste el toate pânzele de păianjen, praful şi funinginea adunate de-a lungul generaţiilor, o dată cu bolta conductei, dar îşi apărase cu braţul capul şi faţa, şi nu numai că respira, dar mai şi scuipa toate mizeriile care-i intraseră în gură şi în nas.

Inainte de a-l examina, trebui să înlăture un strat gros de murdărie. Felse trecu într-o parte, iar asistentul său în cealaltă. Ii palpară mai întâi craniul, care părea nevătămat, apoi îi scoaseră vestonul umed şi-i examinară braţele şi umerii. Din fericire, nu găsiră nici o fractură.

In acel timp, Stephen Paviour, care rămăsese la oarecare distanţă, striga cât îl ţineau puterile că era o ruşine să întreprindă cercetări în asemenea condiţii, când era clar că cineva risca să-şi piardă viaţa.

- Gata, gata, n-a păţit nimic! îi răspunse asistentul lui Felse. E doar puţin şocat. In cinci minute, va fi proaspăt ca un tandafiraş. Noroc că l-au lovit mai mult gunoaie decât cărămizi.

- Mă duc să-i aduc un pahar de alcool, propuse

Lesley. Daţi-mi vestonul încoace, în halul ăsta nu mai poate să-l ia pe el. Am să-l duc la uscat, şi-i voi aduce un sacou al soţului meu.

John îşi venea în fire cu repeziciune. Ii privi pe cei care-l înconjurau.

-Ei, ce faceţi aici? Ce s-a întâmplat? întrebă el strâmbându-se, în timp ce scuipa ţărâna şi funinginea care-i mai rămăseseră în gură.

-Aţi intrat în conductă ca să aruncaţi o privire şi jumătate din boltă s-a prăbuşit peste dumneavoastră, îi explică Felse.

- Serios? se miră John, care-şi revenea cu o iuţeală surprinzătoare. S-ar putea zice că mă urmăreşte ghinionul! Sau atrag asupra mea tot felul de accidente, sau cineva mi-a pus gând rău...

Peste câteva minute, se restabilise complet. Profitând de un moment când rămase singur cu Felse, îi strecură la ureche:

- Cineva a sabotat zidăria de cărămizi din interiorul conductei. N-a fost un accident.

- Sunteţi sigur? îl întrebă inspectorul.

-Absolut sigur. Toată partea de sus a zidului a fost curăţată recent de tencuială. E vorba de zidul dinspre nord. Am remarcat o scobitură adâncă, foarte vizibilă. O puteţi vedea chiar şi acum, săpând cu prudenţă, de sus în jos. Cineva a încercat să demoleze conducta.

- Dar de ce? întrebă Felse. Ca să atenteze pentru a doua oară la integritatea dumneavoastră corporală? Nimeni nu putea ghici că vă voi cere să aruncaţi o privire înăuntru.

- Tocmai! confirmă John. N-a putut dori decât să distrugă conducta, pur şi simplu.

- Ca să ascundă mai bine ceea ce se găseşte acolo? sugeră inspectorul.

- Mai degrabă ca să ascundă urmele celor ce erau ascunse acolo! afirmă cu convingere John Hambro.

Lesley Paviour tocmai revenea, cu un mantou de tweed pe braţ şi o sticlă de băutură în mână.

- Ce-aţi zice să faceţi o baie bună? îi propuse ea lui John, pe un ton uşor tachinător. în halul în care sunteţi, nu prea vă puteţi întoarce la han... Ascultaţi, rămâneţi să luaţi prânzul cu noi. Va rămâne aici Bill Lawrence, aşa că veţi avea tot timpul să vă reveniţi.

Această ieşire din rutina cotidiană era pentru Lesley o adevărată mană cerească, deşi nimeni nu i-ar fi putut reproşa motivele. Pentru a doua oară în câteva ore, se afla în centrul unei drame şi era lesne de înţeles că, în asemenea situaţii, reacţiona în modul cel mai tipic feminin.

- Vă simţiţi destul de bine ca să veniţi cu mine, domnule Hambro? îl întrebă ea pe John. Trebuie să mă duc să pregătesc masa. Charlotte, nu te-ar deranja să mă ajuţi, te rog?

Porniră toţi trei, John cu destul regret că trebuia să părăsească echipa care începuse să cerceteze în partea de sus.

Ajunseseră la cafea, când Paviour declară, privindu-l pe John cu mai multă bunăvoinţă:

- Cred că şi dumneavoastră doriţi în secret ca aceste scotoceli să se limiteze la strictul necesar, nu-i aşa? Consecinţele riscă să fie dezastruoase! Cred,

adăugă el, vizibil umilit că trebuia să formuleze ceva ce suna aproape ca o cerere, că nu aveţi nici o influenţă ca să-i opriţi, aşa-i? Ştiu totuşi că autorităţile respectă uneori doleanţele universitarilor eminenţi...

- Mă îndoiesc că nişte autorităţi care nici chiar pe dumneavoastră nu vă ascultă mi-ar acorda cea mai mică atenţie, răspunse trist John. Dar nu cred, după ceea ce am auzit azi dimineaţă, că poliţia va săpa mai mult decât e necesar.

- Vă gândiţi să asistaţi în continuare la operaţiuni? îl întrebă Lawrence pe John.

- Aş fi vrut tare mult să le urmăresc până la capăt, dar nu cred că voi putea rămâne. Am reţinut camera doar pentru două nopţi, iar hanul „Somonul auriu" pare să fie întotdeauna plin în weekend. Aşa că va trebui să plec azi.

- O, nu! exclamă Lesley, dezolată. Ce păcat! Când ne-aţi fi putut fi de atâta folos!... Stephen, nu crezi că am putea să...

In clipa următoare, dându-şi seama ce gafă făcuse, se întrerupse brusc, la vederea aerului profund dezaprobator al soţului ei.

Bill Lawrence profită de ocazie ca să propună pe un ton nevinovat:

- Dacă aţi veni la mine? Sunt burlac şi am o garsonieră unde locuiesc singur. Dacă vreţi, vă primesc cu cea mai mare plăcere. Nu trebuie decât să vă aducem lucrurile de la han.

- De acord, răspunse John cu căldură, şi vă mulţumesc de mii de ori! Aş fi regretat mult să fiu

nevoit să plec înainte de sfârşitul poveştii.

După ce se urcară în maşină, pornind spre han, Bill declară sentenţios:

- Viaţa în acest mic cerc de oameni poate fi foarte plăcută, dar trebuie să-i ştii regulile şi să le respecţi cu stricteţe. îţi spun din proprie experienţă, bătrâne! Prima regulă e să nu încerci niciodată să te apropii prea mult de doamna Paviour...

- De ce-mi spui asta? întrebă John. Eşti foarte amabil că mă previi, dar..

- Nu vreau să mă înţelegi greşit, îl întrerupse Bill. Lesley e
o femeie loială, iar invitaţiile ei nu ascund nimic necurat. Dar bătrânul ăla nesuferit de bărbatu-său...! E nebun de gelozie. Mai bine să păstrezi distanţa şi să locuieşti puţin mai departe, aşa ca mine.

- I-ai simţit gelozia pe pielea dumitale? se interesă John cu diplomaţie.

Bill răspunse pe un ton sec:

- Chiar Lesley m-a prevenit, imediat ce am ajuns aici.

John remarcă în treacăt amărăciunea din tonul lui Bill.

Şi-şi spuse că sentimentele tânărului student la adresa lui
Lesley erau departe de a fi indiferente.

* * *

în aceeaşi seară, inspectorul Felse ţinu încă o conferinţă în salonul familiei Paviour.

- Ţinând seama de toate împrejurările, declară el în faţa auditoriului, cred că e firesc să vă ţin la curent cu desfăşurarea şi progresele anchetei. M-am

văzut nevoit să încalc regulile profesiunii dumneavoastră, aşa că aveţi dreptul să ştiţi de ce nu pot proceda altfel. Permiteţi-mi mai întâi să justific intervenţia noastră pe terenul sitului Aurae Phiala. In primul rând, autopsia lui Gerry Boden a arătat că n-a murit înecat. Nu
i s-a găsit nici o urmă de apă în plămâni. A fost sugrumat, în timp ce zăcea lipsit de cunoştinţă, fără îndoială în urma unei lovituri primite în cap. Avem motive întemeiate de a presupune că a murit într-un moment cu mult anterior celui când a fost aruncat în apă. Probabil a fost asasinat între orele şase şi opt seara, adică pe la jumătatea intervalului dintre momentul când a fost văzut ultima oară şi a celui când a fost atacat domnul Hambro. Există mari şanse ca asasinul să fi vrut să-l ucidă pe domnul Hambro pentru că se temea că acesta din urmă îl putuse vedea aruncând în apă cadavrul lui Gerry Boden.

Stephen Paviour îşi umezi buzele palide, înainte de a declara pe un ton ezitant:

- Dacă a trecut atât de mult timp între cele două evenimente, băiatul ar fi putut să se ducă oriunde şi să nu se mai întoarcă din proprie iniţiativă la Aurae Phiala, nu-i aşa?

- N-a plecat de la Aurae Phiala, răspunse inspectorul pe un ton destul de dur. Ştim că s-a ascuns aici ca să aştepte ora închiderii şi să poată explora liniştit locurile. Ştim chiar şi unde a stat şi unde i-a fost ţinut ascuns trupul după crimă. Am

găsit un anumit număr de indicii, azi dimineaţă, săpând sub tufişurile din zona prăbuşită. Pentru început, am descoperit capacul spart al unui pix roşu pe care Boden încă îl mai avea în buzunar, în momentul când a fost găsit, şi care probabil fusese strivit cu piciorul. Apoi, am constatat că fuseseră rupte şi îngrămădite mai multe crengi, fără îndoială pentru a acoperi cadavrul după crimă. în sfârşit, am găsit printre rădăcinile tufişurilor un smoc de păr care nu-i poate aparţine decât lui Boden. Ucigaşul a trebuit să-l ascundă acolo provizoriu, aşteptând căderea nopţii, căci la ora când a fost asasinat era încă prea multă lumină ca să se aventureze cu cadavrul până la râu.

- Dar, protestă administratorul, pradă unei agitaţii puternice, aţi scotocit prin Aurae Phiala peste tot, de cum aţi aflat de dispariţia lui, la sfârşitul după-amiezii! Dacă era acolo atunci, l-aţi fi găsit!

- N-am scotocit prin Aurae Phiala, din păcate! Am aruncat doar câte o privire grăbită, pe ici, pe colo. Era deja aproape noapte - şi, în plus, nu căutam un cadavru, cu atât mai puţin pe uscat. M-aş fi aşteptat să fie mai degrabă în râu... Şi totuşi, era acolo, sub tufişuri. Raportul de la laborator ne va spune mai mult, mai ales în legătură cu hainele. Acestea ne-au dezvăluit deja un fapt de maximă importanţă: motivul pentru care Gerry Boden a rămas în muzeu, după ora închiderii.

Inspectorul aruncă o privire impenetrabilă spre

ceilalţi, apoi continuă calm:

- Gerry avea la el un portmoneu. Iar în acest portmoneu, pe care asasinul nu s-a gândit să-l deschidă, printre banii de buzunar se găsea o monedă de aur, datând de pe vremea împăratului Commodus. O monedă în stare aproape perfectă. N-a putut-o găsi decât în timpul vizitei aici, şi numai în apropierea conductei de încălzire, în zona recent prăbuşită.

- Dar e absolut imposibil! strigă Paviour cu glas răguşit. Nu poate fi vorba decât de o monedă falsă! O jucărie, sau cine ştie ce... Cum vreţi ca o bucată de aur să arate ca nouă, după ce a zăcut secole de-a rândul în pământ?

Felse îi explică punctul său de vedere şi pe cel al experţilor, limpede şi precis, la fel cum îi vorbise şi Charlottei, în seara trecută.

- Prin urmare, încheie el, credem că cineva a furat sistematic de la Aurae Phiala, timp ce peste un an, sustrăgând toate obiectele de valoare pe care le-a putut găsi.

Se lăsă o tăcere prelungită, pe care Bill Lawrence o întrerupse brusc, într-un târziu,

- Vă gândiţi la unul dintre noi? îl întrebă el pe Felse.

- Nu neapărat, răspunse zâmbitor inspectorul. Există mulţi oameni în sat, care locuiesc aici de mult mai mult timp decât dumneavoastră şi cunosc locurile ca pe buzunarul lor, încă dinainte de a se fi permis vizitarea de către public. In plus, situl e

accesibil din toate direcţiile, pentru cine cunoaşte cât de cât regiunea, ceea ce e valabil nu numai pentru locuitorii satului, ci şi pentru numeroşi pescari.

- Dar, interveni cu aprindere Bill Lawrence, numai un specialist poate profita de pe urma unor asemenea descoperiri!

- Exact! răspunse Felse. Insă aurul rămâne aur. Şi, în anumite zone ale lumii, reprezintă mult mai mult decât valoarea lui comercială... Se poate să fie vorba şi de alte lucruri decât monedele, obiecte mult mai importante, voluminoase, care-i pot cauza probleme serioase unui profan... Casca, de exemplu! spuse el cu nevinovăţie.

Paviour se îndreptă de spate, în fotoliu.

- Casca? repetă el mirat, privindu-l lung pe poliţist.

- Da, casca despre care se spune că a fost văzută pe capul fantomei, preciză Felse. Vă amintiţi, desigur, ce ne-a spus în acest sens doamna Paviour, despre ceea ce a văzut ea însăşi şi alte persoane - sau îşi închipuie că au văzut...? E posibil să nu fie o legendă, ci un mijloc ingenios, folosit de vinovat pentru a-i speria pe oamenii superstiţioşi şi a alunga curiozitatea pe care ar putea-o trezi drumurile sale nocturne.

Făcând un efort vizibil să se stăpânească, administratorul declară ferm:

- Ca să poată desfăşura un asemenea trafic atât de mult timp, individul trebuie să fie nu numai

specialist în antichităţi, ci şi excepţional de abil.

- Ca dumneavoastră? sugeră Felse.

Dacă această insinuare îl şocă, Paviour nu se trădă prin nimic. Cu o amărăciune plină de demnitate, răspunse simplu:

- Eu sunt doar un expert de mâna a doua şi n-am nimic excepţional. V-o poate confirma toată lumea!

- Stephen! murmură Lesley cu compasiune, punându-i o mână pe braţ. Dragul meu...!

Netulburat, Felse îşi continuă expunerea:

- Dar mai există şi alte somităţi care au vizitat Aurae Phiala. Unele dintre ele chiar au efectuat anumite cercetări.

în timp ce-şi punea însemnările înapoi în buzunar, îi aruncă Charlottei o privire pe care fata n-o înţelese, înainte de a o întreba:

- Chiar nu vă daţi seama cine a venit aici, acum un an, doi, pentru a face unele săpături?

Aproape ajunsese la uşă, când mai aruncă în urmă, pe un ton neutru:

- Este un nume pe care îl cunoaşteţi cu toţii foarte bine... A trecut un an şi şase luni, cred, de când doctorul Alan Morris a plecat de la Aurae Phiala, pornind spre Turcia...!

* * *

A doua zi dimineaţa, la cererea poliţiei, se deschise oficial ancheta asupra morţii lui Gerry Boden.

In continuare, Felse se duse acasă, pentru a reflecta puţin şi a studia mai îndeaproape rapoartele

laboratorului criminalistic, pe care abia avusese timp să le citească.

Ajunsese la jumătatea dosarului, când soţia lui veni să-l anunţe că-l căuta o anumită domnişoară Rossignol.

- Dumneavoastră aici?! se miră Felse. Nu mă aşteptam la o asemenea plăcere... Poftiţi, luaţi loc şi spuneţi-mi cu ce vă pot fi de folos.

- Aş dori să-mi spuneţi, răspunse Charlotte privindu-l drept în ochi, ce anume au ascuns aluziile dumneavoastră de aseară. M-am tot gândit, şi nu-mi place deloc ce întrezăresc. De asemenea, dacă nu e secret, v-aş ruga să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre unchiul meu, Alan.

* * *

Spre prânz, muncitorii însărcinaţi cu săpăturile de la Aurae Phiala, ajunseseră la bolta prăbuşită şi încercau să înlăture grămada de cărămizi pentru a degaja enorma conductă de încălzire care se afla dedesubt.

Astfel, puteau ieşi la lumină relicve preţioase, şi era vital ca Stephen Paviour să aibă grijă să nu fie deteriorate. De asemenea, el şi Bill Lawrence începură să înregistreze şi să numeroteze cu febrilitate tot ce găseau.

în ce-l priveşte pe John Hambro, el luase o trusă de muzeologie şi, cu mânecile suflecate, înarmat cu un întreg arsenal de periuţe de unghii, ştergea şi curăţa zeci de obiecte mărunte găsite în pământ.

Trecuse puţin de amiază, când uşa camerei unde lucra John se deschise, iar Lesley îl anunţă:

- Prânzul va fi gata în mai puţin de o oră.

Apoi, apropiindu-se de masă, începu să examineze mai de aproape obiectele găsite recent.

- Vreţi să vă ajut? îl întrebă.

- Nu, sunteţi foarte amabilă, dar v-aţi murdări.

După câteva clipe, John îi puse întrebarea care-l chinuise toată dimineaţa:

- Ştiţi cumva unde este Charlotte? încă n-am văzut-o pe ziua de azi.

- Da. Mi-a cerut cu împrumut maşina, după micul dejun. Avea o întâlnire cu cineva, în oraş, dar a promis să se întoarcă până-n prânz. I-am propus s-o duc eu, însă a refuzat. Am înţeles că voia să fie singură. Abia aştept să revină, mi-e foarte dor de ea! E atât de bine că am şi eu cu cine să schimb o vorbă...! Aici, rareori am parte de un asemenea lux!

- Nu ştiţi unde s-a dus? întrebă în continuare John.

- Nu mi-a spus nimic, şi nici eu n-am întrebat-o, bineînţeles. Daţi-mi mie peria aceea... Am să şterg şi eu grosul prafului. Mai am o jumătate de oră până trebuie să mă întorc la bucătărie.

Se aşeză lângă el şi se apucă de lucru. Dintr-o dată, ca din întâmplare, atinse cu mâna braţul lui John. Îl simţi fremătând şi-l privi lung. John era conştient de privirea ei şi, peste câteva clipe, nu mai putu rezista tentaţiei de a întoarce capul spre ea, privind-o la rândul lui în ochi.

- Cred că Bill te-a prevenit în privinţa noastră - a lui Stephen şi a mea, nu-i aşa? întrebă ea încet, cu un aer uşor răutăcios.

- De ce? întrebă John, intrând dintr-o dată în defensivă. Din câte-am înţeles, chiar dumneata l-ai pus în gardă!

Lesley ridică din umeri.

- E mai bine să ştii ce te aşteaptă. Nu cred că eşti prea surprins. Ar trebui să fii complet idiot ca să nu înţelegi. Iar dumneata nu eşti deloc idiot, nu-i aşa?

- Uneori, mă şi întreb... replică John.

- Uşa e deschisă, remarcă Lesley zâmbind. Dacă ţi-e frică, poţi să pleci!

- Mulţumesc mult. Dar, în cazul ăsta, de ce ai venit? Şi de ce ai mai rămas?

John ar fi trebuit să-şi dea seama că discuţia devia periculos, dar nu oberva. Dimpotrivă, se simţea perfect stăpân pe sine însuşi, şi nu vedea nimic echivoc în toată situaţia.

- Pentru că şi eu sunt o fiinţă vie! izbucni dintr-o dată Lesley, pradă unei agitaţii puternice. Dacă Stephen are chef să fie gelos, treaba lui! Dar eu vreau să trăiesc şi n-am să-mi schimb firea, sub pretextul că soţul meu vede în tot ce fac sau spun intenţii care nu-mi aparţin. N-are decât să rămână convins de infidelitatea mea, dacă aşa vrea, eu una sunt cu conştiinţa curată. N-am nici un motiv să mă simt vinovată de ceva. Dar încăpăţânatul ăsta bătrân pur şi simplu nu vrea să înţeleagă, şi pace! Dacă l-am prevenit pe Bill Lawrence, n-am făcut-o ca să-l

scap pe el de complicaţii, ci ca să le evit eu... în fond, Stephen m-a luat de soţie aşa cum sunt, şi nu văd de ce m-aş schimba!

Intrând şi el în joc, John declară cu aceeaşi falsă candoare ca a ei:

- Oricine poate înţelege de ce te-a luat de soţie, dar misterul rămâne: cum a avut ocazia?

- A apărut la momentul potrivit, declară Lesley cu gravitate. Tocmai fusesem părăsită de un bărbat pe care-l iubisem la nebunie. O brută seducătoare care m-a lăsat baltă când s-a săturat de mine, stricându-mi complet viaţa şi dezgustându-mă pentru totdeauna de dragoste. Stephen mi-a părut atunci singurul colac de salvare. Circula prin birouri, cu manuscrisele sub braţ, atât de distins şi, mai ales, delicat şi răbdător! Şi astfel, într-o zi, i-am povestit ce mi se întâmplase, iar el a făcut tot posibilul să mă ajute să las în urmă pasul greşit pe care-l făcusem. Bietul de el! Pe urmă, a ajuns să mă ceară în căsătorie. Era un gest foarte frumos din partea lui, iar mie mi s-a părut singura ieşire posibilă. Aşa că l-am luat de bărbat ca să am parte de toate celelalte, din moment ce dragostea îmi fusese refuzată. Toate celelalte, adică: siguranţa, o situaţie respectabilă şi, mai ales, un obstacol solid în faţa tuturor tinerilor Don Juani care mai bântuie prin lume. M-am măritat, aşadar, iar roata a încetat să se mai învârtească. Numai că, uite unde mă aflu acum!...

Capitolul 6

Intorcându-se spre Lesley, John o întrebă de-a dreptul:

- Dacă spui că această căsnicie e ratată, de ce mai rămâi cu Stephen Paviour? Te aşteaptă o lume întreagă, dacă o mai doreşti!

- Prefer să aştept şi eu, replică Lesley.

- Ce să mai aştepţi? întrebă tânărul arheolog.

- Pe bărbatul viselor mele, răspunse ea cu o voce în care ardea o dorinţă atât de fierbinte, încât John întinse braţul şi o cuprinse de talie.

Femeia se retrase speriată, cu ochii plini de o deznădejde cumplită.

- Lesley...! Nu te teme! Nu voiam... începu John cu blândeţe.

Dintr-o dată, Lesley se aruncă asupra lui, agăţându-se din răsputeri, cu capul ascuns lângă umărul lui şi faţa întoarsă către el. Şi, în timp ce se apleca s-o sărute, John simţi mâinile tinerei femei cuprinzându-l pe după gât.

în acel moment, John zări pe fereastră, peste umărul lui Lesley, o siluetă care se apropia. Noul sosit tresări, apoi se aplecă înainte, ezită o clipă şi se opri complet.

Stephen Paviour surprinsese scena din camera muzeului în timp ce venea să aducă noi trofee smulse din ruinele oraşului roman.

Timpul se opri în loc. Preţ de câteva secunde stranii, John şi Stephen se priviră în ochi, după care soţul lui Lesley se răsuci pe călcâie şi, cu pas demn,

porni înapoi spre casă.

John tremura de teamă ca Lesley să nu se întoarcă spre fereastră înainte ca silueta slabă şi jalnică a soţului ei să dispară. Norocul făcu să nu observe nimic.

Se desprinse de ea, aproape regretând şi cu o nemărginită gingăşie, de teamă să nu se piardă cu firea ca atunci când o înlănţuise.

- Scuză-mă, spuse el jenat, n-am vrut să te sperii.

Lesley se îndepărtă puţin, la rândul ei, ciudat de calmă, ca după un şoc.

- Te rog să mă scuzi. Am fost surprinsă... Nu mă aşteptam, şi nu mi-am putut stăpâni panica... Poate că ar fi mai bine să plec. Mă aşteaptă mâncarea.

Numai la gândul mesei de prânz şi al atmosferei apăsătoare care avea să domnească negreşit acolo, John avea senzaţia că-l aştepta un supliciu.

Făcând un mare efort să se stăpânească, îşi compuse o faţă nevinovată, iar când îşi regăsi calmul, se îndreptă spre sala de mese. în prag, o întâlni pe Charlotte.

- A, iată-vă în sfârşit! exclamă el pe un ton de reproş. Aţi lipsit toată dimineaţa!

- Am fost nevoită să mă duc în oraş cu o problemă personală, răspunse ea rece. Aţi făcut vreo descoperire interesantă?

Chiar în clipa aceea, John avu impresia că, dacă s-ar fi întors, Charlotte ar fi putut să vadă prin tweedul gros al vestonului său urmele lăsate de două mâini crispate şi pătimaşe...

- Dacă n-aveţi nimic împotrivă, spuse ea pe un ton mai blând, voi veni cu dumneavoastră azi după-amiază şi vă voi ajuta să vă puneţi în ordine toate minunile găsite.

- Cu cea mai mare plăcere! răspunse John, plăcut surprins. Voi fi încântat.

Prezenţa Charlottei ar fi fost pentru el cea mai bună fortificaţie... Dar de cine încerca să se apere - de Lesley? Nu. Căci, dacă stătea să se gândească, nu se aştepta ca tânăra femeie să-l provoace din nou, chiar dacă ar fi vrut... Şi atunci? Căuta o apărare contra lui însuşi?

- Mor de foame, spuse Charlotte.

Erau încă la masă, când poliţiştii terminară cea mai mare parte a cercetărilor la băile romane. Nu găsiseră nici urmă de aur. Nu mai încăpea nici o îndoială că toate piesele fuseseră luate după moartea lui Gerry Boden. Rămăsese numai moneda descoperită în portmoneul băiatului, probă unică a existenţei unei comori.

* * *

In seara aceea, studiosul şi nu mai puţin ambiţiosul Bill Lawrence se duse să ia cina în sat, unde se întâlnea cu un grup de studenţi, aşa că soţii Paviour îi aveau la masă numai pe Charlotte Rossignol şi John Hambro.

John era de părere că Bill nu pierdea mare lucru. Eforturile vizibile pe care le făceau cu toţii să se poarte normal şi firesc, zâmbetele politicoase pe care şi unii şi alţii se considerau datori să le afişeze, nu întârziară să creeze o ambianţă insuportabil de

apăsătoare.

Aşa că, imediat ce putu s-o facă fără să dea o impresie proastă, John ceru permisiunea să se retragă în pavilionul lui Bill, unde se instalase. îi părea bine să poată sta singur şi să se plimbe puţin înainte de culcare. O lună leneşă arginta noaptea blândă şi înstelată.

Dintr-o dată, Lesley Paviour apăru în stânga lui, de-a lungul cărării, ca o siluetă subţire şi sălbatică, zămislită de umbrele din jur.

- Totul e-n regulă, declară ea calmă. Nimeni nu-mi va observa lipsa... Poate nu crezi, dar eram atât de obosită încât am urcat să mă culc imediat după ce ai plecat.

- Nu trebuia să mă urmăreşti, îi reproşă John.

- Cine zice că te-a urmărit? întrebă Lesley cu un aer ironic.

- Ştiu foarte bine că aşa ai făcut, replică el brutal. Altfel, de ce ai fi luat-o tocmai pe-aici?

- Nu caut să te înşel, reluă ea cu o voce surdă, ce părea să aparţină însăşi nopţii din jur. în orice caz, de unde ştii dacă am ieşit mai târziu, sau înainte? Pur şi simplu am vrut să te găsesc. Dar se pare că mi-am greşit calculele, dacă asta te va face să mă deteşti!

- De ce să te detest? întrebă John cu glas răguşit.

- Ei bine, aşa am impresia, după felul cum discuţi cu mine, răspunse femeia cu un aer de falsă dezolare.

Făcu un pas spre John. în noapte, faţa ei era

palidă şi senină, cu ochi imenşi. John văzu că zâmbea.

- Par mai agreabil, văzut de aici? întrebă el, pe un ton din nou calm.

- John! murmură ea, adresându-i-se pentru prima dată pe nume. Te temi că, dacă mă atingi, am să ţip? Nu ştiu ce m-a apucat azi dimineaţă, nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Dar s-a terminat, John!

Faţa ei se afla foarte aproape de a lui. John ar fi vrut s-o creadă pe cuvânt. Totuşi, chiar în timp ce se strângea lângă el, îşi păstră sângele rece.

Cu o voce pe care însă nu i-o mai auzise, ca un murmur mângâietor, John îi rosti numele de câteva ori la rând, modulându-l în tonalităţi diferite, ca o adevărată melodie a dragostei.

- Tu eşti! Il recunosc în tine pe bărbatul vieţii mele. Niciodată n-am mai simţit asta, nici chiar cu „el“!

Işi puse uşor mâinile pe pieptul lui, apoi îl încercui strâns cu braţele.

Stăteau atât de strâns înlănţuiţi, încât nu-l văzură pe Stephen Paviour decât când acesta ajunse la un metru de ei. John privi peste umărul lui Lesley şi zări în întuneric silueta subţiratică şi ascuţită a soţului gelos, care aştepta tăcut să intervină.

Lesley îl simţi pe John devenind rigid şi se întoarse să vadă ce se întâmplase. Urmă un moment straniu, în care amândoi îl priviră fix pe Paviour, ca şi cum ar fi rămas brusc fără grai.

Apoi, foarte încet, se despărţiră şi se îndepărtară

unul de altul. Numai mâinile le rămaseră unite.

- Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez, începu administratorul pe un ton îngheţat, dar mi-era greu să fac altceva.

O privea pe Lesley fără urmă de mânie în ochi. John nu putea recunoaşte în glasul bătrânului decât descurajare şi tristeţe.

- întoarce-te în casă, draga mea, spuse el, şi culcă-te. Am să-i vorbesc domnului Hambro.

Lesley ridică din umeri, resemnată. îi aruncă o privire lui John şi, după o scurtă ezitare, se răsuci pe călcâie şi pieri în noapte.

- N-am vrut să vă pun într-o situaţie penibilă, declară Paviour, când paşii tinerei femei se stinseră.

Glasul lui nu trăda nici o duşmănie. Stătea puţin aplecat înainte, ca şi cum s-ar fi detaşat de toate.

- Dar, continuă el, trebuia să intervin.

- Sunteţi mult prea indulgent, nu se putu abţine John să-i răspundă cu sinceritate. Nu am intenţia de a încerca să mă justific, dar vă pot asigura cel puţin că lucrurile n-au ajuns mai departe decât aţi văzut.

- Nu mi-e deloc greu să cred, replică Paviour, schiţând un mic zâmbet amar. Pot ghici destul de simplu ce s-a întâmplat. De-a lungul anilor, am avut timp destul să mă familiarizez cu asemenea incidente... Crezi poate, scumpe domnule Hambro, că dumneata eşti primul? Te înşeli, şi pot să te asigur că nu vei fi nici ultimul.

- Nu înţeleg... se bâlbâi John, descumpănit.

- Vei înţelege. îmi permiţi să fac câţiva paşi

împreună cu dumneata? Dacă stăm nemişcaţi, ne va pătrunde frigul, şi putem conversa la fel de bine şi plimbându-ne.

Nedumerit, John porni alături de el. Apoi, administratorul reluă:

- Cred că Lesley ţi-a povestit despre legătura ei amoroasă şi felul cum a luat sfârşit, ducând la căsătoria noastră, nu-i aşa?
Prin urmare, n-am să insist asupra acestui subiect. Nu voi insista nici asupra faptului că Lesley e frumoasă şi inteligentă. Din păcate, este bolnavă. Nu şi-a revenit niciodată de pe urma şocului pe care i l-a cauzat acea gravă decepţie în dragoste şi nu există aproape nici o speranţă ca starea ei să se amelioreze vreodată... Aventura prin care tocmai am trecut este ceva firesc, continuă el pe un ton obosit. Cu siguranţă, ţi-a povestit că sunt de o gelozie maladivă şi că nu accept prezenţa nici unui bărbat în apropierea ei... Chiar îţi închipui că sunt aşa? Am eu aerul unui om gelos? Crezi că nu v-am văzut, azi-dimineaţă, în anexa muzeului?

- Ştiu foarte bine că ne-aţi văzut, recunoscu John. Mi-am dat seama imediat. Dar nu s-a întâmplat aşa cum, probabil, bănuiţi... A fost aproape un accident.

- Aşa crezi dumneata, răspunse Paviour cu un surâs amar. Crede-mă, dragul meu, Lesley are o tendinţă supărătoare de a încerca să-şi reînnoiască dezastruoasa idilă cu toţi bărbaţii care se apropie de ea, cu condiţia să fie cât de cât seducători. Cu fiecare dintre ei se poartă cam la fel cum a făcut azi

cu dumneata. Dumnezeu să-l ferească pe bietul băiat care-i va cădea în plasă! Jocul ajunge repede prea departe, iar semnalul de alarmă nu întârzie să răsune... Ai încredere în ce-ţi spun, am toate motivele să-ţi dau acest sfat. Am luat-o de soţie ca s-o apăr şi s-o reabilitez în faţa acestui gen de nebunii... Da, o iubesc destul de mult ca să fac asta pentru ea! recunoscu el, ca şi cum ar fi încercat să-şi apere onoarea de bărbat. In orice caz, era cam târziu ca să caut în căsnicie şi o altă formă de pasiune. Aşa stau lucrurile...

Se vedea clar că administratorul spunea ceea ce considera el că era adevărul, cu o demnitate şi o pudoare nu lipsite de o anumită măreţie. John i-ar fi dat cu uşurinţă dreptate, dacă sângele n-ar fi continuat să-i clocotească în vene. Nu putea uita chiar atât de uşor îmbrăţişarea lui Lesley... Şi totuşi, trebuia să recunoască faptul că ea luase iniţitiva.

Se întreba care dintre ei era mai nebun, el, pentru că se lăsase prins în plasă ca un băieţandru, sau administratorul, căruia îi făcea plăcere să-şi apere soţia cum ar fi făcut un tată cu fiica lui care călca pe de lături...?

- De asemenea, reluă Paviour, îţi va fi uşor să înţelegi că e esenţial ca soţia mea să nu te mai vadă. Sper că nu crezi că s-a îndrăgostit de dumneata, nu-i aşa?

- Intr-adevăr, răspunse John, nu-mi fac nici un fel de iluzii. Ştiu prea bine că nu va regreta deloc plecarea mea.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se supună dorinţei lui Paviour, indiferent care aveau să fie dezavatajele.

- Voi pleca, declară el, imediat şi definitiv. N-o să mă mai vadă. Mă duc chiar acum să-mi fac bagajele şi să plec înainte de întoarcerea lui Bill. Am să-i las câteva cuvinte pe o hârtie, spunându-i că am primit un telefon urgent. Voi găsi eu un pretext: probleme de familie, de afaceri, de sănătate - n-are importanţă... Cred că aşa e cel mai bine.

- Iţi voi fi sincer recunoscător, răspunse Paviour. Eram sigur că pot să contez pe dumneata.

* * *

John scrise câteva rânduri scurte, afirmând că un client îl anunţase, prin intermediul familiei sale, că voia să-l întâlnească de urgenţă.

Puse hârtia pe şemineul din camera lui Bill, gândindu-se că acesta nu avea să se mire prea mult de plecarea lui, după tot ce-i spusese în legătură cu căsnicia soţilor Paviour. In ceea ce o privea pe Lesley, obişnuită fără îndoială cu plecările de acest gen, avea să uite repede şi să pornească în căutarea altor aventuri.

Totuşi, acea plecare era extrem de iritantă. Se putea ca superiorii lui să-i retragă misiunea pe care i-o încredinţaseră. Dar n-avea ce face. Pentru moment, nu-i mai rămânea decât să dispară.

Işi aruncă valiza în maşină şi demară. In timp ce se îndepărta de pavilion, îşi spuse că, pentru a reveni din sat, Bill Lawrence trebuia s-o ia pe

cărarea de lângă râu şi, cu puţin noroc, nici măcar n-avea să audă motorul maşinii. Cu atât mai bine.

Pe drum se afla numai el. Luna, cu razele filtrate printr-o ceaţă străvezie, lumina palid ruinele oraşului roman, dar era de-ajuns pentru a distinge lucirea ciudată a unui obiect metalic care se deplasa încet de-a lungul unui zid, apărând şi dispărând confom cotiturilor drumului. Obiectul părea să se mişte cu viteza unui om la pas. Când ajunse la colţul zidului, coti şi coborî pe panta colinei. Sosi curând în zona unde zidul ajungea doar până la nivelul genunchilor. Atunci, John distinse o siluetă vagă, având deasupra un fel de creastă lucioasă care se contura ca o seceră pe cerul aproape negru.

Ceaţa se risipise puţin, iar luna scălda scena într-o lumină mai vie. John văzu că obiectul lucitor era un coif care acoperea complet capul siluetei. Un coif complet, cu vizieră, urechi şi restul accesoriilor. Fantoma cu cască romană de la Aurae Phiala ieşise în patrulare!

Tânărul arheolog se opri şi coborî din maşină. Pornind pe furiş pe lângă gard, intră în incintă şi ajunse imediat în apropierea băilor romane. Noaptea devenise mai întunecoasă, iar prin vale sufla acum un vânt rece.

„O noapte ideală pentru stafii!“ reflectă John.

El şi fantoma aveau toate ruinele la dispoziţie!

Distinse clar lucirea căştii printre două blocuri de piatră, în locul unde descoperise enormele conducte de încălzire. Apoi, nu mai văzu nimic. Se apropie

prudent de gura de aer care semăna cu un puţ.

Norii se risipiră pentru câteva clipe din dreptul lunii, iar lumina trecu peste partea de sus a zidurilor.

Chiar în faţa lui John, silueta cu cască sclipea cu o strălucire neliniştitoare - şi, sub privirea lui, se întoarse. Umerii şi trupul dispărură în umbră, doar capul lucitor rămânând deasupra tenebrelor, pentru a-l sfida nemişcat.

John era fascinat de acel splendid chip de aur, cu orbitele goale şi întunecate sub viziera de bronz. în clipa următoare, simţi o adiere neaşteptată atingându-i ceafa...

Se răsuci brusc. Prea târziu. Zări o clipă o umbră ameninţătoare, cu braţul ridicat. Piatra îl lovi în tâmplă. Imediat, două mâini îl apucară de picioare şi-l ridicară, pentru a-l trânti brutal pe un teren pietros şi instabil, unde se rostogoli gemând. Pe jumătate leşinat, înţelese că fusese aruncat în fundul puţului de aerisire. Ceva căzu lângă el cu un zgomot înfundat, urmat de un clinchet metalic. Vru să se ridice pentru a încerca să fugă, dar se lovi puternic cu capul de boltă.

Durerea fu atât de vie, încât căzu în genunchi, cu capul între braţe şi răsuflarea tăiată de o greaţă cumplită. încă nu avusese timp să-şi revină din şoc, când auzi prăvălindu-se în hruba unde ajunsese o ploaie de pietre şi pământ, iscând un nor de praf care-l făcea să se sufoce. Se repezi înainte, încercând să scape de pietrele care-i atingeau

picioarele.

Continuau să cadă, tot mai mari şi mai multe, pietroaie enorme smulse din ruinele oraşului Aurae Phiala... John înţelese că cineva încerca să astupe gura de încălzire. Vacarmul pietrelor care se izbeau de cărămizi mai dură câteva minute, până când între John şi mijlocul puţului se formă un strat atât de gros încât nu se mai auzea decât un huruit surd, ce scădea treptat.

Domnea un întuneric total. John era îngropat de viu într-o galerie subterană, la cinci metri sub solul romanticei văi de la Aurae Phiala...

Peste câteva minute, creierul său începu să funcţioneze cu furie.

Paviour îl prinsese în cursă!

Desigur, toţi aflaseră între timp de plecarea lui, aşa că nimeni n-avea să se alarmeze, nici să se gândească să-l caute. Valiza şi tot ceea ce-ar fi putut să atragă atenţia sau să dea de bănuit zăcea alături de el, sub pământ - îşi auzise bagajele căzând lângă el, după ce fusese aruncat în puţul de încălzire.

Nu-i era greu să ghicească ce aveau de gând cu maşina lui. Un martor care poate fi îndepărtat cu viteza de o sută patruzeci de kilometri pe oră nu deranjează cu nimic!

Cine altul dacă nu administratorul putuse ticlui totul? Cu siguranţă, o trimisese până şi pe fermecătoarea lui soţie să pună momeala în cârlig!

Totuşi, John îşi spunea, plin de furie, că avea cel puţin câteva avantaje necunoscute de Paviour: era

viu, avea un ceas cu cadran fosforescent, care din fericire rămăsese în funcţiune, şi o valiză căzută nu departe. Numai dac-ar fi putut-o găsi!

Evident, nici nu se gândea să încerce o evadare prin partea de sus, gura de aerisire fiind complet astupată cu pietre şi pământ. Mai uşor ar fi urnit din loc Himalaya! Nu, în direcţia aceea drumul era blocat. Dar prin alte părţi...?

într-adevăr! John îşi aminti dintr-o dată că un mic tronson din conductă se deschidea la capătul circuitului de încălzire, chiar pe malul râului. Capătul era înfundat, dar în partea superioară rămăsese un mic spaţiu liber, cât să se poată strecura o pisică. Zidul nu putea fi prea gros şi ar fi trebuit să-l poată străpunge uşor, acum când acea parte a conductei fusese descoperită.

John îşi regăsise complet luciditatea şi gândea intens. Ar fi putut să reconstituie în minte, cu ochii închişi, planul întregului circuit. Putuse constata el însuşi, în zilele trecute, cât de simetric era tot ansamblul. O simetrie tipic romană!

„Reţeaua e dreptunghiulară“, îşi spuse el. „Să luăm ca bază una dintre laturile scurte. Puţul în care am căzut poate fi localizat în colţul de jos, stânga, al dreptunghiului, iar partea descoperită de lângă râu e situată în colţul de sus, stânga, al aceluiaşi dreptunghi. Ceea ce înseamnă că se află în capătul opus al laturii unde mă aflu.“

Doar la gândul distanţei pe care o avea de parcurs prin acele interminabile băi romane simţi că-

l cuprindea din nou descurajarea. Avea impresia că trebuia să facă ocolul Pământului.

„Nu te moleşi, John Hambro!“ îşi impuse. „Hai, ia-o înainte!“

Putea măcar să se târască până la zidul care marca limita galeriei subterane. O dată ajuns acolo, trebuia să cotească la dreapta şi să-şi continue drumul înainte, până când găsea zona pe care poliţiştii o lăsaseră descoperită în apropierea râului, cu condiţia de a avea destul aer ca să ajungă până acolo, de a putea să traverseze grămezile de cărămizi, şi ca ultimul perete să nu fie prea gros. Altfel, risca să moară înainte de a apuca să-l străpungă cu unghiile.

Oricum, era mai bine să încerce, decât să-şi aştepte pasiv moartea.

Micile lighioane care forfoteau pe la picioarele lui şi de-a lungul tunelului pe unde voia să meargă îl dezgustau, dar în acelaşi timp îl şi încurajau. Din moment ce existau şobolani, însemna că undeva era o spărtură, altfel n-ar fi putut nici să intre, nici să iasă cum voiau.

Numai dacă, descoperind acea spărtură, oricât de mică, ar fi putut s-o lărgească... Numai dacă dădea în exterior...!

Nimic nu-i părea prea dificil lui John pentru a încerca să iasă de acolo şi a scăpa de oroarea unei morţi îngropat de viu. Acum înţelegea toate riscurile... Deja îl treceau fiori, iar aerul stătut, umed şi rece îl făcea să tremure, dându-i senzaţia că acela

îi putea fi mormântul.

Nu putea să se ridice în picioare, plafonul fiind prea jos. Călca printr-un strat gros de praf, adunat de-a lungul secolelor. Tot ceea ce atingea era respingător de murdar şi, la cea mai mică mişcare, agăţa cu capul sau cu umerii pânzele de păianjeni care atârnau din tavan.

Pe pipăite, îşi căută valiza printre pietre, cărămizi şi bulgări de ţărână.

în cele din urmă, îi simţi mânerul. începu să scormonească din răsputeri ca s-o dezgroape. Era deschisă, iar conţinutul se împrăştiase. Orbecăind în continuare, John îşi căută lanterna. Se găsea chiar lângă valiză. Totuşi, se hotărî să n-o folosească încă, pentru a eonomisi bateria de care putea avea nevoie mai târziu. Atâta vreme cât nu trebuia decât să se târască prin conducte, se putea lipsi de lumină. Mai greu îi fu să-şi găsească mănuşile, dar se strădui, căci ştia că aveau să-i fie de mare folos. După mult timp, sfârşi prin a agăţa una, apoi şi pe cealaltă. Şi le vârî în buzunar.

în sfârşit, porni prin conducta pe care o alesese. Nu parcursese nici trei metri, târându-se pe coate şi genunchi, când mâna lui stângă întâlni ceva neted şi rece. Recunoscu după pipăit formele unei feţe rigide şi, stupefiat, se opri să examineze mai în amănunt ceea ce găsise.

Aprinse în fine lanterna, care-i dezvălui în întuneric un chip de bronz. Era o cască romană autentică, aşa cum purtau notabilităţile la ceremonii,

cu toate accesoriile, inclusiv o mască de o rară frumuseţe.

John ţinea în mâini faimoasa cască a cărei lucire în lumina lunii îl atrăsese spre moarte, şi care acum zăcea lângă el, aruncată ca un accesoriu ce nu mai folosea la nimic...

Capitolul 1

Soţii Paviour şi invitata lor tocmai îşi luau micul dejun duminical, când Bill Lawrence veni să-i anunţe că oaspetele lui plecase în timpul nopţii.

Lesley citi micul mesaj al lui John şi, după ce aruncă o privire spre soţul ei, îl mototoli şi-l aruncă în cămin cu furie, fără o vorbă.

Charlotte examină cu atenţie toate feţele. Deducea că, din moment ce plecase atât de brusc, John trebuia să fi avut o dispută cu Lesley. Se simţea stânjenită şi încerca să înţeleagă... Găsi o scuză să nu-i însoţească în sat şi, imediat ce plecară, se duse la telefon şi-l sună pe inspectorul Felse.

Indiferenţa arătată de acesta când auzi despre plecarea inopinată a lui John o revoltă şi mai mult.

- Dar, dacă a plecat din proprie iniţitivă, trebuia să găsească un motiv de a ne anunţa, pe oricare dintre noi! protestă ea.

In cele din urmă, Felse se înduplecă.

- Bine, spuse el, am să mă ocup de problema asta. Dar înainte mai am câteva chestiuni de rezolvat. Până una alta, John Hambro pare să fi plecat de bunăvoie... Oricum, puteţi să faceţi două lucruri pentru mine. înainte, însă, spuneţi-mi de unde vorbiţi.

- De la soţii Paviour, dar sunt singură, răspunse ea. Au plecat în sat.

- Perfect, încuviinţă poliţistul. Atunci, căutaţi-l pe sergentul Price, care e la faţa locului, în apropiere de săpături, şi spuneţi-i ce-am discutat. Pe

de altă parte, ce s-a întâmplat cu scrisoarea lui Hambro? A fost distrusă? întrebă în continuare Felse.

- Nu, răspunse Charlotte, am văzut-o pe Lesley când a făcut-o ghemotoc şi a aruncat-o în şemineu, dar focul nu ardea. Cred că a fost dusă la gunoi, o dată cu cenuşa.

- Căutaţi neapărat prin lada de gunoi şi recuperaţi-o, ordonă inspectorul Felse. Sunteţi capabilă să recunoaşteţi scrisul prietenului dumneavoastră?

- Nu l-am văzut niciodată, recunoscu ea.

- în acest caz, păstraţi biletul. Voi ajunge acolo înaintea soţilor Paviour.

* * *

în acelaşi timp, jos în galeria subterană, John începea să-şi piardă cunoştinţa.

De două ori trebuise să-şi croiască drum printre pietrele şi cărămizile care blocau conducta pe unde încerca să înainteze târâş. Tremurând de teamă să nu provoace o surpare, reuşise să treacă mai departe. Dar, de astă dată, se înţepenise de-a binelea. Galeria era astupată complet de o aglomerare enormă de resturi. Nu mai avea nici o speranţă. Mersese prea bine până atunci!

Conducta era prea strâmtă ca să se poată întoarce, aşa că nu-i mai rămânea decât să se târască de-a-ndăratelea până când găsea bifurcaţia cu o altă conductă, în dreapta.

- Dacă nu pot să trec, spuse el vorbind de unul singur, trebuie să găsesc alt drum.

Porni aşadar prin canalul din dreapta, înţelegând că greul abia urma. Se opri o clipă, ca să se gândească la tactica pe care trebuia s-o folosească.

La ce putea servi simţul de orientare într-un asemenea labirint? Singura lui speranţă de salvare era preferinţa romanilor pentru simetrie; toate construcţiile lor formau unghiuri drepte.

„Dar," se gândi el, „s-ar putea să găsesc şi alte conducte înfundate. In cazul ăsta, mai bine să nu mă bazez pe memorie. Voi aduna în buzunar bucăţi de ţiglă, şi-am să pun câte una ca semn în stânga fiecărei conducte înfundate. Aşa, n-am s-o iau de două ori pe acelaşi drum fără nici un rost."

Jalonase astfel patru conducte succesive, dar începea să înţeleagă mai bine topografia locurilor şi în curând îi fu clar că se găsea chiar în centrul instalaţiei de încălzire a băilor romane, sub zona care, cu mai multe secole în urmă, fusese degajată de romani. In acel loc, pământul, bătătorit şi străbătut în toate sensurile, se tasase, formând o masă compactă şi solidă, foarte rezistentă.

Nu mai ezită; porni pe calea care părea cea mai sigură, deşi ştia că nu ducea spre nici un spaţiu deschis. Dar nu avea încotro şi se ruga ca îngerul lui păzitor să-i pregătească o ieşire la capătul drumului.

încercă printr-un prim canal din direcţia aceea, dar foarte repede fu nevoit să bată în retragere din faţa unei baricade de pietre de netrecut.

în a doua conductă, câştigă puţin mai mult teren, dar îşi forţă prea tare norocul, încercând cu disperare să treacă de o altă grămadă, până când declanşă o avalanşă care i se rostogoli peste braţul

stâng.

Când reuşi să şi-l dezgroape, constată că unul dintre acele fosforescente ale ceasului dispăruse. Simţi cu vârfurile degetelor că geamul se spărsese. Timpul se oprise în loc la orele unsprezece şi jumătate dimineaţa, şi nimic nu mai putea să-i indice durata de când se chinuia.

Cu mănuşile făcute ferfeniţă, cu degetele însângerate, John îşi spuse că făcuse o nebunie încărcându-se şi cu casca romană, pe care o târa după el agăţată de cravată. Dar un arheolog rămâne arheolog în orice împrejurări! Iar casca reprezenta una dintre cele mai frumoase piese pe care le văzuse vreodată şi mai degrabă s-ar fi lăsat osândit la focurile iadului decât s-o abandoneze.

* * *

La ora aceea, Felse tocmai sosise la casa soţilor Paviour şi examina cu mare atenţie micul bilet al lui John, pe care Charlotte reuşise să-l recupereze din lada de gunoi de la bucătărie.

- După câte-mi pot da seama, declară inspectorul, nu a scris acest mesaj sub constrângere. Asta vă mai linişteşte? o întrebă el pe Charlotte.

Fata îl privi drept în ochi.

- Nu mă linişteşte deloc! răspunse ea cu fermitate.

- Aveţi ceva să-mi reproşaţi?

- După părerea dumneavoastră, se revoltă Charlotte, ar trebui să stăm cu mâinile-n sân până când primim un semn de la John?

- In nici un caz! Oricum, eu am făcut tot ce trebuia să fac. L-am dat în urmărire, inclusiv maşina. Dar, cât aşteptăm, să nu vorbiţi cu nimeni despre

asta.
* * *
In timp ce Charlotte îl zorea pe Felse să acţioneze, John începea să se teamă că aerul din tunel era pe terminate. Avea tot mai des accese de ameţeli şi cădea în stări de semi-leşin, în timpul cărora continua să se târască, fără a şti prea bine încotro se îndrepta. Genunchii pantalonilor i se rupseseră şi-şi pierduse talpa unui pantof. Dar, cu toate acestea, se înverşuna să înainteze, ajutându-se cu mâinile ale căror palme erau de mult carne vie.

Pe lângă aceste momente de inconştienţă, mintea continua să-i funcţioneze cu aceeaşi luciditate.

Mai întâi, încercase să-şi organizeze metodic evadarea; acum nu mai încerca decât să avanseze cât mai repede posibil.
* * *
Dacă, în acea seară de duminică, întâmplarea n-ar fi împins doi îndrăgostiţi să caute un colţişor liniştit, spre o carieră dezafectată, inspectorul Felse n-ar fi primit atât de curând veşti despre maşina verde-bronz a lui John Hambro.

- Vino pe-aici, e formidabil! strigă tânăra fată spre prietenul ei, care ezita la volanul maşinii, cu câţiva metri mai în spate.

Apoi adăugă, arătând o urmă de pneuri în iarba umedă:

- Au mai trecut şi alţii, putem să mergem!

Dar băiatul abia avansase câţiva metri, când fata exclamă:

- Jimmy, stai! Nenorocitul a căzut peste

margine!...

într-adevăr, urmele de roţi duceau drept spre marginea
râpei, dispărând în gol.

Se aplecară să vadă mai bine şi zăriră, ieşind pe jumătate din apă, lucirea metalizată a unei carcase de maşină.

- O, Jim! murmură tânăra. Drept în apă s-a dus!

- N-aş prea crede! se îndoi iubitul ei. Ia uită-te la urmele astea.

într-adevăr, printre dârele lăsate de roţi pe pământul reavăn
se distingeau urme de paşi... Urmele cuiva care împinsese din răsputeri, căci fiecare pas săpase o groapă destul de adâncă.

- S-ar putea să mă înşel, declară Jim cu îndoială, dar sunt aproape sigur că tipul care a lăsat urmele astea împingea maşina în prăpastie.

- De ce? se miră fata. Ca să scape de-o rablă veche?

- Mie nu mi se pare deloc că arată ca o rablă veche! răspunse Jimmy, aplecându-se încă o dată pentru a privi forma metalică din râu. Dacă nu greşesc, tipul a furat-o, şi pe urmă a vrut să scape de ea... Nu se ştie niciodată... Mai bine să anunţăm poliţia.

* * *

Imediat ce tânărul îşi făcu declaraţia, o maşină a poliţiei se duse să exploreze cariera. Un om-broască se scufundă în râu, înainte de a se înnopta complet, iar raportul lui puse în alertă toată poliţia.

Era aproape de ora şapte seara, când Felse primi

primul apel telefonic.

- Am veşti despre maşina dumneavoastră verde-bronz, anunţă comisarul din Silcaster. Şi bune, şi rele...

- Incepeţi cu cele rele, îi ceru Felse.

- Am găsit o maşină în fundul râului, chiar la baza unei cariere. Un scafandru s-a scufudat s-o identifice, şi este într- adevăr cea pe care o căutaţi. Chiar acum e scoasă la suprafaţă cu macaraua. Dar scufundătorul nostru ne asigură că a văzut bine în interior, şi că...

- ... Hambro nu era acolo! încheie uşurat Felse. Asta-ntr- adevăr e o veste bună!

- Depinde cum o iei, răspunse comisarul, căci nici vreo valiză n-am găsit. Aşa că avem pe cap o problemă destul de grea, căci dacă Hambro nu e în maşină, atunci unde e?

* * *

Prizonier în subteranele din Aurae Phiala, John pierduse orice speranţă de a-şi croi drum prin centrul labirintului. Toate conductele erau blocate, şi nu-i mai rămânea decât să le încerce pe cele de pe margini...

Acele reţele de canalizare pe care romanii le construiseră pentru a-şi încălzi perimetrul băilor aveau cele mai mari şanse de a fi rezistat în faţa probei timpului, pentru că, pe de o parte, aveau alături pământ ferm, iar pe de altă parte, zidăria de cărămizi nu era slăbită, ca aceea a altor conducte, de numeroasele ramificaţii.

Canalul exterior mai avea încă un avantaj pentru un om extenuat: se termina în formă de T, având în

faţă un perete. Prin urmare, John nu risca să-şi piardă simţul direcţiei.

De fiecare dată când câştiga câte un metru de teren, John întindea mâna, sperând să întâlnească faimosul perete al intersecţiei în formă de T... dar nu-l găsea niciodată. în sfârşit, ajunse, şi mâna lui atinse zidul de cărămizi. Uşurat, se relaxă o clipă, învins de efort şi de lipsa de aer. Pe dibuite, porni apoi spre stânga, unde ştia că era direcţia cea bună, dar întâlni imediat un zid solid ca stânca.

Atunci, începu să se târască spre dreapta, cu casca romană legată în continuare de cravată - acea cască din cauza căreia ajunsese în mormânt, dar pe care refuza totuşi s-o abandoneze.

în partea aceea drumul era liber, însă aerul devenise atât de viciat, încât John avu impresia că urma să-şi piardă cunoştinţa definitiv.

începu să avanseze cu hotărâre, căutându-şi drumul fie cu ajutorul boltei, fie cu al solului. Dintr-o dată, mâna i se afundă în nişte zdrenţe putrede.

Scotocind puţin mai mult cu degetele, întâlni un schelet - conservat ca prin miracol, după câte se părea. Pipăi cu mâna întinsă un os pe care-l recunoscu ca fiind un femur.

Uitând de orice oboseală, atinse cu degetele apofiza rotunjită de deasupra genunchiului, după care coborî spre gleznă. Era posibil ca timpul să fi cruţat sandala de piele, la fel ca oasele.

Dar piciorul scheletului nu purta o sandală romană din secolul al IV-lea; era încălţat cu un pantof absolut clasic, din Anglia secolului XX...

* * *

Trecuse cu puţin de ora şapte şi jumătate, când inspectorul Felse se prezentă la Stephen Paviour, administratorul muzeului de la Aurae Phiala. Nu căută să facă nici o introducere, nici nu se pretă la politeţurile obişnuite; se aşeză într-un loc mai retras, aşteptând sosirea lui Bill Lawrence, pe care ceruse să-l cheme cineva.

- Imi pare rău că trebuie să vă deranjez, începu Felse imediat ce Lawrence intră în cameră, dar ceea ce am de spus vă priveşte şi pe dumneavoastră, din moment ce locuiţi tot la Aurae Phiala, şi n-am timp să mă repet. Ştiţi cu toţii că domnul Hambro a plecat noaptea trecută, lăsând un mic mesaj de rămas-bun... Cu regret vă anunţ că este trecut pe lista persoanelor dispărute, şi avem motive întemeiate să credem că motivul pe care l-a invocat ca să plece era o invenţie pură. Tot ce se ştie e că a plecat aseară, târziu, după un apel telefonic, pentru a se întâlni cu un client, în celălalt capăt al ţării. Se mai ştie că şi-a luat cu el toate lucrurile, după ce a lăsat un bilet prin care-şi explica plecarea, şi a pornit la drum cu puţin înaintea orelor douăzeci şi trei şi treizeci de minute, cam în perioada când domnul Lawrence se întorcea acasă. Or, maşina domnului Hambro a fost împinsă în râu, de pe o carieră înaltă din apropiere de Silcaster. A fost găsită şi examinată... Domnul Hambro nu era înăuntru, şi nici valiza lui.

Charlotte tăcea încremenită, cu inima strânsă de nelinişte. Dacă până atunci refuzase să recunoască locul ocupat în gândurile ei de John Hambro începând din seara când îi salvase viaţa, de astă dată

era nevoită să recunoască adevărul: da, îl iubea pe John!

In ceea ce-l privea pe Paviour, el părea atât de îmbătrânit şi bolnav, încât nimic nu putea să-i accentueze mai mult paloarea feţei şi deznădejdea din privirea rătăcită.

Bill Lawrence stătea aşezat, gânditor, cu mâinile împreunate în jurul genunchiului.

Numai Lesley strigă cu voce ascuţită şi cu ochii măriţi de consternare:

- Dar cine să vrea să-i facă ceva, şi de ce? Cine a putut face asta?

Apoi se întrerupse brusc şi rămase tăcută, neîndrăznind să
privească spre soţul ei.

- V-aş rămâne foarte îndatorat, declară Felse, dacă-mi veţi povesti, fiecare pe rând, tot ce aţi făcut aseară, spunându-mi mai ales când şi în ce împrejurări l-aţi văzut ultima oară pe John Hambro... Domnule Paviour, îmi permiteţi să folosesc biroul dumneavoastră?

Sărind în picioare, Paviour consimţi imediat.

- Aş dori să vă răspund primul, adăugă el.

„Pare cam grăbit,“ îşi spuse Felse. „De ce ţine neapărat să vorbească înainte de nevastă-sa?“

- Aş prefera, răspunse inspectorul, s-o ascult mai întâi pe doamna Paviour, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

- Dar, protestă nefericit administratorul, cred că ea a fost ultima persoană care l-a văzut pe domnul

Hambro...

- Ceea ce voi şi încerca să clarific, decretă imperturbabil Felse. Voi face tot posibilul să nu vă reţin prea mult, nici pe unii, nici pe ceilalţi.

Cu fălcile crispate, Paviour se prăvăli la loc în fotoliu, privindu-şi pătrunzător soţia peste birou.

Cu mult calm, Lesley îi povesti inspectorului cum ieşise din casă, pentru a se întâlni cu John Hambro.

- Nu a fost întru totul vina mea, îi explică ea lui Felse. Uneori, ne pierdem capul fără să vrem cu adevărat. Sunt de-ajuns doar câteva minute... Dar soţul meu ne-a surprins acolo. Suferă mult din cauza diferenţei de vârstă dintre noi... adăugă ea discret, fără să mai continue.

Tăcerea ei spăşită era cum nu se putea mai grăitoare.

- Prin urmare, v-a trimis înapoi acasă, conchise Felse, care înţelegea totul foarte bine, iar dumneavoastră l-aţi lăsat singur cu domnul Hambro?

In ochii lui Lesley se aprinse o strălucire mai vie, dar fără ca o singură trăsătură a feţei să i se clintească din loc.

- La ce bun să mai fi rămas? întrebă ea. N-aveam chef să strâng cioburile... Puţin îmi păsa ce aveau să facă.

- Şi ce-au făcut? întrebă Felse. Ce s-a întâmplat între ei, după părerea dumneavoastră?

- O, staţi linştit! replică ea. Nu s-au luat la păruială, dacă la asta faceţi aluzie.

- Nu fac nici o aluzie, răspunse sec poliţistul. Vă

întreb numai ce s-a putut întâmpla între aceşti doi oameni, dintre care unul e acum dat dispărut, în împrejurări neclare.

-Ascultaţi reluă Lesley după câteva momente de tăcere, pe un ton rugător, m-am căsătorit cu un bărbat mult mai vârstnic decât mine şi nu e prima oară când mă izbesc de gelozia lui. Dar niciodată nu s-a întâmplat nimic grav, şi nici nu se va întâmpla vreodată. E un fel de joc doar, nimic mai mult! adăugă ea cu o voce spartă şi cu ochii plini de lacrimi.

- Sunteţi foarte loială! aprecie delicat Felse.

Lesley se reculese şi răspunse la rândul ei, cu un zâmbet trist:

- Şi soţul meu e loial, dacă vrem să fim obiectivi.

- Şi la ce oră s-a întors în casă soţul dumneavoastră? se interesă în continuare inspectorul.

Lesley păru din nou cam descumpănită. După câteva clipe, răspunse cu o voce surdă:

- Avem camere separate, aşa că nu pot şti cât era ceasul când s-a întors.

- Pe scurt, conchise Felse, nu l-aţi mai văzut până azi- dimineaţă?

- Da... răspunse Lesley într-o şoaptă abia auzită.

Când îi veni rândul lui Paviour, Felse declară imediat:

- Prin urmare, Hambro a plecat pentru că i-aţi cerut-o dumneavoastră?

- N-a fost nevoie să i-o cer, replică Paviour pe un

ton abătut, l-am făcut doar să înţeleagă că era de preferat ca soţia mea să nu-l mai revadă. Mi-a propus din proprie iniţiativă să plece fără întârziere. Nu i-am făcut nici un reproş şi nu-i port ranchiună... căci sunt aproape sigur că iniţiativa a aparţinut soţiei mele.

Fruntea administratorului era îmbrobonată de sudoare. Nu putea decât să spună adevărul, convins că Lesley povestise deja totul, dar faptul de a-şi expune astfel infernul conjugal era pentru el un adevărat supliciu. Un chip pe care Felse îl găsea în acelaşi timp emoţionant şi convingător.

- Prin urmare, nu aveţi nici un mijloc de a o împiedica pe soţia dumneavoastră să-şi urmeze această tendinţă penibilă? se interesă inspectorul, pe un ton înţelegător.

- V-am spus deja că are un caracter maladiv. Dar nu depăşeşte niciodată anumite limite. O împiedică propria ei repulsie.

- Şi totuşi, aseară aţi spionat-o şi aţi urmărit-o, cu scopul de a pune capăt aventurii. Nu vreţi să-mi spuneţi tot adevărul? insistă Felse.

- Sunt dator să o protejez, răspunse Paviour, şi de asemenea să previn suferinţele unor parteneri nevinovaţi.

Categoric, administratorul dădea dovadă de prea multă mărinimie, nu se putu împiedica Felse să reflecteze.

- Prin urmare, v-aţi despărţit de domnul Hambro în faţa pavilionului lui Bill Lawrence şi de-atunci nu l-aţi mai văzut. Aşa este?

- Da. Nu aveam nici un motiv să-i pun cuvântul la îndoială, conchise mai ferm Paviour.

- Şi n-aveţi idee ce i s-a putut întâmpla în continuare? nu se lăsă poliţistul.

- V-am mai spus o dată: m-am întors direct acasă şi m-am culcat, îi răspunse administratorul, care începea să-şi piardă răbdarea.

- Singur, dacă am înţeles bine, completă cu menajamente Felse.

In tăcerea care se lăsă, adăugă:

- Cred că vă daţi seama că nimeni nu poate confirma faptele şi acţiunile dumneavoastră, începând din momentul când soţia v-a lăsat singur cu Hambro, nu-i aşa?

* * *

A treia persoană pe care o interogă inspectorul Felse fu Bill Lawrence. Tânărul nu se lăsă mult rugat să-şi depene povestea.

- E un an de când sunt aici, şi am ajuns să cunosc situaţia destul de bine ca să mă ţin la distanţă de orice neplăceri. Nu, domnul Paviour nu mi-a vorbit niciodată despre soţia lui, dar nu e greu de observat cât de nefericit e când vreun alt bărbat se apropie de Lesley, mai ales dacă e vorba de unul tânăr şi atrăgător.

- Şi doamna Paviour? Ea v-a vorbit despre soţul dumneaei? întrebă poliţistul. V-a dat de înţeles că era mai bine, pentru liniştea tuturor, să păstraţi distanţa?

- Da, într-adevăr. Mi-a spus ceva în sensul ăsta, răspunse calm Lawrence.

- Şi a acţiont şi ea în acelaşi sens? continuă Felse.

- N-am avut niciodată probleme cu ea. Poţi învăţa foarte repede să nu depăşeşti limitele unei simple amiciţii...

Rostise aceste cuvinte pe un ton ciudat de neutru, contrastând cu intensitatea cu care vorbise despre John Hambro.

- Şi cu domnul Hambro s-a comportat la fel?

Văzând că obrajii interlocutorului său se înroşeau, poliţistul deduse cu uşurinţă că administratorul nu era singurul care suferea de chinurile geloziei.

- Nu am căderea să comentez atitudinea doamnei Paviour, răspunse aspru Lawrence. Aţi avut ocazia s-o interogaţi, nu-i aşa?

- într-adevăr, confirmă inspectorul. Vă mulţumesc, puteţi să vă duceţi alături de ceilalţi... Sau, nu, încă o clipă, vă rog!

Şi, în timp ce Lawrence, care ajunsese deja la uşă, se întorcea cu o uşoară teamă, Felse întrebă:

- întâmplător, i-aţi vizitat pe soţii Paviour în perioada când locuia la ei doctorul Alan Morris, acum doi ani, în octombrie?

- Da, răspunse Lawrence, uşurat de întorsătura pe care o luase conversaţia. M-au invitat la ei într-o seară, ca să facem cunoştinţă. Atunci am avut singura dată ocazia să vorbesc despre subiectul meu preferat cu un expert de primă mărime.

- De fapt, comentă Felse, cred că v-aţi dus şi v-aţi întors pe jos din sat, aseară, nu-i aşa? N-aţi mers cu motocicleta. Şi constat că nici acum n-aţi venit cu ea.

- Aşa e, nu merita s-o scot, când locuiesc atât de aproape! răspunse Lawrence. Am curăţat-o şi am băgat-o în garaj alaltăieri seară, şi de atunci n-am mai scos-o.

- Avea benzină în rezervor?

- Da, i-am făcut plinul în seara când am curăţat-o, şi cum de-atunci n-am mai folosit-o... Dar ce legătură are motocicleta mea cu toate astea? întrebă el mirat.

- Mă tem că cineva v-a luat-o cu împrumut pentru o oră, două, fără să vă ceară permisiunea, declară inspectorul. Rezervorul este aproape gol, iar dacă e să ne luăm după noroiul care-o acoperă, a făcut un drum destul de lung, prin ploaie sau pe drumuri noroioase...

Lawrence îl privi consternat pe Felse, apoi izbucni:

- Dar nici nu m-am atins de ea! Ce înseamnă toate astea?

- Să ne imaginăm, îi explică Felse, că cineva de aici a dorit să ducă maşina domnului Hambro până la carieră, şi a avut motive temeinice de a dori să vină înapoi înainte de apariţia zorilor, ceea ce impunea să aibă un mijloc de transport... De preferinţă, fără să folosească transportul în comun. Şi atunci, cu puţină îndemânare, a reuşit să introducă motocicleta dumneavoastră în maşina domnului Hambro. Oamenii mei vă examinează motocicleta chiar în acest moment. Ne vor putea spune cu certitudine dacă a fost la carieră sau nu, conchise el.

Văzând aerul înspăimântat al lui Lawrence,

adăugă:

- Fiţi liniştit, s-ar putea să ne spună şi cine a mers călare pe ea!

La scurt timp după această întrevedere, pe când Felse se pregătea să plece, auzi o bătaie puternică în uşă, şi-l văzu intrând pe Orrie Benyon, grădinarul soţilor Paviour, în ţinută de lucru, cu cizme de cauciuc.

Capitolul 8

- Domnul Paviour e aici? îl întrebă Orrie Benyon pe inspector, care se afla cel mai aproape de el. Rugaţi-l să vină un minut!

Intrarea grădinarului îi pusese pe toţi în alertă, fiecare temându-se că venise să anunţe o nouă dramă.

- Vin de la rezervor, îi spuse el lui Paviour. Poteca e inundată în trei locuri, iar râul continuă să crească. A ajuns până la pajişte, chiar în locul unde v-aţi făcut săpăturile alea faimoase, şi malul începe să se surpe. Va trebui să consolidaţi toată zona de acolo, altfel o să răspundem de toate accidentele care-au să li se-ntâmple celor ce vin pe cărare. Mai bine veniţi să aruncaţi o privire acum...

Imediat, toată lumea îl înconjură pe Orrie, urmându-l în crepusculul care se lăsa afară.

Charlotte, cunoscând bine cărarea de lângă râu şi parcurgând-o din nou, avea impresia că făcea un pelerinaj spre acele locuri care i se întipăriseră pentru totdeauna în memorie, unde-l găsise pe John Hambro căzut la picioarele ei, cu capul şi umerii scufundaţi în apa râului.

Şi când se gândea că nici măcar nu ştia unde se afla acum, nici dacă mai era viu, sau murise... Cu toate acestea, era mai important ca orice pe lume ca acea viaţă pe care o salvase o dată să nu-i scape acum printre degete...

Ajunseră în locul de pe mal unde avusese loc prima prăbuşire, iar străvechea conductă de încălzire se vedea cu ochiul liber. Partea iniţial năruită era scufundată în apă complet, iar dacă

poteca încă mai era practicabilă, nici aceasta n-avea să întârzie să fie acoperită, din moment ce nivelul râului continua să se înalţe.

Dintr-o dată, Orrie făcu un salt înapoi, strigând:

- Uitaţi! Bucata aia de pământ de-acolo e gata să cadă!

Intr-adevăr, cam la doi metri în stânga conductei dezgropate, din taluz se desprindeau puţin câte puţin bulgări de ţărână care se rostogoleau în josul pantei, cu un huruit surd.

„Parcă ar fi gata să iasă o fantomă de-acolo!“ îşi spuse Charlotte.

- Dacă tot suntem aici, să ne uităm mai de aproape, propuse inspectorul Felse. Orrie are dreptate, ar trebui să puneţi nişte pancarte, pentru propria dumneavoastră securitate, precum şi pentru a celorlalţi.

Grădinarul porni din nou în fruntea cortegiului, plescăind prin apă cu cizmele lui cât toate zilele, în timp ce restul grupului îl urma pe marginea cărării.

Charlotte încheia coloana. N-avea să ştie niciodată ce anume o făcuse să se întoarcă. Poate că, la urma urmei, o atrăsese numai zgomotul neliniştitor al pământului care se rostogolea în urma ei...

Nu mică-i fu mirarea când văzu o spărtură ivindu-se ca prin miracol chiar sub marginea malului. Dintr-o dată, observă ceva albicios care scormonea febril marginile găurii... O mână omenească.

Charlotte rămase împietrită, cu ochii aţintiţi spre mâna aceea, în timp ce mintea ei funcţiona cu o repeziciune şi o precizie de care nu se crezuse în

stare.

Acea mână, era convnisă, nu putea să-i aparţină decât lui John Hambro.

Prin urmare, cineva îi aruncase într-adevăr maşina în gol şi încercase, încă o dată, să-l facă dispărut... Nu putea fi decât unul dintre oamenii care mergeau în faţa ei de-a lungul potecii... John stătuse sub pământ mai mult de douăzeci de ore! Cu siguranţă, asasinul nu se aştepta să-şi vadă victima ieşind chiar acum la suprafaţă!

„încă un minut, două," spuse fata în sinea ei, „şi te voi ajuta să ieşi de-acolo, John, dar înainte vreau să ştiu cine a făcut asta şi să-l târăsc mort la picioarele tale..."

Apoi se întoarse şi strigă cu voce puternică:

- Aşteptaţi o clipă! Veniţi să vedeţi, vă rog... Priviţi, am găsit ceva...

Vorbise pe tonul cel mai potrivit: suficient de persuasiv ca
să-i oprească, dar nu atât de insistent încât să le dea de bănuit.

Se întoarseră cu toţii. în continuare, Charlotte strigă:

- Veniţi toţi aici, e foarte important...

Uitându-se pe rând la toţi, în timp ce se apropiau, îi interoga din priviri.

Mâna, urmată acum de încheietură şi de antebraţ, continua să scurme cu chin cu vai pământul, mărind deschizătura...

Charlotte aşteptă ca toţi să ajungă lângă ea. Atunci, cu degetul îndreptat spre gaura din pământ, ordonă scurt:

- Priviţi!

Chiar în acel moment, două braţe se repeziră afară din ţărână, dislocând ultimul obstacol, şi un trup acoperit în întregime de noroi şi praf se târî afară din mormânt, pentru a cădea, cu o ultimă tresărire, pe malul alunecos.

Charlotte nu pierduse nici un amănunt al spectacolului. Intorcându-se dinspre John, către inspectorul care sărise să-l ajute, cercetă toate feţele.

Bill Lawrence stătea ţintuit locului, cu gura căscată.

Lesley Paviour îşi ridicase mâinile la faţă.

Orrie, tăcut şi nemişcat, se uita cu ochii mijiţi.

In ceea ce-l priveşte pe Stephen Paviour, acesta scoase un geamăt înăbuşit, în tinzând mâinile înainte, ca şi cum ar fi vrut să izgonească acea apariţie neaşteptată. Incercă apoi s-o ia la fugă, dar se opri brusc, cu mâinile crispate pe piept, înainte de a se prăbuşi cu faţa la pământ, ca o marionetă dezarticulată...

John Hambro se agăţă de iarba taluzului, declanşând în acelaşi timp o avalanşă de pământ şi pietricele, şi în cele din urmă ateriză în braţele lui George Felse şi ale unui alt poliţist. Apoi se apropie încet de Paviour, pe care ţipătul Charlottei îl doborâse la picioarele lui, dacă nu mort, în orice caz lipsit de cunoştinţă...

Cineva, Felse fără îndoială, dăduse nişte ordine, căci grupul se împrăştie în toate direcţiile: Lesley,

însoţită de un agent, plecă să cheme un medic; Charlotte alergă să aducă nişte pături, Bill Lawrence şi Orrie Benyon se duseră să ia două scânduri pentru a le folosi pe post de targă. Cât priveşte inspectorul, el începu să se ocupe de cei doi oameni căzuţi la pământ, cu ajutorul unuia dintre asistenţii lui.

Il duseră încet pe Paviour acasă şi-l culcară pe canapeaua din salon, învelit cu pături. Livid, respira cu mare greutate, iar din piept i se auzeau horcăieli prelungi.

Lesley se aşezase lângă el. îi răcorea tâmplele şi-i ştergea sudoarea care-i curgea pe frunte şi deasupra buzei de sus.

John Hambro fu condus discret la baie, unde-şi scoase hainele murdare şi se spălă.

Bill Lawrence fugi până acasă, după o pijama şi un rând de haine curate.

Orrie, din partea lui, rămăsese jos, în pragul uşii, neştiind ce să facă, dar şi refuzând să plece înainte de a afla ce se întâmpla. în timp ce aştepta sosirea medicului, fuma ţigară de la ţigară.

Doctorul Braby, medicul poliţiei, sosi curând, cu o ambulanţă. îl însoţea şi un infirmier.

Lesley se ridică de pe canapea fără o vorbă şi rămase lângă medic, fără a-l scăpa din ochi, în timp ce acesta începea să-l examineze minuţios pe Stephen Paviour. La vederea culorii pământii a acestuia şi când îi auzi respiraţia îngreunată, doctorul Braby ridică ochii spre ea şi o întrebă:

- N-aţi vrea să-i arătaţi infirmierului unde este telefonul, vă rog? Sună la spital şi anunţă-i că le

aducem un caz de atac cardiac.

-Vreau să vin cu soţul meu, spuse apoi Lesley. Aşteptaţi-mă un minut, două, până-i pregătesc lucrurile.

După care, privindu-l pe medic în faţă, întrebă:

-Puteţi să-mi spuneţi adevărul... Mai are vreo şansă să scape?

- Pentru moment, nu vă pot spune nimic, răspunse doctorul Braby. E într-o stare foarte gravă, adevărat, dar s-ar putea să-l salvăm! Nu vă pierdeţi speranţa!

Oare era posibil ca Lesley să spere cu totul altceva...?

Vorbea pe un ton atât de indiferent, şi avea faţa aşa de destinsă, încât întrebarea se punea de la sine.

La fel de adevărat era că, dacă Stephen Paviour îşi revenea de pe urma atacului de cord, risca să fie inculpat pentru tentativă de omor.

-Vrei să vin şi eu cu voi? se oferi Charlotte.

Dar Lesley refuză, ghicind fără îndoială cât de puţin entuziasm stătea la baza propunerii.

- Nu, mulţumesc, răspunse ea. Rămâi aici şi ocupă-te de oaspeţi în locul meu. Fă-le un ceai, o cafea, sau vezi tu... Eu mă duc să pregătesc o valiză pentru Stephen.

Urcă grăbită scara, dând clar de înţeles că n-avea nevoie de nimeni. Peste câteva minute, reapăru cu o geantă de voiaj şi porni după infirmierii care-l duceau pe soţul ei, cu o brancardă, prin holul unde Orrie încă mai aştepta.

Uriaşul grădinar aruncă o privire spre targă, apoi

se uită la Lesley şi la valiză, şi înţelese.

- Cum o să vă întoarceţi? întrebă el.

Nu aşteptă răspunsul.

- Ştiu, hotărî Orrie, am să vin cu maşina dumneavoastră până la spital. Aşa, am să vă pot aduce înapoi.

La întoarcerea în salon, doctorul Braby întrebă scurt, în timp ce toţi priveau pe urmele ambulanţei care se îndepărta:

- Şi acum, unde-i celălalt?

Când ajunse la primul etaj, medicul poliţiei privi cu mirare trupul slab scufundat în cadă, curăţit complet de mizerie. Din cap până-n picioare, John era acoperit de julituri şi vânătăi; avea amândoi genunchii zgâriaţi până-n carne, iar mâinile îi erau numai o rană vie. Avea dureri peste tot şi nu ştia dacă să leşine sau să adoarmă.

Până la urmă, îl fură un somn adânc, iar respiraţia îi deveni mai regulată, aproape normală.

- Acum, vă rog, spuneţi-mi ce i s-a întâmplat, îi ceru doctorul Braby inspectorului Felse.

- E o poveste lungă şi interesantă, începu acesta. O poveste pe care am intenţia să v-o spun, dacă-mi puteţi acorda câteva clipe. Cred, chiar, că ne-aţi putea fi de folos din mai multe puncte de vedere.

- Vă ascult! răspunse medicul. în orice caz, băiatul ăsta are nevoie în primul rând de odihnă, aşa că am să-l pansez puţin mai târziu.

Felse începu să-i povestească toată tărăşenia, în timp ce-l ajutau pe John să iasă din cadă şi să ia pe el un halat de baie, cu multă precauţie, căci avea tot

trupul acoperit de răni.

Tocmai ieşeau din baie, când Charlotte bătu la uşă, anunţând:

- I-am pregătit un pat, iar Bill i-a adus o pijama. în noaptea asta o să se culce aici. Cred că prezenţa unui bărbat în casă o va mai linişti pe Lesley. Măcar atâta lucru putem să facem pentru ea.

- Sunteţi un înger! îi declară Felse cu un surâs larg. Arătaţi-mi camera pe care aţi pregătit-o pentru domnul Hambro.

Charlotte i-o indică, trecând sub tăcere faptul că alesese încăperea cea mai apropiată de a ei. Felse, însă, le ghicea pe toate.

O privi cu un aer complice, dar Charlotte îi susţinu privirea fără să roşească, întrucât hotărârea ei avusese motive de securitate serioase.

- înţeleg de ce aţi preferat să-i repartizaţi această cameră, decretă inspectorul, dar vă voi cere să alegeţi alta, dacă nu aveţi nici o obiecţie. Să analizăm puţin diversele posibilităţi...

După ce vizită toate încăperile, o desemnă pe cea aflată cel mai departe de oricare şi care nu era folosită practic niciodată. Uşa dădea pe scara de serviciu, iar fereastra răspundea spre nord, în spatele casei. Nu avea altă panoramă decât vegetaţia de pe pajişte.

In plus, camera mai conţinea un şifonier imens, care dădea de înţeles că pe vremea Reginei Anne servise drept odaie de îmbrăcat.

- Iată! Aici va sta foarte bine! declară încântat Felse. Fiţi bună şi făceţi-i patul, o să-l aducem imediat.

- Dar camera asta este mult prea izolată! protestă vehement Charlotte. Cum îl veţi putea supraveghea? N-o să auzim nici măcar dacă ne cheamă, sau dacă are nevoie de ceva...

- Nu vă faceţi griji, răspunse poliţistul, cu un aer impenetrabil. Haideţi, aduceţi cearşafurile, vă voi ajuta să-i faceţi patul.

Charlotte oftă şi se supuse, fără a mai căuta să înţeleagă.

* * *

Când Lesley Paviour reveni de la spital, seara târziu, avea faţa palidă şi descompusă. Orrie Benyon, care o urma, se opri o clipă în prag, şovăitor.

- Mi-au spus să dau telefon mâine dimineaţă la prima oră, anunţă Lesley pe un ton plat. Atunci îmi vor putea spune mai mult. Pentru moment, starea lui Stephen e staţionară.

După care, privind în jur, se întoarse spre Felse, pentru a-l întreba cu o voce neliniştită:

- Cum se simte domnul Hambro?

- Sper să nu ne-o luaţi în nume de rău, răspunse inspectorul, dar l-am instalat în camera cu fereastră spre grădină. Va fi mai liniştit acolo. Incă nu poate să se mişte, dar sper să se restabilească repede.

- Şi-a revenit? întrebă soţia administratorului, cu o uşoară ezitare în glas. A putut să spună ceva?

- Nu, răspunse grav Felse, e încă inconştent şi fără îndoială nu-şi va reveni până dimineaţa. în rest, doctorul Braby vă poate da mai multe amănute.

- Domnul Hambro suferă de o epuizare profundă, fizică şi mintală, declară calm medicul, deşi rănile nu

sunt grave. Leşinul lui s-a transformat, mai mult sau mai puţin, într-un fel de somn, şi cum în primul rând are nevoie să se odihnească şi să-şi refacă forţele, i-am administrat un sedativ. Va dormi neîntrerupt toată noaptea, poate chiar mai mult.

- Dar îşi va putea aminti ce s-a întâmplat, când o să se trezească? se interesă Bill Lawrence.

- Da, îşi va aminti, răspunse doctorul Braby. însă nu ştiu dacă-şi va putea identifica agresorul. Tot ceea ce ştiu e că, în mod normal, n-ar avea nici un motiv să-şi fi pierdut memoria.

Trecând prin faţa lui Lesley, medicul îi zâmbi cu compasiune, apoi le ură tuturor noapte bună şi ieşi.

- Cred, spuse Felse la rândul lui, că e mai bine să plecăm cu toţii, ca să vă lăsăm să vă odihniţi. E bine ca domnul Hambro să doarmă până dimineaţă, voi reveni atunci ca să-l chestionez.

- Nu credeţi că ar fi indicat să-l veghem? propuse Lesley. Am putea sta cu schimbul. Nu se ştie niciodată, dacă se trezeşte şi se simte pierdut, mai ales după o asemenea aventură... şi pe întuneric, pe deasupra!

Inspectorul clătină din cap.

- Nu se va trezi, răspunse el. După ceea ce i-a dat doctorul Braby, va dormi cel puţin douăsprezece ore, vă pot spune cu toată certitudinea.

Şi cu aceasta plecă, închizând încet uşa în urma lui. Dar nici nu ajunsese la maşină, când Charlotte îl prinse din urmă.

- Nu puteţi face asta! spuse ea indignată. John e singurul care-l poate recunoaşte pe omul care a încercat să-l ucidă! Toată lumea ştie că încă n-a

putut să vorbească, dar fără îndoială mâine dimineaţă va putea. Dacă vinovatul nu este domnul Paviour? Omul poate suferi un atac de cord şi fără să aibă nimic pe conştiinţă! Ar însemna că în zonă se află o persoană care are tot interesul să-l suprime! Dacă seara trecută a ţinut neapărat să-l omoare, înseamnă că acum nevoia e de două ori mai urgentă.

Tăcerea nepăsătoare a inspectorului o şoca pe Charlotte. Dintr-o dată, îi distinse chipul prin întuneric şi observă că o privea cu un aer amical şi amuzat.

- Deci, asta urmăreaţi! şuieră ea printre dinţi. Vreţi să vă folosiţi de el ca momeală, în speranţa că ucigaşul va încerca să-l atace din nou!

- In orice caz, răspunse Felse cu blândeţe, puteţi fi sigură de un lucru: n-am intenţia să-l las nesupravegheat, nici să permit ca lucrurile să ajungă prea departe...

- Şi eu ce pot să fac? întrebă Charlotte, mai îmbunată.

- Ei bine, dacă tot insistaţi, coborâţi să trageţi zăvorul uşii din spatele casei, imediat ce veţi fi sigură că toată lumea s-a culcat, îi ceru Felse.

Şi, cu un surâs încurajator, porni maşina.

* * *

Se opri la prima cabină telefonică pe care o găsi în drum, pentru a lansa două apeluri. Primul, către asistentul lui, care-i aştepta ordinele, iar al doilea, surorii de gardă, care tocmai intrase în schimb la spital.

Oricât îi repugna faptul că trebuia să-şi calce pe

conştiinţă, călugăriţa îl cunoştea pe Felse destul de bine pentru a consimţi la ceea ce-i cerea, dacă lui îi era de folos.

Puţin mai târziu, când casa era cufundată complet în întuneric, inspectorul Barnes se strecură înăuntru pe uşa de serviciu. Trase zăvorul în urma lui, fără nici cel mai mic zgomot, apoi se duse să se ascundă în camera de toaletă de lângă a lui John, unde se instală cât putea de comod.

Dar petrecu o noapte dezamăgitoare, căci nu se întâmplă nimic...

* * *

A doua zi dimineaţa, Lesley se trezi în zori, pentru a telefona la camera de gardă înainte ca sora de noapte să iasă din schimb.

- Domnul Paviour este în continuare inconştient, răspunse sora, cu acea voce liniştitoare pe care o folosesc infirmierele când au de dat veşti proaste. Dar nu se poate spune că se simte mai rău...

- Ceea ce înseamnă că starea lui nu s-a ameliorat cu nimic! conchise Lesley.

- La drept vorbind, reluă sora, mari schimbări nu s-au produs.

După o uşoară ezitare, Lesley o întrebă:

- E nevoie să vin, în după-amiaza asta? în starea-n care e, nici măcar n-o să mă observe!

- Mă tem într-adevăr, răspunse sec sora de gardă, că soţul dumneavoastră nu şi-a venit în fire... Dar eu, în locul dumneavoastră, aş veni oricum... Măcar veţi putea spune că aţi făcut tot ce-aţi putut. în rest, dacă întrebaţi la birou, cu siguranţă vi se va aproba să-l

vizitaţi oricând doriţi, în situaţia în care se află!

- Mulţumesc, încheie Lesley gânditoare, închizând telefonul.

Privi cum se lumina de ziuă, amintindu-şi convorbirea telefonică pe care tocmai o avusese... „In situaţia în care se află...“ spusese sora. Orele de vizită la spital erau strict limitate, aşa că ar fi fost inutil să se întrebe care era „situaţia“ care-i permitea să vină când voia ea.

Stătea astfel pe gânduri, când îl auzi pe unul dintre vizitatori ieşind din baie. Atunci, se grăbi să pregătească micul dejun. Tocmai punea capacul peste platou, când Charlotte apăru pe scară, scuzându-se:

- Şi eu, care voiam să mă trezesc înaintea ta!... Ai pregătit deja totul! Sper totuşi că te-ai odihnit puţin, nu?

- Am dormit foarte bine, afirmă Lesley.

- Incă n-ai telefonat la spital?

- Ba da. Starea lui Stephen e staţionară, anunţă tânăra femeie cu voce scăzută. Sora mă asigură că nu s-a agravat, dar nu sunt foarte convinsă...

Terminară de pregătit micul dejun, iar când Bill Lawrence apăru la rândul lui, Lesley întrebă:

- Ai fost să vezi ce face John?

- Da. Incă mai doarme.

Chiar în acel moment, deasupra lor se dezlănţui un vacarm asurzitor. Se auzi un urlet, urmat de zgomotele unei lupte.

Până urcară toţi trei în camera ocupată de John, se lăsă din nou liniştea.

Charlotte deschise precipitat uşa şi rămase ţintuită locului, în timp ce Lesley şi Bill se opriră în spatele ei, stupefiaţi la rândul lor.

Pe pat zăcea de-a curmezişul un individ masiv, cu o pernă mare în mână. Fusese cât pe ce să-l sufoce pe John Hambro. Noroc că acesta se trezise şi evitase atacul, răsucindu-se brusc într-o parte. Dar, în pofida eforturilor sale, nu putea ieşi de sub trupul atacatorului, care-l apăsa cu toată greutatea.

Capitolul 9

Inspectorul Barnes fu acela care, cu un redutabil croşeu în bărbie, îl debarasă pe John de ucigaş, pe care-l scoase definitiv din luptă printr-o nu mai puţin teribilă directă, suficientă să ameţească un taur.

- Orlando Benyon, declară Felse pe un ton solemn, după ce-i puse cătuşele, te arestez pentru tentativă de omor asupra persoanei lui John Hambro.

Interogarea lui Orrie Benyon se vădi la început o întreprindere dificilă, dacă nu chiar imposibilă. Firea lui era taciturnă de la natură şi nu-i era deloc greu să se refugieze în propriile lui tăceri. Fu condus în micul cabinet şi, când încetă să se mai zbată, i se scoaseră cu prudenţă cătuşele.

- De ce nu vrei să vorbeşti? întrebă Felse pe un ton cât se putea de persuasiv. Suntem şase care te-am surprins în timp ce-l atacai pe domnul Hambro, şi se poate spune că intenţiile dumitale erau clare. Voiai să-i omori. Pentru că te temeai ca domnul Hambro să nu te recunoască drept autor al celorlalte agresiuni? Şi de ce ai ales cariera aceea veche ca să arunci maşina în apă? Eşti la fel de sigur că ţi-ai şters bine amprentele şi de pe motocicleta domnului Lawrence? De-acum încolo, nu vei mai avea ocazia, să ştii...! Aşa că fă bine şi vorbeşte, nu mai ai nimic de pierdut!

Orrie stătea aşezat pe scaun cu spatele drept şi capul sus, aruncând din ochi săgeţi pline de ură spre cei din jur. Totuşi, continua să tacă.

- Şi mai spune-mi, Orrie, de ce ai aşteptat atât de

mult timp? nu se lăsa inspectorul. De ce ai preferat să comiţi crima în plină zi, când ai fi putut-o face liniştit la adăpostul întunericului, noaptea? Sperai să nu ai de înfruntat acest risc? Sperai că cineva sau ceva îţi va da posibilitatea s-o eviţi? Şi atunci, văzând că nu se mai întâmpla nimic, ai luat o hotărâre disperată?

Orrie privea drept înainte, nemişcat ca o stâncă.

- Incepem să ne plictisim, nu ţi se pare? comentă Felse pe un ton amabil. Poate că, dacă extindem dezbaterea, va deveni mai interesant!

Şi, întorcându-se spre unul dintre oamenii lui, îi ordonă:

- Spune-le celorlalţi să intre şi să stea cu noi, da?

După ce toată lumea intră în birou, Felse continuă:

- Din moment ce Orrie refuză să vorbească, vă propun să ascultăm cealaltă parte în cauză... Mă tem că ne-am cam înşelat cu privire la starea domnului Hambro. Desigur, era extenuat, dar nu i s-a dat nici un somnifer, iar memoria lui n-a suferit nici o vătămare. A reuşit să-mi vorbească în timpul nopţii trecute, şi mi-a spus ceea ce-i cer să vă dezvăluie acum şi dumneavoastră.

John era încă palid şi slăbit, cu mâinile ascunse în nişte pansamente enorme, dar era totuşi lucid şi stăpân pe sine.

Când începu să descrie apariţia fantomei cu cască, cel puţin două persoane din auditoriu îl priviră neliniştite, temându-se totuşi să nu fi avut de suferit şi creierul lui de pe urma încercărilor prin

care trecuse.

- A, nu! îi asigură John zâmbitor. N-am fost victima nici unei halucinaţii. Am ţinut casca în mâini şi este cât se poate de reală. Ştiu unde este şi putem s-o recuperăm la momentul potrivit. în privinţa persoanei care o purta, n-am văzut-o decât de la oarecare distanţă. Dar nu era Orrie. Era o persoană mult mai scundă. Dimpotrivă, cel care m-a lovit pe la spate putea foarte bine să fie Benyon.

Descrise şi ploaia de pietre care fuseseră rostogolite peste el pentru a astupa puţul de încălzire.

- Restul îl ştiţi, încheie el. Până la urmă am ajuns la râu, pe singura cale posibilă. A trebuit să-mi croiesc drum cu mâinile, ceea ce mi-a luat toată noaptea şi toată ziua următoare.

- Credeţi că l-aţi putea identifica fără nici un dubiu pe omul care v-a atacat şi aruncat în puţul de încălzire? întrebă Felse. Spuneţi-ne exact ce anume aţi văzut.

- Era noapte, dar luna lumina, povesti John. Omul pe care l-am zărit era mai înalt decât mine, de statura lui Orrie sau a domnişoarei Parker. Nu i-am distins decât silueta, aşa că mi-e greu să spun dacă avea barbă, ca domnul Paviour, sau era bărbierit, ca Orrie. în orice caz, forţa lui indică mai degrabă un tânăr. Asta-i tot ce ştiu.

- Şi ne puteţi spune sigur că era un om pe care-l cunoaşteţi? continuă Felse, dornic să ajungă la fondul problemei.

- Nu, răspunse John privindu-l ţintă pe Orrie, n-aş putea să spun asta.

In ochii grădinarului luci un moment o licărire de inteligenţă, înainte de a o înlocui din nou expresia stinsă şi goală dinainte.

- De aceea i-am întins o capcană ucigaşului, explică Felse. Nu ne mai rămânea decât să aşteptăm să încerce din nou.

- Nu pot să cred toate astea! protestă dintr-o dată Lesley, bătându-se cu mâna ei fină pe genunchi. Sunt ani de zile de când îl cunosc pe Orrie. N-ar face rău nici unei muşte. De ce să fi încercat aşa ceva? Da, ştiu, am asistat şi eu la scena de adineaori... Dar ce dovedeşte asta? Nimic mai mult decât că şi-a pierdut minţile, atâta tot! Şi că nu mai e stăpân pe faptele sale! Altfel, ce motiv putea să aibă?

- Motivul obişnuit, răspunse inspectorul principal: dorinţa de câştig! Şi era un motiv suficient, credeţi-mă, pentru a dori să-l suprime pe domnul Hambro, care nu este altul - a sosit momentul să v-o destăinuiesc - decât inspectorul Hambro de la brigada de Arte şi Antichităţi a Scotland Yard-ului, o autoritate în materie de istorie romanică. Avea misiunea de a da de urma anumitor piese de valoare, apărute dintr-o dată pe piaţa internaţională, în împrejurări stranii, şi care nu puteau proveni decât din situri cum este şi Aurae Phiala.

- Dar, lăsând la o parte atentatul din dimineaţa asta, nu-l puteţi acuza pe Orrie de nimic, insistă Lesley. Cum ar fi putut să cunoască motivul prezenţei domnului Hambro? Nimeni dintre noi nu-l ştia. Şi nici măcar nu aveţi certitudinea că obiectele acelea proveneau de aici! Dacă Orrie avusese posibilitatea să comercializeze asemenea comori, de

ce ar fi continuat să lucreze pentru noi ca grădinar? N-are nici un sens!

- Ba eu găsesc că are foarte mult sens, replică Felse, pentru că aşa putea dispune în voie de comorile ascunse la Aurae Phiala - comori pe care le căuta tot timpul.

- Da, într-adevăr, recunoscu Lesley fără tragere de inimă. Dar atunci, ce-a putut face cu banii pe care i-a câştigat? Nici măcar nu are cont în bancă. Stephen şi cu mine i-am decontat anumite cecuri, primite în schimbul unor mici treburi făcute în sat.

Până atunci, Charlotte tăcuse, nedând prea multă atenţie acelor dezvăluiri, uşurată doar că-l vedea pe John teafăr, în timp ce agresorul lui era arestat. Deodată, o amintire răsărită din străfundurile memoriei o făcu să se ridice din picioare, ieşind din cameră în mod misterios. Urcă scara până în dormitorul lui Lesley.

Când reveni, tânăra femeie continua să-l apere pe Orrie cu toată convingerea. Acesta îi arunca din când în când câte o privire scurtă, fără a întoarce capul.

- Dar, să fim serioşi, aţi putut observa conduita lui Orrie pe tot parcursul acestei poveşti, spunea Lesley. Niciodată n-a făcut un gest, n-a rostit un cuvânt suspect! Dimpotrivă! Chiar el v-a condus la magazia unde se ascunsese Boden.

- Da, într-adevăr, răspunse calm Felse. A fost o manevră deosebit de inteligentă! Astfel, nu numai că încetam să-l mai bănuiesc, ba chiar dimpotrivă, trebuia să-l laud pentru zelul de care dădea dovadă!

- Iar noaptea trecută, reluă Lesley pe un ton

persuasiv, tot el ne-a dus să vedem stricăciunile produse de râu vestigiilor de la băile romane! Vă imaginaţi că ne-ar fi chemat acolo, dacă ascunsese în zonă ceva de valoare?

- Nu risca nimic, căci toate fuseseră îndepărtate, fără îndoială în seara zilei de miercuri, când a fost omorât Gerry Boden, replică poliţistul. Cu acea ocazie, bietul băiat a fost strangulat, înainte de a fi aruncat în râu.

- Dar atunci, unde este comoara asta faimoasă despre care tot vorbiţi? se interesă Lesley pe un ton ironic. Din moment ce n-aţi găsit nimic, nici măcar câteva monede, cum vreţi să dovediţi că există, şi că Orrie a furat-o? Sunt absolut convinsă că Orrie nu va avea nici o obiecţie să-i percheziţionaţi casa, şi sunt la fel de sigură că nu veţi găsi acolo nimic compromiţător.

In acel moment, Charlotte se aplecă, arătându-le tuturor o cheiţă... Cheia seifului lui Lesley.

- Iar eu sunt sigură că nu vei avea nici o obiecţie să-ţi deschidem seiful de la bancă, unde ai depus joi un pachet mic şi curios. Mic... dar deosebit de greu! Nu mi-ai spus cu acea ocazie că era al lui Orrie?

Toţi se întoarseră spre Charlotte. Lesley o privi cu ochi mari de uimire. Charlotte aproape se aşteptase ca tânăra femeie să-i smulgă indignată cheia din mână, dar aceasta abia dacă aruncă o privire într-acolo. Incruntată, de uită de la Charlotte la Orrie şi înapoi. I se citea pe faţă neputinţa de a înţelege şi o stare de rătăcire, ca şi cum s-ar fi temut să descopere adevărul.

Apoi se întoarse spre Felse, exclamând cu o voce

sufocată:

- Eu nu mai înţeleg nimic! Nici nu mai ştiu ce să cred!

- Doamnă Paviour, declară inspectorul, dacă nu vedeţi nici un inconvenient, aş dori să-mi încredinţaţi provizoriu această cheie şi să mă însoţiţi la bancă pentru a-mi arăta conţinutul seifului dumneavoastră. Ca să clarificăm şi acest punct. Ce părere aveţi?

- De acord...! murmură Lesley.

Cu voce şi mai scăzută, adăugă:

- Dac-aş fi ştiut...! Dac-aş fi ştiut...!

In momentul când cheia trecu din mâna Charlottei în cea a lui Felse, Orrie ridică privirea şi-l străbătu un fior perceptibil. Strânse atât de puternic din fălci, încât Charlotte se aşteptă o clipă să-l vadă scuipând flăcări.

- Bineînţeles, continuă Felse la fel de netulburat, ipoteza mea are totuşi şi câteva puncte slabe. Căci Orrie n-a plecat din Marea Britanie în viaţa lui, iar două dintre obiectele găsite au apărut pe piaţă în Turcia, unul, şi în Italia, celălalt.

Grădinarul clipi iar din ochi, dovedind astfel că, în pofida aparenţelor, nu pierdea nici un cuvânt din conversaţie. Alesese o muţenie absolută ca tactică defensivă, crezând că aşa îşi putea dovedi nevinovăţia.

Cu un oftat, Lesley se rezemă de spătarul scaunului, învinsă. Părea să ezite între două căi posibile: să vorbească sau să tacă.

- Domnule inspector, reluă ea în sfârşit, aţi spus deunăzi că această acţiune nu putea fi decât opera unui specialist. în acel moment, nu v-am dat atenţie,

dar încep să înţeleg ce aţi vrut să spuneţi. Aţi menţionat chiar şi numele unchiului Charlottei: doctorul Morris. A locuit un timp aici, chiar înainte să plece în Turcia, şi a luat cu el cartea pe care tocmai o scria. Trebuie să vă spun că, până atunci, nu-l auzisem niciodată denigrând Aurae Phiala. A mai lucrat la carte trei săptămâni, în Turcia, după care a trimis-o la editură. Şi ştiţi cum se termina lucrarea? Ei bine, cu o interminabilă diatribă contra sitului de la Aurae Phiala. E clar că n-a putut-o face decât cu un anumit scop. Dar care anume? Poate că - şi asta ar explica totul - continuă ea, Alan Morris făcuse o descoperire fabuloasă, pe care nu voia s-o mai dezvăluie nimănui? îşi putuse ascunde tezaurul într-un loc secret, aşteptând o ocazie de a putea reveni să-l ia? Ştiţi că de aici a plecat direct în Turcia, iar Charlotte mi-a spus că, de atunci, nimeni n-a mai primit nici o veste de la el.

- în acest caz, o întrerupse Charlotte, mă întreb de ce unchiul meu nu şi-a luat comoara cu el, în străinătate.

- Orice persoană avizată ştie că există riscuri pe care nu ni le putem asuma, replică John. Sunt sigur, totuşi, că anumite obiecte mărunte dintre cele mai preţioase s-au infiltrat până pe piaţa internaţională. Credem că restul tezaurului a fost ascuns într-o conductă de încălzire a băilor romane. Acolo era în deplină siguranţă, până când creşterea cotelor râului a început să surpe malul.

- Dar, interveni din nou Charlotte, una e să fii expert în antichităţi dobândite cinstit, şi alta să te transformi în contrabandist de comori furate! Cum

ar fi putut face unchiul meu să aibă şi el de câştigat de pe urma descoperirii lui?

- Intr-o seară, când Alan Morris era aici, vorbiserăm despre unele aspecte mai ambigue ale profesiunii lui. A fost seara când te invitaserăm şi pe tine, Bill - îţi mai aduci aminte?

- Da, răspunse Bill Lawrence, cu un aer abătut. Părea să ştie multe pe tema asta şi ne-a dat un număr considerabil de detalii.

- Nu mă mir, declară John. Lucra din când în când şi pentru poliţie, în calitate de consilier, şi cunoştea toate sforile marilor reţele de antichităţi furate. Şi avea destulă influenţă ca să practice escrocheria pe scară mare, reputaţia lui fiind cunoscută atât în mediile oficiale, cât şi în cele clandestine.

- Bun, să admitem că unchiul Alan stă la baza acestei afaceri, reluă Charlotte. In orice caz, trebuia să aibă la faţa locului un agent care să-i transmită unul câte unul obiectele pe care voia să le plaseze Iar acesta nu putea fi decât un om de încredere, căci fiecare dintre ei putea să-l distrugă pe celălalt. Prin urmare, se prea poate ca acest complice să-l fi omorât pe Gerry Boden, văzând că băiatul le descoperise secretul, şi chiar să fi încercat să-l elimine pe detectivul care începea să miroasă adevărul. Ştim cine e vinovat de ultima agresiune la adresa domnului Hambro, dar cine e adevăratul complice al unchiului Alan?

Toate privirile se întoarseră spre Orrie. Atunci, Lesley declară rar:

- Eu îl cunosc.

Ochii tuturor celorlalţi, inclusiv cei ai lui Orrie, se

îndreptară către ea. Pentru prima dată, grădinarul se răsuci complet spre tânăra femeie, privind-o fix. Lesley îi susţinu privirea la rândul ei, fără ascunzişuri. Faţa ei părea de nepătruns, dar în ochi i se citeau surescitarea şi dezgustul.

- Acum circa o lună, începu ea, întorcându-se spre Felse, am descoperit un lucru important. Dar, ca să înţelegeţi, sunt nevoită să vă povestesc împrejurările în care am făcut această descoperire. Şi cum e foarte probabil ca toată această poveste să ajungă într-o bună zi în instanţă, nici măcar nu vă pot cere să păstraţi secretul.

- într-adevăr, nu pot să vă promit nimic, răspunse inspectorul. Nu voi face nimic care să vă cauzeze prejudicii inutile, dar nici nu vă pot garanta păstrarea secretului.

- Nici nu v-o cer, replică Lesley. Dar cel care riscă să aibă de suferit e soţul meu, şi nu merită.

Inspiră adânc, apoi continuă pe un ton mai sigur:

- De un an şi jumătate, sunt amanta lui Orrie. Mă îndrăgostisem de el. O dragoste pasională şi oarbă. Nici o clipă nu mi-am închipuit că se folosea de mine ca de un paravan pentru a sustrage comoara de la Aurae Phiala. Nu v-am crezut nici când l-aţi acuzat. Acum, ştiu că aşa este.

Toţi cei din jur erau fascinaţi de Lesley, şi nimeni nu observă că Orrie sărise de pe scaun. înainte ca detectivii să aibă timp să-l imobilizeze, o apucă pe Lesley de gât, iar Charlotte îi văzu unghiile lăsând pe beregata femeii o dâră roşie prelungă.

Lesley nici nu clipi. Se mulţumi să-l urmărească pe grădinar cu o privire plină de ură, în timp ce

acesta era adus cu forţa înapoi pe scaun.

Nu puteau decât să admire atitudinea mândră şi demnă a tinerei femei, care nici măcar nu duse mâna la rană. Iar când Orrie explodă în sfârşit, îl ascultă cum o făcea în toate felurile, fără să se clintească, fără a încerca să-l întrerupă măcar.

- N-o ascultaţi pe mincinoasa asta! mugi grădinarul. Vrea să mă nenorocească, la fel cum a încercat să-l distrugă şi pe bărbatu-său, când n-a mai avut nevoie de el! Da' cu mine, n-o să-i ţină! Uitaţi-vă la ea, cum face pe mironosiţa! Ea le-a pus la cale pe toate, şi nu numai când e vorba de comoara aia afurisită. Credeţi că l-ar fi luat de soţ pe bătrânul Paviour, altfel decât ca să aibă o acoperire? Frumos l-a mai tras pe sfoară, cu povestea ei disperată şi cu viaţa distrusă! L-a avut la cheremul ei. Mincinoasa! Eram gata să lichidăm totul şi să fugim împreună. Cel puţin, aşa m-a lăsat să cred. Incă şase săptămâni, şi toate erau gata pentru plecare. Da' a trebuit ca râul ăsta blestemat să se umfle şi să surpe malul.

Nimeni nu-l mai ţinea în loc pe Orrie, care însă se ţinea de braţele fotoliului ca şi cum ar fi fost legat în lanţuri.

- Da' am să i-o fac eu! urlă el. Am să le dovedesc la toţi că minte! Cu femeile de teapa ăsteia n-ai cum să te înţelegi. Nu poţi decât să le omori, şi-am s-o omor, am s-o...!

Glasul tunător al uriaşului grădinar amuţi brusc, şi se lăsă o tăcere adâncă. Inţelesese că pronunţarea anumitor cuvinte putea fi prea periculoasă.

- Vei avea ocazia de a încerca să-ţi dovedeşti

afirmaţiile, declară Felse, nepăsător. Continuaţi, doamnă Paviour, ceea ce începuserăţi să ne spuneţi.

- Inţeleg, continuă liniştită Lesley, că e vorba de cuvântul meu contra celui al lui Orrie... iar ceea ce l-a determinat să mă înjosească atât de mult este dispreţul meu la adresa lui. Dar să ştiţi că vă spun adevărul. N-am ştiut nimic despre furturile comise la Aurae Phiala, nu recunosc decât că am fost amanţi. Aş fi preferat să nu fiu nevoită s-o fac, căci n-a fost cea mai fericită legătură... Vă spuneam, aşadar, că ne întâlneam uneori în pavilionul lui.

Oftă adânc. Părea mai calmă, mai destinsă, acum când spusese ce era mai rău.

- Ultima dată când m-am dus să-l întâlnesc pe Orrie, continuă ea, acum vreo lună, nu-mi mai amintesc data exactă, dar trebuie să fi fost pe la sfârşitul lui martie, am remarcat pe noptiera lui o scrisoare cu timbru din străinătate. Mirată, am luat-o ca s-o văd mai bine, căci nu mă aşteptam să aibă cunoştinţe în alte ţări. Era un timbru turcesc, iar ştampila poştei avea data de douăzeci martie. Când Orrie a văzut că luasem scrisoarea, mi-a smuls-o din mână şi a îndesat-o într-un sertar. Dar scrisul îmi amintea de ceva... şi, dintr-o dată, mi-am amintit: era scrisul lui Alan Morris.

- Minte! răcni grădinarul. N-am primit nici o scrisoare...

- Vreţi să spuneţi, întrebă brusc Felse, că ştampila era din douăzeci martie? Sunteţi sigură că era de anul ăsta, nu de anul trecut, de exemplu?

- Absolut sigură! declară Lesley. Era din data de douăzeci martie, anul acesta.

- Prin urmare, reluă inspectorul, acum şase săptămâni, doctorul Morris era încă viu, în Turcia?

- Fără nici o îndoială, căci el scrisese adresa, afirmă Lesley cu convingere. Sunt sigură.

- Dar unde anume, în Turcia? N-aţi remarcat numele localităţii? insistă Felse.

- Nu, clătină din cap Lesley. Nu-mi amintesc decât data.

Apoi, arătându-l pe Orrie cu capul, adăugă:

- Dar el vă poate spune mai multe! E clar că ştie unde se găseşte doctorul Morris. Tot timpul a ştiut.

Inspectorul Felse şi John Hambro schimbară o privire scurtă. Apoi John declară:

- Mă îndoiesc că ştie. Pe când noi, dimpotrivă, ştim... Este îngropat într-o conductă de încălzire a băilor romane, cu valizele lui, portofelul cu acte şi chiar şi maşina de scris. Zace acolo din ziua când ar fi trebuit să ia avionul spre Turcia, acum un an şi şapte luni.

Pentru prima oară, intuiţia lui Lesley Paviour nu mai funcţionă, căci sări de pe scaun, strigând:

- Nu-i adevărat! Era imposibil să-l găsească cineva acolo unde l-am ascuns...

Atâta fu suficient. Doar câteva cuvinte în plus!

Se întrerupse brusc, transfigurată de groază. Atunci, John spuse cu blândeţe:

- Intr-adevăr, nu e într-un loc prea accesibil, dar micul meu sejur sub pământ mi-a dat posiblitatea să-l găsesc, căci acum cunosc tot labirintul acela metru cu metru, inclusiv „acolo unde l-aţi ascuns“... Am lăsat în grija scheletului doctorului Morris şi casca dumitale romană. Vom merge să le luăm pe toate, nu

peste mult timp.

Tăcerea apăsătoare care se lăsase fu risipită de râsul homeric al lui Orrie Benyon. Era răzbunat.

Iar Lesley Paviour, copleşită de enormitatea gafei, se rezemă de spătar şi începu să râdă împreună cu grădinarul, ca un partener învins la sfârşitul unei cumplite partide de şah...

Capitolul 10

Fără să piardă timpul, inspectorul Felse o duse pe Lesley Paviour, sub escortă, la cartierul general al poliţiei. Când rămaseră singuri în biroul lui, o întrebă:

- Cum faceţi să aveţi întotdeauna nu una, ci cel puţin două soluţii alternative, în caz de necesitate? Şi nu vi se pare că e puţin cam riscant să vă tot schimbaţi povestea pe parcurs?

Lesley izbucni în râs, răspunzându-i cu o candoare dezarmantă:

- Nu fac niciodată planuri. Cel puţin, nu în mod conştient. Improvizez la libera inspiraţie.

Felse era nevoit să recunoască, din partea lui, că improvizaţiile lui Lesley Paviour erau, în majoritatea cazurilor, reuşite. Izbutise să-i ţină în şah până la capăt, când căzuse într-o plasă căreia nici măcar nu-i bănuia existenţa. Un instinct foarte sigur pe sine îi furniza chiar mai multe portiţe se salvare şi soluţii de urgenţă decât îi erau necesare. Şi atunci cum, în aceste condiţii, comisese imprudenţa de a o lăsa pe Charlotte nu numai să vadă, ci şi să mânuiască micul colet care continua să stea depus în seiful de la bancă? Cum de fusese atât de inconştientă încât să-i spună că era al lui Orrie şi că nu se întâmpla pentru prima dată când depunea în seif asemenea obiecte? Doar dacă nu cumva o făcuse ca să-l compromită pe Orrie, încercând astfel să-şi dovedească nevinovăţia şi naivitatea? Incercase chiar, după cum spunea Charlotte, să planteze câteva jaloane şi pentru a-l

compromite pe Bill Lawrence, vorbind despre cercetările lui pe furiş prin Aurae Phiala. Căci astfel avea o armă în plus, pentru orice eventualitate. După câte se părea, Lesley Paviour colecţiona oameni care-i puteau fi de folos, după care se debarasa de ei fără nici un scrupul.

- Nu sunt prea sigur, declară dintr-o dată Felse, că a fost o manevră foarte inspirată să-l trădaţi pe Orrie Benyon. Mă întreb în care moment aţi hotărât să-l aruncaţi în groapa cu lei. Când v-a adus înapoi de la spital, aseară? Era clar că stătea pe jăratic, aşteptând ocazia să vă vorbească între patru ochi. Voia să vă jucaţi rolul? Vă aflaţi în casă, deci dumneavoastră vă revenea sarcina de a săvârşi următoarea agresiune contra lui John Hambro. Chiar şi o femeie fragilă şi slabă poate ucide un om sufocându-l cu perna, în timp ce doarme, epuizat şi sub efectul calmantelor. Dar dumneavoastră nu aveaţi de gând să vă riscaţi viaţa pentru Orrie. De ce nu i-aţi spus-o atunci? E clar că aţi tăcut, căci altfel n-ar fi aşteptat atâta timp până la tentativa de crimă. Probabil a avut răbdare toată noaptea, sperând că veţi face treaba în locul lui... Şi sunt sigur că, în tot acel timp, dumneavoastră dormeaţi neîntoarsă.

- In viaţa mea n-am mai dormit atât de bine! recunoscu Lesley.

- Prin urmare, era atât de amuzant să-l lăsaţi să-şi facă griji? întrebă poliţistul. Sau voiaţi să fiţi sigură că va rata încercarea şi va fi prins? Ori, poate vă temeaţi că dacă-i spuneaţi încă de ieri adevărul,

riscaţi să nu vă mai întoarceţi vie de la spital?

- Nu mi-e teamă de nimic, declară Lesley cu un surâs calm. Nu-mi asum riscuri inutile, dar nici teamă nu mi-e.

Lui Felse nu-i era greu s-o creadă.

- Fără îndoială, vă gândeaţi că se vor pune în balanţă mărturiile, reflectă el cu glas tare, din moment ce soţul dumneavoastră urma să moară... Iar în cazul când aţi fi ieşit în avantaj, întreaga răspundere a crimelor dumneavoastră ar fi căzut în sarcina lui Orrie, nu-i aşa? Dar ce-aţi fi făcut dacă refuza să se lase prins în capcană şi se hotăra să se retragă din joc, lăsându-i o şansă lui John?

- îmi pregătisem o portiţă de ieşire, declară Lesley pe un ton încrezător.

- Şi totuşi, până la urmă tot aţi făcut un pas greşit, mormăi Felse.

- Da, dar altul nu voi mai face... Ştiam că ghearele dumneavoastră aveau să se strângă în jurul meu, spuse ea fără ostilitate, din momentul când mi-aţi oferit posiblitatea de a demonstra că bietul meu Stephen nu avea nici un alibi pentru noaptea care urmase discuţiei lui cu John. Dar nu puteam să profit de acea ocazie fără ca totodată să dezvălui faptul că nici eu nu aveam vreun alibi, aşa că n-am căzut în cursa pe care mi-aţi întins-o... în fond, de ce anume vreţi să mă acuzaţi?

- De tăinuire a unei crime - pentru început va fi de-ajuns, replică Felse.

Izbucnind în râs, Lesley spuse:

- N-o veţi putea dovedi niciodată. Cel puţin, fără mărturia lui Stephen. Şi nu cred că o puteţi obţine prea uşor!

-Am s-o obţin cu siguranţă, mult mai curând decât credeţi, răspunse calm poliţistul. Se mai întâmplă ca, atunci când încercăm să citim printre rânduri, să ne mai şi înşelăm. Desigur, nici doctorul Braby şi nici sora medicală nu v-au minţit, dar nici nu v-au spus tot adevărul. Sora v-a declarat în mai multe rânduri că soţul dumneavoastră nu se simţea mai rău, dar nu v-a spus că se simţea mai bine... In realitate, se simte mult mai bine - e chiar în afară de orice pericol.

- Dar, izbucni Lesley, arătându-se pentru prima oară indignată, mi-a spus că era pe moarte!

- Nici măcar n-a sugerat aşa ceva, replică Felse, v-a spus numai că, în situaţia existentă, puteţi veni să-l vizitaţi oricând doriţi, chiar şi în afara orelor de vizită. Dumneavoastră aţi înţeles ceea ce doreaţi să înţelegeţi, asta a fost tot! Dar încă vă mai puteţi duce să-l vedeţi - sub escortă, desigur.

Tânăra femeie trecu într-o clipă peste şocul pe care-l suferise. Cu obişnuita ei putere de adaptare, răspunse pe un ton cumpătat:

- Mulţumesc. Dar cred că, în aceste împrejurări, ar fi o lipsă de tact şi nu i-ar face nimănui nici o plăcere. In orice caz, chiar dacă încercaţi să-l convingeţi pe Stephen să vorbească, sunt sigură că nu va spune nimic împotriva mea, afirmă ea cu certitudine.

- Poate că, replică Felse încălzindu-se puţin, îi cam supraestimaţi răbdarea! Cum credeţi că veţi mai scăpa şi de data asta?

-Am să mă gândesc, răspunse Lesley cu toată seriozitatea.

Au mai avut de aşteptat încă două zile până când Stephen Paviour a fost în stare să primească vizite. La recomandarea medicilor, Felse aşteptă încă două, pentru a nu risca să-i provoace un nou şoc.

în sfârşit, joi seara, s-a considerat că sănătatea pacientului era destul de bună pentru a putea fi interogat.

Viaţa lui fusese atât de plină de eşecuri, privaţiuni, decepţii şi iubiri pierdute, încât Stephen Paviour nu se mai aştepta decât la veşti proaste.

Ascultă totul, culcat, fără să facă nici o mişcare, fără un singur cuvânt de protest. Suferea, fără îndoială, dar nu lăsa să se vadă nimic. Ceea ce i se dezvăluia nu constituia pentru el o adevărată surpriză. Când Felse termină, bătrânul stătu un minut sau două pe gânduri. Respiraţia lui părea mai regulată şi mai profundă. Aproape aveau impresia că i se luase o mare piatră de pe inimă.

-Au mărturisit amândoi? întrebă el în cele din urmă. De când durează... legătura lor?

- Cel puţin de la vizita doctorului Morris, răspunse inspectorul. De vreo doi ani, poate mai mult.

- M-a respins dintotdeauna, murmură administratorul sitului de la Aurae Phiala. îi

respectam sensibilitatea şi o preţuiam totuşi; ajunsesem să suport acea situaţie din care eu nu aveam nimic de câştigat... Şi, în acel timp, ea se lăsa în seama animalului ăluia frumos şi necioplit de Orrie! Mă învârtea pe degete cu minciunile ei! în realitate, mă găsea prea trist, prea civilizat, prea bătrân ca s-o fac fericită...

Paviour căzu un moment pe gânduri, apoi obrajii săi, de obicei atât de palizi, se colorară puţin, iar în ochii neliniştiţi i se aprinse o luminiţă, în timp ce vorbea:

- Am să vă spun ce credeam, în naivitatea mea, deşi acum îmi dau seama că mă înşelam amarnic, din moment ce nu se poate crede nici o vorbă din tot ce îndrugă Lesley. O văzusem într-adevăr încercând să-l provoace pe Alan Morris, aşa cum făcea de altfel cu toţi bărbaţii, respingându-i apoi cu o plăcere aproape sadică. Ştiţi că Alan era un muieratic, dar era şi un gentleman şi avea suficientă experienţă ca să ştie cum să se poarte cu ea. Prin urmare, nu mă neliniştea prea mult.

Era clar că nu se cuvenea să-l întrerupă, dar Felse îşi aminti dintr-o dată de un detaliu pe care dorea neapărat să-l elucideze.

- Vă mai amintiţi, îl întrebă el pe Paviour, de seara când Bill Lawrence a venit să ia cina la dumneavoastră, în prezenţa lui Alan Morris? S-a vorbit, în seara aceea, despre tentaţiile criminale pe care le poate simţi uneori un arheolog? Şi s-a discutat despre mijloacele de valorificare a

antichităţilor furate?

Administratorul avu un aer puţin mirat şi, dintr-o dată, uită de amărăciunea şi de problemele lui personale.

- Da, îmi amintesc, răspunse el. Nu înţelegeam de ce o interesa atât de mult problema pe soţia mea... Acum înţeleg. Căuta să culeagă cât mai multe informaţii. Pe moment, am crezut că nu voia decât să-i atragă atenţia doctorului Morris. In orice caz, acum sunt sigur că ea adusese vorba despre acest subiect.

Inspectorul nu-şi putu stăpâni gândul că Lesley Paviour era ca o adevărată furnică: nu neglija niciodată nimic, punând întotdeauna deoparte orice-i putea fi de folos într-o bună zi.

- Scuzaţi-mă, spuse el, v-am întrerupt... Continuaţi, vă rog!

- In ultima seară pe care Morris a petrecut-o la noi în casă, reluă Paviour, ieşisem să ţin o conferinţă. Când am revenit, am găsit-o pe Lesley aşezată pe scara de la intrare, pradă unei adevărate crize de nervi. Era udă până la piele şi dârdâia, suspinând.

„Mare lucru,“ îşi spuse Felse, „sunt sigur că poate să plângă oricând îi vine cheful. Milă mi-e de juraţii care vor avea de-a face cu ea!“

- A susţinut, continuă Paviour cu un glas slab şi surd în care se simţea cât de nefericit era, că se dusese la plimbare cu Alan Morris pe malul râului, iar el profitase de ocazie pentru a încerca s-o

seducă. Ea se apărase şi-l împinsese în apă. Am crezut-o, căci ştiam ce repulsie puternică faţă de bărbaţi avea
- o simţisem pe pielea mea, din păcate! Numai că eu o iubeam, aşa că n-am forţat-o niciodată. Dar nu m-am mirat că, cu un bărbat care-i era străin şi nu ştia nimic despre toate astea, aventura putuse degenera într-o tragedie. N-am chestionat-o. Regretându-şi brusc gestul, sărise în apă ca să-l scoată pe Alan... dar el murise deja! Atunci, am rugat-o să mă ducă la trupul neînsufleţit al prietenului meu. Murise într- adevăr. Ştiam că dacă fapta ieşea la iveală, deşi fusese doar un accident, echilibrul mintal deja precar al lui Lesley s-ar fi compromis pentru totdeauna. Aşa că am ascuns cadavrul lui Alan Morris într-o subterană a băilor romane.

Am făcut totul singur, în aceeaşi noapte, păstrând doar maşina lui de scris, toate documentele şi un costum care mi se potrivea aproape perfect. Nu-mi mai rămânea decât să mă dau drept el. Biletul de avion pentru Turcia era cumpărat, locul rezervat, şi toată lumea ştia despre plecarea lui. Aveam cam aceeaşi statură şi, bineînţeles, aceeaşi vârstă. A trebuit să-mi rad barba; el avea doar mustaţă, ceea ce simplifica lucrurile. Nu semănam la faţă, dar cred că aveam aproape aceeaşi siluetă. Prin urmare, nu trebuia decât să-mi pun hainele şi pălăria lui - şi, bineînţeles, ochelarii. Situaţia se prezenta favorabil. Lucrasem cu el, ştiam tot ceea ce-mi era necesar ca

să-i continuu cartea. N-am lăsat nimic la voia întâmplării; dacă omiteam ceva, Lesley veghea alături, atentă la cele mai mici detalii, aşa cum făcea întotdeauna.

Prin urmare, am plecat cu biletul lui Alan Morris şi m-am cazat la hotelul din Istanbul unde-şi rezervase o cameră. Acolo, i-am terminat textul şi am trimis manuscrisul la editură, după ce îl redactasem astfel încât să descurajeze orice proiect de cercetări sau excavaţii la Aurae Phiala. Cu nici un chip nu trebuia ca subsolul sitului că prezinte interes în continuare...

- Prin urmare, conchise Felse, scopul dumneavoastră nu era acela de a disimula o comoară, ci numai de a ascunde un cadavru?

- Nici măcar nu bănuiam existenţa unei asemenea descoperiri! murmură Paviour. M-am mulţumit să-l ascund pe bietul Alan... E un mormânt care nu i-ar fi displăcut, să ştiţi!

- L-am găsit, îi spuse atunci inspectorul. Medicii legişti vor reuşi să constate, probabil, cum anume a murit. Mă îndoiesc amarnic că prin înec. Mai degrabă cred că a surprins o întâlnire între Orrie Benyon şi soţia dumneavoastră şi a ghicit ce complotau. In orice caz, sunt sigur că n-a făcut nimic ca să vă trădeze prietenia.

- Sper să aveţi dreptate, oftă bătrânul, căci chiar dacă l-am invidiat întotdeauna, am fost totuşi buni prieteni... Prin urmare, după ce i-am pus cartea la poştă, am telefonat corespondentului său din Turcia

şi i-am prezentat scuze pentru că proiectele se modificaseră. Apoi, am achitat nota de plată la hotel şi am luat un taxi până la aeroport. Acolo, la toaletă, mi-am schimbat hainele cu ale mele si am luat avionul spre Anglia, sub adevăratul meu nume de astă dată. Lăsasem intenţionat descoperită o parte din conducta unde-l îngropasem. Am aruncat acolo toate lucrurile lui Alan si am astupat locul pentru totdeauna, cu propriile mele mâini.

Felse îl întrebă cu blândeţe:

- Aţi accepta, dacă toate probele de care dispunem o vor aduce în faţa instanţei, să depuneţi mărturie contra soţiei dumneavoastră? Am promis că veţi fi complet informat despre ponderea pe care ar putea-o avea depoziţia dumneavoastră în legătură cu acuzaţiile pe carele reţinem împotriva ei.

- Voi spune tot adevărul - sau, cel puţin, tot ce ştiu eu, răspunse Paviour, chiar dacă asta îi va fi fatal. Mi-am dat seama că si eu sunt pasibil de mai multe acuzaţii. Pe moment, nu eram conştient de ceea ce făceam. Dar nu ezitaţi, faceţi-vă datoria. Am o datorie de plătit şi mă voi achita.

* * *

Două zile mai târziu, inspectorul Felse stătea aşezat într-un colţ al barului de la „Somonul auriu“, hanul pescăresc unde se cazase Charlotte de când sosise la Aurae Phiala.

Instalat comod în faţa unei halbe de bere, îi privea zâmbitor pe John şi Charlotte.

- Nu e deloc surprinzător că bietul bătrân a fost cât pe ce să moară de emoţie, când v-a văzut ieşind

din pământ! remarcă el, adresându-i-se lui John. Fără îndoială, Paviour a crezut că eraţi fantoma lui Alan Morris! V-ar fi greu să-l recunoaşteţi, acum când coşmarul lui a luat sfârşit şi nu mai are ce să aştepte sau de ce să se teamă din partea soţiei lui. E complet destins. După părerea mea, sau se va stinge complet, în lipsa dezacordurilor care-l ţineau activ, sau va trece peste încercarea asta şi va regăsi gustul vieţii, învăţând din nou să evolueze într-o lume normală. Pentru moment, am impresia că tinde spre a doua soluţie, slavă Domnului!

- Credeţi cu adevărat că va depune mărturie împotriva soţiei lui? întrebă Charlotte. Acum aşa doreşte, dar la momentul respectiv s-ar putea să nu mai fie în aceeaşi stare de spirit!

- Da, va presta mărturie! afirmă Felse. Nu poţi să iubeşti o fiinţă şi să fii atât de trădat, fără a ajunge s-o urăşti. Nu că asta ne-ar ajuta să-l descoperim pe adevăratul asasin al doctorului Morris. Dacă Lesley Paviour şi Orlando Benyon se hotărăsc să vorbească, ea va declara, evident, că Orrie l-a ucis, iar apoi a obligat-o să nu-i spună nimic soţului ei, ca să nu-l compromită. Nu ştiu ce va susţine Paviour, dar în orice caz sunt sigur că va fi mai aproape de adevăr decât orice putem aştepta de la Lesley.

- Dar, după părerea dumneavoastră, cine l-a omorât pe Alan Morris? întrebă John.

- Cred că, în general, ea era aceea care lua iniţiativa. Benyon nu era decât un executant. E chiar posibil ca, măcar o dată, să fi făcut totul singură. Să

ne închipuim că doctorul Morris, intrigat de toate întrebările pe care i le punea, a început să intre la bănuieli, ajungând s-o urmărească şi s-o spioneze... Numai că i s-a descoperit o fractură de craniu şi, deşi nu era atât de gravă încât să-i cauzeze moartea, sugerează intervenţia lui Orrie. Fără îndoială, sunt inculpaţi amândoi. Mărturia lui Paviour va avea rolul decisiv.

- Când aţi întins capcana, întrebă Charlotte, ştiaţi deja că Orrie era acela care avea să cadă în ea?

- Nu lui i-o întinsesem, răspunse simplu Felse, ci ei. O bănuiam deja, încă dinainte ca John să apară şi să-mi destăinuiască misiunea lui. Erau implicate două persoane. Or, câmpul de investigaţii nu era prea întins, chiar şi punând la socoteală oamenii din sat şi pescarii. Pe lângă doamna Paviour, nu existau decât bărbaţi, care se învârteau în jurul ei ca pionii pe lângă regină, la şah. Avea vocaţie de lider. în ceea ce-l privea pe complicele ei, cui i-ar fi revenit în modul cel mai firesc acest rol, dacă nu unui amant? Câtva timp, l-am suspectat pe tânărul Lawrence, a cărui gelozie era evidentă, dar consternarea pe care a manifestat-o când l-am anunţat că-i fusese folosită motocicleta nu părea simulată. Pe de altă parte, mă întrebam pe cine şi-l putuse alege Lesley ca amant. Era posibil să fie tânărul student timid, trist şi politicos, opusul total ca prestigiu al soţului ei? Nu prea-mi venea a crede! Aşa că m-am orientat spre Orrie. Intuiam că trebuia să fie implicat în asasinarea lui Gerry Boden - recunoscând totodată şi

posibilitatea ca fapta lui să fi fost accidentală. Asupra băiatului s-au găsit scame dintr-o ţesătură groasă de lână. Sper că vor putea fi identificate ca provenind de la haina de lucru a lui Orrie Benyon. Hainele grădinarului sunt impregnate cu rumeguş, urme de îngrăşăminte şi particule de pământ, astfel încât sarcina laboratorului va fi mult uşurată. în orice caz, e sigur că el l-a surprins pe Boden printre ruine. După ce l-a omorât, a ascuns cadavrul. Apoi s-a întors să recupereze monedele de aur şi şi-a reluat liniştit munca, dând dovadă de un extraordinar sânge rece, căci s-a mai dus şi să bea un pahar în sat, înainte de a se întoarce la Aurae Phiala pentru a arunca în apă trupul neînsufleţit al lui Gerry. Omul acesta este la fel de rece ca marmura şi cam tot atât de sensibil.

- Prin urmare, i-aţi urmărit permanent fiecare gest, chiar şi când păreaţi să nu-i acordaţi nici o atenţie! se miră Charlotte, fără a-şi ascunde admiraţia.

- Nu trebuie să laşi niciodată oamenii să-şi dea seama că-i observi, răspunse Felse, altfel intră în gardă şi acţionează mult mai discret. Dimpotrivă, dacă te prefaci că nu-i bagi în seamă, atunci uneori îşi dezvăluie jocul şi se lasă prinşi în capcană. Dar nu aşa s-a întâmplat cu Orrie. Programul lui avea multe goluri, însă nu puteam dovedi ce anume făcuse în acele momente. De asemenea, dacă mi-aş fi asumat riscul de a-l acuza... In ceea ce-o priveşte pe Lesley Paviour, nu aveam nici un element. Speram - la fel

ca Orrie - să-l atace ea însăşi pe John. Orrie credea că nu s-ar fi codit; amândoi ne-am înşelat! Atunci, am jucat totul pe-o singură carte.

- Am fost gata să distrug totul, cu intervenţia mea cu cheia, declară abătută Charlotte. Abia după aceea mi-am dat seama. N-am fost deloc inspirată!

- Dimpotrivă! replică Felse. O dată ce cheia a ajuns în posesia mea, Lesley a fost nevoită să mărturisească! A, sigur, putea să spună că nu ştia nimic despre monedele de aur din cutie. Insă i-ar fi fost destul de greu să susţină această variantă până la capăt.

* * *

Stephen Paviour nu avusese nici o obiecţie când Felse îi ceruse permisiunea să deschidă seiful de la bancă... Inăuntru se găsiseră, pe lângă monedele de aur, documente de cel mai mare interes, privitoare la situaţia financiară a lui Lesley, deşi nici o hârtie nu-i explica originile. Probabil că-şi folosise foarte rodnic vacanţele petrecute în străinătate cu soţul ei, obţinând cele mai mari profituri cu diferitele ocazii când îl însoţise în alte regiuni unde el se ducea să facă săpături.

Charlotte se gândea la acel cuplu chinuit care avea să răspundă de crima comisă contra unchiului ei...

- Credeţi că Lesley ar fi plecat într-adevăr cu Orrie, dacă planul lor reuşea până la capăt? îl întrebă ea pe Felse.

- Bineînţeles că nu! răspunse inspectorul. Cu un ţărănoi ca Benyon? Lesley avea o adevărată avere şi-

şi putea permite să dispară ca să profite singură de toate bogăţiile. Orrie se gândea să dosească sume considerabile în băncile elveţiene şi avea atâta încredere în ea, încât deschisese toate conturile pe numele ei! Nu, n-ar fi plecat cu un ţopârlan ca Benyon. L-ar fi lăsat de căruţă fără să clipească. Pentru o Lesley Paviour, lumea e plină de bărbaţi.

- Nu şi aia unde se va duce acum! comenă Charlotte, oscilând între uşurare şi milă.

- Nu te repezi cu afirmaţiile, o sfătui John. Chiar dacă ajungem să-i obţinem condamnarea, o să scape doar cu opt ani, poate chiar mai puţin. Fii sigură că n-o să se schimbe, şi nici n-o să uite nimic. Va profita de timp ca să pună la cale noi planuri. Nimic pe lumea asta nu poate s-o transforme. Lesley va ieşi din închisoare coaptă şi pregătită pentru noi fărădelegi. Cu prima ocazie, îşi va făuri o mască nouă care-i va permite să-l înhaţe pe primul porumbel ieşit în cale, ducându-l la pierzanie. Mai bine păstrează-ţi compasiunea pentru mine şi pentru nefericiţii care vor avea de-a face cu ea.

Felse îşi termină berea, observându-i pe John şi Charlotte... Stătuseră toată săptămâna la han, odihnindu-se, şi păreau să se înţeleagă din ce în ce mai bine...

John profitase de acel răgaz pentru a reuni toate elementele necesare misiunii lui, dar era gata să parieze că ar fi terminat mult mai repede dacă Charlotte n-ar fi fost acolo!

Acum terminase, iar a doua zi trebuia să plece

spre Londra, unde-l aşteptau ocupaţiile lui. Printr-o coincidenţă bizară, Charlotte se hotărâse să ia acelaşi tren ca să organizeze reînhumarea unchiului ei. Felse îi spunea că, uneori, hazardul potrivea foarte bine lucrurile...

Inspectorul John Hambro căzuse în plasa fermecătoarei Charlotte din clipa când aceasta îl urmărise pe cărarea de lângă râu, în noaptea când plecase în căutarea lui Gerry Boden.

-Bun! Vă las cu ale voastre, declară în sfârşit Felse, ridicându-se.

Şi-i aruncă Charlottei o privire în care se citea complicitatea apărută spontan între ei.

- Eu în locul dumneavoastră, continuă el, adresându-i-se fetei, m-aş uita de două ori, înainte de a face pasul...!

- Soţia dumneavoastră nu s-a uitat de două ori! răspunse Charlotte cu un surâs.

Când părăsiră hanul „Somonul auriu", mai pe seară, John şi Charlotte se opriră o clipă pe culmea colinei, pentru a contempla situl de la Aurae Phiala.

Creşterea cotelor râului încetase, iar apa curgea liniştită. In dreapta lor, o husă mare acoperea excavaţia făcută de poliţie pentru a dezgropa cadavrul doctorului Alan Morris. Ancheta încă nu se deschisese oficial, dar identificarea nu punea nici o problemă, date fiind toate obiectele personale care-l înconjurau.

-Aş fi vrut să iasă la iveală viu, murmură Charlotte. Dar mă bucur că a rămas cu onoarea

nepătată. Ar fi apărat până la capăt etica profesiunii, din moment ce şi-a găsit sfârşitul împotrivindu-se furturilor comise de Lesley şi Orrie. Ai crezut mult timp că eram complicea lui, nu-i aşa?

- Iar dumneata ai crezut mult timp că şi eu făceam parte din bandă, aşa e? replică John, cu un zâmbet larg.

- Ştiai prea multe despre toate astea, îi explică Charlotte. Cum voiai să ghicesc de partea cui erai? Dar am ghicit imediat că veniseşi aici cu un scop anume şi că mă urmăriseşi până la „Somonul auriu“ nu datorită farmecului meu, ci pentru felul cum mă numeam!

- Nu e tocmai adevărat, replică încet John. Şi sunt foarte sigur că ai descoperit imediat ce simţeam pentru tine.

Vorbeau calm, ţinându-se de mână, în timp ce se lăsa asfinţitul, liniştit şi senin.

- O clipă, mărturisi Charlotte, doar o clipă, m-am întrebat ce sentimente aveai pentru Lesley Paviour.

- Nu i-am dat niciodată nici cea mai mică atenţie, răspunse ferm John, până în ziua când s-a grăbit cam prea tare să-mi usuce sacoul, după surpare. începea să aibă bănuieli, probabil, şi din acel moment a luat problema în mână ca o adevărată profesionistă. Fusesem destul de prost să iau asupra mea toate hârtiile, ceea ce n-ar fi trebuit să fac nici în ruptul capului. Pe lângă paşaport, mai aveam nota de plată a hotelului din Istanbul, diverse documente şi până şi copia broşei care apăruse pe piaţa italiană,

declanşându-mi misiunea. N-avea cum să nu-şi dea seama ce se întâmpla, căci ea însăşi o vânduse la Livorno. Atunci a început să ne bombardeze cu invitaţii: „Dar rămâneţi aici! Vă rog, luaţi cina cu noi!“, şi aşa mai departe. Pe tine voia să te ţină sub supraveghere şi să ştie în fiecare moment ce făceai; în privinţa mea, voia să mă poată lichida în orice clipă. La început, n-am înţeles. M-am mulţumit să intru în joc ca să aflu unde dorea să ajungă. Se hotărâse să mă trimită pe lumea cealaltă. A jucat tot acel teatru numai de ochii lui Stephen Paviour, pe care-l manipula ca pe o marionetă. Ştia că avea să intervină obligatoriu, pentru a mă ruga să plec imediat, şi astfel, Orrie şi cu ea, stârnindu-mi curiozitatea, mă puteau atrage până în mijlocul ruinelor, ca să se debaraseze de mine, fără ca nimeni să aibă nici cea mai mică bănuială.

Răsărise luna. Discul ei de argint se desena în filigran pe bolta întunecată a cerului. La marginea Ţării Galilor, linia albăstrie a colinelor se estompa după un văl de ceaţă subţire. Valea nu-şi pierduse nimic din frumuseţea ei, nici din puritate. Abjecţia, violenţa şi rapacitatea lui Lesley Paviour trecuseră peste Aurae Phiala, fără a-i lăsa măcar o zgârietură. Oraşul roman se obişnuise de mult să supravieţuiască tuturor tragediilor prin care trecea.

- M-am dus să-l caut pe domnul Felse, la el acasă, sâmbătă dimineaţa, declară dintr-o dată Charlotte, după care a lansat acel balon de probă în legătură cu unchiul Alan, făcând-o astfel pe Lesley să creadă că

găsise o cale de scăpare excelentă. Atunci mi-a vorbit despre ancheta întreprinsă de Scotland Yard, fără a-mi spune care era rolul tău, şi mi-a mărturisit că şi ei ajunseseră să-l bănuiască pe unchiul meu. L-am întrebat dacă şi el îl credea vinovat, şi mi-a răspuns că nu, adăugând că universitarii de genul lui Alan Morris sunt rareori bogaţi, dar că indiferent cât de mare ar fi dorinţa lor de a câştiga bani, ea nu rezistă, când fac asemenea descoperiri, tentaţiei mult mai puternice a celebrităţii şi a admiraţiei marelui public. I-am fost recunoscătoare pentru acest răspuns, căci trebuie să mărturisesc că şi eu începusem să am îndoieli. începând din acel moment, am avut o încredere deplină în el, fără îndoială pentru că-mi doream să aibă dreptate.

- înţeleg. Şi, cu acea ocazie, ai cunoscut-o pe soţia lui! reluă John, amintindu-şi cuvintele enigmatice ale lui Felse din momentul când se despărţise de ei la han. Ce-a vrut să spună, adineaori? Ce anume n-a făcut soţia lui?

Porniseră încet pe drumul de întoarcere, ocolind săpătura sinistră în pământ, dornici să uite drama de la Aurae Phiala, pentru a savura din plin fericirea de a fi vii - şi împreună.

Şi atunci, amintindu-şi întrebarea lui John, Charlotte îi strânse mâna puţin mai tare, răspunzând simplu:

- N-a dat înapoi, nici nu s-a uitat de două ori, când el a întrebat-o dacă accepta să fie soţia unui inspector de poliţie...

Sfârşit

* * *
* * *
* * *